

lâu đài kinh hoàng

Contents

lâu đài kinh hoàng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	37
14. Chương 14	38
15. Chương 15	40
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	51
19. Chương 19	55

lâu đài kinh hoàng

Giới thiệu

Chương 1 Ba cậu thám tử trẻBob Andy để chiếc xe đạp trước bậc thềm và bước vào nhà. - Có phải c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lau-dai-kinh-hoang>

1. Chương 1

Bob Andy để chiếc xe đạp trước bậc thềm và bước vào nhà.

- Có phải coi con đó không ,há Bob ?
- Dạ con đây,mẹ Oi.

Bob chạy xuống bếp, nơi mẹ cậu,một phụ nữ trẻ tóc đen mảnh mai, đang nhồi bột bánh chiên.

- Công việc ở thư viện có tốt không? con ?
- Không chê vào đâu được, Bob trả lời.

Để kiểm thêm ít tiền túi, Bob làm việc ở thư viện thành phố vài giờ trong tuần, cậu sắp xếp các quyển sách và làm phiếu. Công việc không phải lúc nào cũng thích thú lắm.

- Hannibal, bạn con, có gọi điện - Bà Andy vừa nhồi bột vừa nói. Cậu ấy có nhắn lại cho con.
- Nhắn gì hả mẹ ? Mẹ nói nhanh đi !

Nghe tên Hannibal,Bob nhảy phốc dậy.

- Mẹ có ghi lại trên giấy, mẹ Bob đáp. Mẹ sẽ đưa cho con ngay khi tay mẹ sạch bột.
- Có thể mẹ nhớ Hannibal nhắn con gì không ? Lỡ Hannibal cần con đến ngay.
- Lời nhắn bình thường thì mẹ không bao giờ quên. Nhưng lời nhắn của Hannibal lúc nào cũng quá kỳ quặc... Mẹ không thể nào nhớ nổi.
- Phải Hannibal thích từ ngữ kỳ lạ- Bob công nhận. Bạn ấy đọc quá nhiều sách đến nỗi, có lúc,thoạt nghe, không thể nào hiểu bạn ấy nói gì.

Bà Andy phản đối :

- Con nói chuyện buồn cười thế. Hannibal là đứa con đặc biệt nhất mà mẹ biết. Chắc mẹ sẽ không bao giờ quên cách cậu ấy tìm lại được chiếc nhẫn đính hôn của mẹ.

Đúng vậy, vài tháng trước, bà Andy làm mất chiếc nhẫn có đính hột kim cương. Hannibal Jones đã phỏng vấn bà thật tỉ mỉ về những gì bà đã làm trong ngày bị mất chiếc nhẫn. Sau đó,cậu ta bình thần ra phòng? bếp phụ và thò tay phía sau một hàng keo cà chua hộp : chiếc nhẫn đã lặn vào đó trong khi bà Andy nấu chín những keo khác.

- Mẹ vẫn còn ngạc nhiên làm thế nào mà cậu ấy đoán ra được là chiếc nhẫn nằm chỗ đó. Mẹ của Bob nhận xét.
- Hannibal không bao giờ đoán : cậu ấy lý luận. Mẹ không thể ưa cho con lời nhắn của Hannibal ngay bây giờ, hả mẹ ?
- Mẹ cho ngay? à còn cái chuyện gì mà mẹ đọc? trong báo ngày hôm qua kia ? Bộ Hannibal? trúng được chiếc xe Rolls thuê trong một tháng hả ?
- Dạ phải,mẹ ạ. Đó là cuộc thi do một công ty cho thuê xe tổ chức. Có một cái lu chứa đầy hạt đậu khô đặt sau cửa kính cửa hàng, và phải đoán ra số hạt đậu. Người nào đưa ra con số gần sát nhất so với con số đúng sẽ được quyền sử dụng chiếc xe Rolls có tài xế trong ba mươi ngày ! Hannibal đã thực hiện những phép tính để tính ra tổng thể tích của cái lu, thể tích trung bình của các hạt đậu v.v... Và cậu ấy đã thắng ! Mẹ Oi, mẹ cho con lời nhắn của Hannibal nhé ?
- Mẹ đưa đây- bà Andy đáp và bắt đầu lau tay. Mẹ không biết Hannibal sẽ làm gì với chiếc xe Rolls và tài xế nhỉ ?
- Mẹ biết không- Bob nói, chúng con dự định...

Nhưng mẹ cậu không nghe nữa.

- Lời nhắn đây- bà thông báo :” Cửa xanh số một . Máy in đang quay ”.

- Ô ! Con cảm ơn mẹ !.

Bob đã bước ra tới cửa. Mẹ cậu vừa kịp gọi lại :

- Con nói cho mẹ nghe, lời nhắn như thế này có ý nghĩa gì hả con ? Có phải viết bằng mật mã không ?

- Ô không phải đâu mẹ ạ. Đây là một bài viết thông thường nhất. Dạ ,con đi đây.

Rồi cậu leo lên xe đạp đi đến Thiên Đường buôn bán đồ cổ.

Máy chỉnh hình mà Bob? phải đeo ở chân, từ khi cậu bị gãy chân trong một lần thử leo núi, gần như không làm phiền cậu khi đạp xe, nên cậu nhanh chóng rời khỏi trung tâm thành phố và không trực trực gì đến mục đích? chuyển đi của mình.

Chính Hannibal đặt ra cái tên Thiên đường buôn bán Đồ cổ. Trước kia chỗ đó tên là Hiệu đồ cũ. Chính tại nơi này, ông Jones, chủ của Hannibal bán đủ loại đồ vật hỗn tạp. Việc thay đổi tên cửa hàng đã rất có lợi cho ông : bây giờ, ở mấy chục cây số quanh vùng, người ta đến Thiên đường buôn bán đồ cổ để làm áp phe.

Bob vượt qua cổng chính- một cổng sắt vĩ đại mua ở nhà biệt thự lân cận - và chỉ dừng lại? xa hơn ba trăm mét, ngay trước góc, nơi tranh tường có vẽ một? cảnh biển giận dữ và chiếc buồm sắp chìm đắm. Bob nhảy xuống đất trước hai tấm ván nơi Hannibal đã tự làm cho mình một cửa vào bí mật đặt tên là cửa xanh số 1. Trong mắt của một con cá đang bơi giữa hai làn nước cò giấu một nút ẩn. Bob ấn ngón trỏ vào đó : các tấm ván xoay đi.

Bob đẩy xe đạp vào và đóng cánh cửa mật lại.

Hiện, Hannibal đang ngồi trong chiếc ghế bành du cũ kỹ và đang dùng hai ngón tay bóp chặt môi dưới, điều này luôn? là dấu hiệu của một hoạt động trí óc dữ dội. Còn bạn của cậu, Peter Crentch, thì đang cho chạy cái máy in nhỏ, trước kia hư hỏng, nhưng được Haninibal vá vúi thành công.

Máy in kêu kích cắc, Peter, cao lớn tóc đen, đang cho vào máy in những tấm carton trắng vuông mà cậu rút ra ngay sau đó.

Như vậy là Bob nói đúng: không có gì bí mật trong lời nhắn của Hannibal và lời nhắn chỉ có nghĩa: máy in đang chạy; hãy đến gặp mình ngay bằng cách đi qua cửa xanh số 1.

Bob cắt xe đạp vào góc tường; Peter ngừng chạy máy in và đưa cho Bob 1 tấm carton vừa mới in.

- Cậu xem này! - Peter nói.

Đó là 1 tấm danh thiếp, loại “làm ăn”. Trên đó có thể đọc:

Ba Thám Tử Trẻ.

Điều tra các loại

Thám tử trưởng: Hannibal Jones

Thám tử phó: Peter Crentch

Lưu trữ và nghiên cứu: Bob Andy

- Được đấy! - Bob la lên. Có thể nói là lịch sự. Vậy cậu vẫn đeo đuổi ý nghĩ của cậu, hả Hannibal ?

- Chúng ta đã định thành lập hãng tình báo từ lâu rồi - Hannibal nghiêm trang đáp. Nay mình đã trúng được chiếc Rolls để sử dụng thoải mái trong 30 ngày, thì ta có thể dễ dàng lao đi tìm những bí ẩn để làm sáng tỏ. Vậy, đến đâu hay đó! Chúng ta chính thức trở thành 3 thám tử trẻ.

- Là thám tử trưởng, mình sẽ có trách nhiệm hiệu chính chiến lược mọi vụ thao tác. Là thám tử phó, Peter sẽ lo về mọi hành động cần có tính lực sĩ. Còn cậu, Bob à, vì hiện cậu đang bất lợi để theo dõi những kẻ khả nghi, để vượt rào,v.v... cậu sẽ chịu trách nhiệm về nghiên cứu tìm kiếm ở thư viện và cập nhật hồ sơ lưu trữ của chúng ta.

- Mình cũng đang làm ở thư viện, cho nên như thế hoàn toàn phù hợp - Bob tán thành.

- Vào thời đại ta, Hannibal nói tiếp, bất kỳ công việc điều tra nào cũng đòi hỏi nghiên cứu tìm tòi sâu sắc. Nhưng tại sao cậu nhìn danh thiếp chuyên nghiệp của chúng ta với nét mặt như thế? Hay nội dung không vừa ý cậu?

- Mấy dấu chấm hỏi ấy - Bob nói - Để làm gì vậy?

- Mình biết thế nào cậu cũng hỏi - Peter nói. Hannibal đã dự kiến là cậu sẽ đặt câu hỏi này. Hannibal khẳng định là mọi người sẽ đặt câu hỏi này.

- Dấu chấm hỏi - Hannibal giải thích, là biểu tượng phổ biến... của câu hỏi. Bởi vì chúng ta sẵn sàng trả lời những câu hỏi có thể đặt ra, dĩ nhiên dấu chấm hỏi phải là nhãn hiệu chế tạo của ta. Cũng dĩ nhiên là ta có 3 dấu chấm hỏi bởi vì chúng ta có 3 người.

Bob tưởng Hannibal đã kết thúc bài phát biểu nhưng cậu con trai thông thái chỉ mới bắt đầu.

- Ngoài ra - Hannibal nói tiếp, những dấu chấm hỏi này sẽ gợi lên sự quan tâm của công chúng. Người ta sẽ tự hỏi về ý nghĩa của chúng, y như cậu vừa mới hỏi. Như vậy người ta sẽ nhớ rõ về chúng ta hơn. Những ký hiệu bí ẩn này sẽ quảng cáo cho chúng ta; mà bất kỳ vụ làm ăn nào cũng cần đến quảng cáo để thu hút khách hàng.

- Hết xảy - Bob nói và đặt danh thiếp trở lại chỗ nơi Peter đã lấy. Bây giờ chúng ta chỉ còn thiếu 1 cái gì đó để điều tra.

Peter ra vẻ có thần cảm.

- Cậu làm rồi, Bob ạ. Chúng ta có 1 bí mật.

Hannibal ngồi thẳng người lên, trông cậu đỡ béo mập hơn.

- Chính lại! Hannibal can thiệp. Chúng ta chưa có, nghĩa là chúng ta biết về sự tồn tại của bí mật, nhưng chúng ta chưa được thuê để làm sáng tỏ nó. Có 1 trở ngại nhỏ.

- Vấn đề gì? Bob hỏi, hết sức chăm chú.

- Ông Alfred Hitchcock đang tìm 1 ngôi nhà có ma cho bộ phim sắp tới - Peter giải thích. Ở trường quay, ba nghe nói như thế.

Ông Crenschatter thật sự làm việc ở Hollywood, nơi ông lo về các xảo thuật.

- Một ngôi nhà có ma hả? Bob nhún mày hỏi. Nhưng đâu có điều trạ. Có liên quan gì đến chúng ta?

- Chúng ta có thể tìm hiểu xem 1 ngôi nhà nào đó thật sự có ma hay không. Dù có hay không, thì cũng sẽ là quảng cáo cho chúng ta, và thế là nhóm của ta được lắng xê!

- Có thể, nhưng ông Hitchcock chưa bao giờ yêu cầu bọn mình làm việc cho ông ấy. Bob phản đối. Đó là cái mà cậu gọi là “trở ngại nhỏ” đó hả?

- Vấn đề chỉ là thuyết phục ông ấy dùng đến dịch vụ của ta - Hannibal đáp. Mà chúng ta sẽ làm hết sức mình để thuyết phục.

- Tất nhiên. Bob nói mỉa mai. Chúng ta sẽ xếp hàng từng người 1? bước vào phòng làm việc của 1 trong các đạo diễn danh tiếng nhất thế giới, rồi nói ông ta: “Xin chào ông chỉ. Ông chủ cần người hả?”.

- Các chi tiết thì hơi sai nhưng ý chung thì gần đúng. Hannibal trả lời. Mình đã gọi điện cho ông Hitchcock để thỏa thuận về 1 cuộc gặp.

- Và ông ta trả lời chịu gặp cậu sao - Peter ngạc nhiên hỏi.

- Không - Hannibal công nhận nhưng không bối rối. Nói thật thì cô thư ký không cho mình nói chuyện với ông ấy.

- Hứa hẹn quá há! Peter nhận xét.

- Còn hơn nữa, chị ấy dọa. sẽ kêu công an đến bắt tất cả bọn mình nếu bọn mình thử đi gặp ông ấy. Hannibal nói rõ. Các cậu biết không, thư ký tạm thời của ông Hitchcock hóa ra là 1 cô gái ở thành phố Rocky thân thương của ta, và chị ấy học cùng trường chúng ta Chắc chắn 2 cậu nhớ. chị ấy tên là Henrietta Larson.

- Henrietta Phá Đám! Làm sao mà không nhớ được! Peter la lên.

- Khi cần phá quấy những đứa nhỏ hơn chị ấy, thì chị ấy còn tệ hơn cả giám thị, Bob nói thêm. Nếu Henrietta Larson là thư ký của ông Hitchcock, thì bọn mình có thể đành chịu thua không lo bất cứ cái nhà có ma nào cả. Cả hồ cũng hải sợ 1 cô gái như thế.

- Những trở ngại, Hannibal đáp, đã được phát minh ra để ta vượt qua Sáng mai ta sẽ đến Hollywood trong chiếc xe ô tô của ta, và ta sẽ đến thăm ông Hitchcock.

- Để cho Henrietta gọi công an theo dõi bọn mình à? Bob phản đối. Minh thì sáng mai làm việc ở thư viện.

- Vậy thì Peter sẽ cùng đi với mình. Mình sẽ gọi điện thoại ngay cho công ty thuê xe để báo là ngày mai mình cần xe Rolls từ lúc 10 giờ. Còn cậu, Bob ạ, vì trước sau gì cậu cũng ở thư viện, cậu tìm trong báo và tạp chí cũ cho mình thông tin về...

Hannibal viết nguệch ngoạc vài chữ phía sau 1 tấm danh thiếp vừa mới in và đưa cho Bob. Bob đọc:

- " Lâu Đài Kinh Hoàng"

- Được, Babal ạ! Bob nói. Tuân lệnh cậu!

Ba thám tử trẻ bắt đầu làm việc. Hannibal hài lòng nhận xét:

- Các cậu hãy luôn luôn mang theo danh thiếp bên mình: danh thiếp sẽ là quốc thư cho các cậu. Còn ngày mai thì việc ai nấy làm!

2. Chương 2

Rất sớm trước giờ chiếc Rolls-Roys đến Thiên Đường Buôn Bán Đồ Cổ, Peter và Hannibal đã đứng trước cổng chính. Hai cậu mặc bộ đồ ngày chủ nhật , áo sơmi trắng, cà vạt, chải đầu cẩn thận. Hai cậu thật sự sáng loáng!

Tuy nhiên, khi chiếc ô tô dừng lại sát bên cạnh, ánh chói lọi của chiếc xe làm phai mờ đi ánh chói lọi của 2 cậu.

Đó là 1 chiếc Rolls-Roys kiểu xưa, có đèn pha to đùng như cặp trống, capô dài vô tận, thân xe hình trống cái. Nhưng trên thùng xe đen bóng như chiếc gương, óng ánh những bộ phụ tùng sang trọng, mà tất cả, kể cả thanh bảo hiểm đều mạ vàng.

- Thế này, Peter khâm phục nói khẽ, là xe dành cho người trăm tuổi tỉ phú, hoặc cho tỉ phú trăm tuổi.

- Xe Rolls là xe đắt tiền nhất được sản xuất hàng loạt, trên khắp thế giới. - Hannibal nói rõ. Chiếc này trước kia là của 1 tù trưởng ả Rập thích xa hoa. Bây giờ thì xe được dùng chủ yếu để quảng cáo.

Tài xế nhảy phóc ra khỏi chỗ ngồi. Đó là 1 người cao lớn, gầy nhưng khoẻ mạnh, có gương mặt dài với nét mặt nhu nhúc. Tay cầm mũ kết, ông nói với Hannibal Jones.

- Có lẽ cậu là ông Hannibal - Ông ta nói. Tôi là Warrington, tài xế.

- Ồ ơ... dạ cháu hân hạnh được làm quen với chú, thưa ông Warrington. Chú cứ gọi cháu là Hannibal.

Chú tài ra về thấy chướng tai.

- Trái lại, tôi buộc phải xin phép cậu chỉ gọi tôi là Warrington. Thông lệ là thế. Phía tôi, tôi phải nói chuyện với những người chủ hết sức kính trọng. Đó cũng là thông lệ. Bởi vì có thể nói rằng cậu hiện là ông chủ của tôi...

- Thôi, thôi, được rồi Warrington ạ - Hannibal nói. Nếu là thông lệ thì cứ làm thế.

- Cám ơn cậu. Chiếc xe và chính tôi sẽ thuộc quyền sử dụng của cậu trong vòng 30 ngày.

- 30 ngày 24 tiếng. Thể lệ cuộc thi qui định thế.
- Tất nhiên, thưa cậu - Warrington vừa nói vừa mở cửa sau. Xin mời cậu lên xe.
- Cảm ơn Warrington. Nhưng chú biết không, cháu và bạn cháu có thể tự mình mở cửa lấy.
- Nếu cậu không phiền, tôi thích không để mất thói quen.
- Cháu nghĩ, Hannibal nói tiếp, chú sẽ thấy bọn cháu không trịnh trọng như những người mà chú đã chờ trước đây. Và có thể, có những ngày bọn cháu yêu cầu chú chở đến những nơi kỳ cục. Đây là lời giải thích.

Hannibal chìa cho chú tài 1 danh thiếp làm việc. Warrington chăm chú đọc.

- Tôi hiểu, - chú tài tuyên bố. Tôi có thể mạn phép nói thêm là tôi rất lấy làm thích được chở những người trẻ tuổi và có tính phiêu lưu? Phần lớn khách hàng của tôi không đáp ứng những đặc điểm ấy. Bây giờ thì tôi phải chở cậu đi đâu?

Peter và Hannibal nhìn nhau: rõ ràng, 2 cậu thích chú tài này.

- Đến trường quay phim Worlds, ở Hollywood, - Hannibal trả lời. Cháu muốn gặp ông Hitchcock. Cháu... cháu đã điện thoại cho ông ấy hôm qua.
- Được, thưa cậu Hannibal. Tôi xin nói thêm là xe này có điện thoại, và tủ lạnh có thức uống, cả 2 để cậu dùng.
- Cảm ơn, Hannibal nói rất trang nghiêm.

Cậu mở cái túi nhỏ phía bên phải và lấy chiếc máy điện thoại mạ vàng ra. Không có mặt quay số: chỉ có 1 nút.

- Ta bấm nút rồi xin tổng đài, Hannibal giải thích cho Peter. Nhưng bây giờ thì e rằng ta không có số để gọi.

Cậu nuối tiếc bỏ máy điện thoại lại vào chỗ cũ và ngã lưng vào ghế nệm da.

- Babal ơi, - Peter nói khê, cậu biết rất rõ là các trường quay phim đều có tường bao quanh, tường thì có cổng sắt, cổng sắt thì có bảo vệ, còn bảo vệ thì có 1 nhiệm vụ: không để những kẻ như bọn mình vào.
- Mình đã nghĩ ra 1 chiến thuật, Hannibal đáp. Hy vọng chiến thuật sẽ có hiệu quả.

Chiếc Rolls đang chạy dọc theo 1 bức tường có đá hoa cương giả trang trí và phía trên có đèn: Trường quay World. Cổng sắt đang mở và tài xế không hề do dự cho xe chạy vào lối đi. Nhưng đúng vậy, có bảo vệ, và hẳn là lên:

- Dừng lại! Các người đi đâu vậy?

Warrington thẳng lại.

- Đến chỗ ông Hitchcock.
- Anh có giấy thông hành không?
- Chúng tôi không biết là cần phải có giấy thông hành. Cậu chủ đây đã nói chuyện với ông Hitchcock qua điện thoại.

Điều này đúng sự thật. Nếu ông Hitchcock không trả lời, thì có hề gì?

- Hừ! Bảo vệ nói và gãi đầu.

Hannibal kéo kính xuống và thò đầu ra ngoài:

- Sao thế, hả ông bạn, - cậu nói bằng giọng Anh quốc lịch sự nhất, tại sao lại bắt tôi phải chờ?

Peter nín thở, Hannibal thổi phình cặp má đã khá to lên và, nhìn lé xuống mũi, cậu đã tạo cho mình khuôn mặt theo kiểu Hitchcock! giống nhau lạ lùng.

- Ồ ơ... nhân viên bảo vệ lúng túng. Tôi phải biết ai đến gặp ông chủ chứ.

Hannibal khinh bỉ nhìn hắn.

- Có lẽ - Cậu nói, tôi phải gọi điện cho chú tôi.

Rồi cầm lấy máy điện thoại mạ vàng, cậu ấn nút và xin số. Số điện thoại của chú cậu, tức là ông chú ở Thiên Đường Buôn Bán Đồ Cổ.

- Thôi, thôi, đi đi - bảo vệ nói. Tôi sẽ gọi lên văn phòng để báo các anh đang đến.

- Cảm ơn ông bạn. Đi thôi, Warrington ạ.

Chiếc Rolls dừng trước 1 ngôi nhà gỗ rộng, hiên khá lớn có đề tên Alfred Hitchcock.

- Chú chờ bọn cháu nhé, Warrington - Hannibal ra lệnh? trong khi chú tài xế mở cửa cho cậu. Cháu không biết sẽ đi bao lâu.

- Dạ được, thưa cậu.

Hannibal, cùng Peter, bước vào phòng tiếp tân có máy lạnh. Một cô thư ký tóc vàng, ngồi sau bàn làm việc, đang gât ống nghe điện thoại? lại. thoát nhìn, Peter không nhận ra Henrietta Larson, nay đã lớn và ăn mặc? màu mè. Nhưng khi cô đặt hai nắm tay lên hông và mở miệng nói, Peter nhận thấy là dù sao, ít nhất về tính tình, thì cô không thay đổi.

- Các cậu đây rồi, đồ vô lại ! Cô thét lên. ủa Hannibal? jones ! Mập thù lù. Khoan đã. Cậu sẽ xem cảnh sát trường quay sẽ nói gì với cậu.

Cô đang đưa tay về phía máy điện thoại.

- Chờ một chút- Hannibal nói.

- Không được cãi ! Cậu đạp lên vào đây bằng cách tự? xưng là cháu ông Hitchcock, rồi cậu...

- Không đúng- Peter xen vào. Chính ông bảo về...

- Còn cậu, đừng có xía vào chuyện của người khác- Henritta ngắt lời. Hannibal là tên quậy phá công cộng và đã đến lúc nó phải cảm hòng vì thói ba hoa khoác lác.

Một lần nữa, cô đưa tay về phía điện thoại.

- Thường không nên hành động vội vã, cô Larson ạ - Hannibal vừa nhận xét bằng giọng nói Anh lịch sự, vừa thổi phình má lên và nhìn lé xuống mũi. Tôi tin chắc là ông Hitchcock sẽ chú ý đến tôi, nếu thấy tôi.

Giống nhau đến nỗi cô Larson bỏ ống nghe xuống như bị giật.

- Cậu... cậu... cô nói cà lăm.

Rồi cô nói tiếp bằng 1 giọng hung dữ:

- Phải, tôi tin chắc ông Hitchcock sẽ chú ý đến 2 cậu, khi ông nhìn thấy 2 cậu.

- Cô Larson ơi...

Một giọng nói vang lên phía sau lưng, 2 cậu quay lại. Chính ông Hitchcock đang đứng ngay khung cửa.

- Chuyện gì thế? Tôi gọi cô, cô không trả lời, - vĩ nhân nói.

- Chuyện gì hả, thưa ông Hitchcock? chuyện là cậu này muốn cho ông xem 1 thứ mà chắc chắn sẽ làm ông quan tâm.

- Rất tiếc. Hôm nay tôi không có thời gian gặp bất kỳ ai. Cô cho khách về.

- Dạ thưa ông Hitchcock, tôi tin chắc ông cần phải nhìn thấy cái đó.

Peter hoàn toàn không thích giọng nói của Henrietta, nhưng ông Hitchcock nhún vai.

- Được, Các cậu đi theo tôi.

Ông bước sang văn phòng của mình và ngồi sau 1 cái bàn làm việc rộng.

- Chuyện gì vậy? Tôi chỉ có thể dành cho các cậu 5 phút thôi.
- Đây là cái cháu mong được cho bác xem, thưa bác. Hannibal trình trọng nói và đưa cho vĩ nhân danh thiếp của Ba thám tử trẻ.
- Hừm! - Ông Hitchcock nói khi xem danh thiếp - Thám tử, phải. Tôi có thể hỏi 3 dấu chấm hỏi này dùng để làm gì? Có phải 3 dấu chấm hỏi nói lên là các cậu nghi ngờ vào khả năng của chính mình?
- Hoàn toàn không phải, thưa bác. 3 dấu chấm hỏi tượng trưng cho những điều bí ẩn mà chúng cháu dự định làm sáng tỏ và có thể nói chúng là bằng hiệu của bọn cháu. Công chúng sẽ tự hỏi 3 dấu chấm hỏi có ý nghĩa gì và như thế sự tồn tại của chúng cháu sẽ được khắc vào trí nhớ mọi người.
- Tôi hiểu. Các cậu theo chủ nghĩa quảng cáo.
- Mọi vụ làm ăn trong sạch đều cần đến quảng cáo trong sạch - Hannibal nhận xét.
- Rất đúng. Nhưng 2 cậu chưa nói với tôi 2 cậu đến đây để làm gì.
- Chúng cháu muốn tìm cho bác 1 ngôi nhà có ma.

Alfred Hitchcock kéo đôi mày lên cao.

- Các cậu muốn tôi làm gì với 1 ngôi nhà có ma?
- Theo thông tin mà chúng cháu có, bác đang tìm 1 ngôi nhà có ma thật sự cho bộ phim sắp tới của bác. Ba thám tử trẻ muốn được giúp bác trong việc tìm kiếm

Ông Hitchcock cười sẵn:

- 2 hãng thuê nhà hiện nay đang làm việc về vụ này. Một ở Salem, và ở Boston; 1 ở Charleston và Mew Orleans. Thế nào 2 hãng cũng tìm ra cho tôi 1 cái gì đó, các cậu không nghĩ thế sao?
- Nhưng nếu chúng cháu tìm được cho bác 1 ngôi nhà có ma tại Californie, gần đây, dù sao cũng tiện hơn cho bác.
- Rất tiếc, cậu ạ. Tôi không cần đến các cậu.
- Thưa ông Hitchcock, chúng cháu sẽ không yêu cầu bác trả tiền. Để trả công cho chúng cháu, chỉ cần bác nhận viết lời giới thiệu cho quyển sách tường thuật lại những cuộc phiêu lưu của chúng cháu, sẽ do bố của hội viên của chúng cháu là Bob Andy viết lại. Ông Andy là nhà báo...

Alfred Hitchcock nhìn đồng hồ.

- Nhất định là không có chuyện đó. Các cậu hãy bước ra và gọi cô Larson đến cho tôi.
- Dạ, thưa bác.

Về mặt ủ rũ, Hannibal bước ra cửa, Peter đi theo sau, cũng không kém ủ rũ. Vụ Hitchcock kết thúc bằng 1 thất bại thảm hại.

- Các cậu chờ 1 lát.
- Dạ, thưa bác.

Hannibal và Peter quay lại. Vĩ nhân nhíu mày nhìn 2 cậu.

- Tôi đang tự hỏi 2 cậu có hoàn toàn thành thật với tôi không. Cô Larson bảo tôi là cái 2 cậu muốn cho tôi xem rất là quan trọng đối với tôi. Chắc chắn không phải là danh thiếp của 2 cậu...
- Thưa bác, thế này, Hannibal rất bối rối giải thích. Cháu khá có tài bắt chước và cô Larson nghĩ bác sẽ thích xem cháu bắt chước Alfred Hitchcock lúc trẻ.
- Bắt chước tôi à?

Giọng của nhà sản xuất phim đổi tông. Giọng nói lớn lên, đầy đe dọa.

- Ý cậu nói sao?

- Như vậy đây, thưa bác.

Hai má phình to, cặp mắt lé, vẻ mặt hỗn xược, giọng nói Anh, Hannibal lại biến dạng 1 lần nữa:

- Thưa bác, cháu nghĩ có thể có ngày bác sẽ quan tâm đến việc làm bộ phim về tiểu sử của chính bác và có thể, để quay cảnh thời thơ ấu, khi ấy bác sẽ cần...

- Cậu hãy ngưng ngay cái màn diễn khó chịu ấy! - Ông Hitchcock gầm lên.

Như có phép lạ, Hannibal trở lại với nhân cách của chính cậu.

- Bác thấy giống chứ, phải không ạ? Cậu hỏi.

- Hoàn toàn không giống chút nào! Trước kia tôi là 1 chàng trai mảnh khảnh thanh nhã. Hoàn toàn không có gì giống với cái màn châm biếm thô lỗ mà cậu vừa mới làm!

- Vậy thì cháu phải tiếp tục tập dợt thêm, Hannibal thở dài. Mấy bạn cháu thấy như vậy là khá lắm rồi.

- Tôi cấm tuyệt đối không được diễn lại cái màn bắt chước buồn cười ấy nữa. Nếu cậu hứa với tôi là không bao giờ làm nữa, kể cả trước công chúng và ở nhà riêng, tôi sẽ chịu tất cả.

- Bác chịu để cho chúng cháu tìm cho bác 1 ngôi nhà có ma phải không ạ?

- Phải.

- Và bác sẽ viết lời tựa cho sách tường thuật lại những cuộc phiêu lưu của bọn cháu phải không ạ?

- Phải, phải ngàn lần. Bây giờ các cậu hãy rời khỏi phòng trước khi tôi mất hết chút bình tĩnh còn lại. Một lời cuối. Tôi thông báo cho các cậu biết là tôi hoàn toàn không thích cái kiểu của các cậu. Nhất là cậu, anh bạn trẻ ạ - Ông Hitchcock nói với Hannibal - tuổi cậu như thế mà cậu quá tinh ranh.

Vừa kịp áp úng vài tiếng cảm ơn, Hannibal và Peter trở ra xe theo nhịp chạy đua.

Alfred Hitchcock ở lại 1 mình, rầu rĩ và suy tư.

3. Chương 3

Sắp hết buổi chiều khi Bob Andy, bị thủng lốp xe dọc đường, bước vào hiệu buôn đồ cũ của ông bà Jones qua Cửa xanh số 1.

Từ xướng, cậu nghe bà Jones đang ra lệnh cho Hans và Konrad, 2 nhân viên của chồng bà. Còn Hannibal và Peter, thì không thấy đâu cả.

Bob không chờ đợi gì khác. Cậu đi qua phía sau máy in và kéo mở khúc lưới cũ dường như chỉ tựa vào bàn thợ. Phía sau lưới, miệng của 1 ống trắng kẽm rộng lớn xuất hiện. Bob ngồi xuống, kéo khúc lưới lại cho kín, rồi bỏ vào ống nhanh nhất với cái dụng cụ chỉnh hình ở chân. Khi cậu đến cuối “Đường hầm số 2”, cậu đẩy 1 tấm gỗ, nó mở ra ngay. Cố gắng thêm 1 tí, Bob vào được “Bộ chỉ huy”.

Bộ chỉ huy là 1 chiếc xe lán bị tai nạn mà ông Jones đã mua năm ngoái. Ông không bán lại được vì khung gầm quá hư hỏng, và bỏ cho cháu ông làm văn phòng.

Trong vòng 12 tháng, Hannibal cùng 2 bạn, có Hans và Konrad giúp đỡ, đã chất quanh xe lán nhiều mảnh vụn đủ loại đến nỗi bây giờ xe lán được giấu kín hoàn toàn. Dường như ông Jones đã quên mất xe lán, không còn nhớ là có nó. Và chỉ có 3 cậu biết là xe lán được trang bị phòng rửa hình và nhiều lối vào bí mật.

Khi Bob chui ra khỏi ống, Hannibal đang chễm chệ trên 1 chiếc ghế bành khập khiễng. Peter Crench đang ngồi ở 1 góc bàn.

- Cậu đến trễ, - Hannibal nói.

- Mình bị xì lốp. Cán đình to, khi ra khỏi thư viện, Bob giải thích.

- Cậu có thông tin về Lâu Đài Kinh Hoàng không?

- Có nhiều hơn là cần thiết.

- Lâu đài kinh hoàng hả? Mình không thích cái tên này, Peter nhận xét.
 - Mà cậu còn chưa biết gì hết! Bob la lên. Cậu tưởng tượng xem, có 1 gia đình 5 người đã...
 - Cậu hãy bắt đầu từ đầu đi, Hannibal ngắt lời.
 - Được, Bob đồng ý và mở 1 phong bì lớn chứa đầy phiếu mà cậu đã mang về. Trước hết, mình phải báo với các cậu: Skinny Norris đã rình mò theo mình cả buổi sáng.
 - Hy vọng cậu không nói gì với hắn cả! Peter nói. Skinny lúc nào cũng xen vào những chuyện không liên quan đến hắn.
 - Tất nhiên mình không nói gì với hắn. Nhưng lúc nào hắn cũng quanh quẩn bên mình. Hắn bắt đầu hỏi mình xem Hannibal định làm gì với chiếc xe thưởng.
 - Skinny - Hannibal giải thích, muốn hắn là đứa duy nhất trong trường được đi ô tô. Nhưng nếu không phải bố cậu ấy ở 1 bang nơi bằng lái xe được cấp sớm hơn ở Californie, thì hắn cũng như bọn mình thôi.
 - Trong khi mình lục tìm báo và tạp chí, Bob nói tiếp, Skinny không ngừng canh chừng mình. Mình không để cho hắn xem mình đọc cái gì, nhưng mà...
 - Nhưng mà gì?
 - Cậu biết không, tấm danh thiếp trên đó cậu ghi "Lâu đài kinh hoàng" ấy?
 - Chắc là cậu bỏ trên bàn khi cậu đi lục lạo trong hộp phiếu rồi lúc về cậu không thấy nó đâu nữa phải không?
 - Babal à, sao cậu đoán ra được?
 - Suy luận logic - Thám tử trưởng nói.
 - Chuyện xảy ra đúng y như vậy. Rồi khi Skinny Norris ra khỏi thư viện, hắn có vẻ rất tự hào về hắn. Nhưng mình không nhìn thấy hắn lấy danh thiếp mà.
 - Ta không thể quan tâm đến mọi Skinny trên thế gian, Hannibal tuyên bố. Ta có 1 vụ hệ trọng cần xử lý. Cậu hãy kể cậu tìm thấy những gì.
- Bob rút những phiếu cậu đã viết ra khỏi phong bì.
- Đây. Lâu đài kinh hoàng nằm trong 1 vực hẻm, gọi là vực hẻm Đen, và nằm xa Hollywood 1 ít. Lâu đài do 1 diễn viên Stephen Terrill xây, trước kia là ngôi sao thời điện ảnh câm.
 - Stephen Terrill thường đóng các bộ phim kinh dị, có ma cà rồng và ma chó sói. Ông đã tự xây cho mình 1 lâu đài theo kiểu phim mình đóng và cho vào đó những bộ áo giáp cũ, quách Ai Cập, v.v...
 - Hứa hẹn quá há, Hannibal nói.
 - Hứa hẹn, phải, nhưng hứa hẹn cái gì? Peter càu nhàu. Còn cái ông Stephen Terrill ấy, ông biến đi đâu?
 - Mình sắp nói tới đây. Khi điện ảnh có lời được phát minh, người ta phát hiện rằng người có Triệu Bộ Mặt (đó là bí danh của Terrill) có giọng kim hết sức tức cười, và ông nói đót!
 - Mình tưởng tượng được hiệu quả như thế nào, - Peter nói. Ma cà rồng mà nói đót! Chắc là khán giả bò lăn ra cười.
 - Đúng. Khi ấy Terril không tiếp tục làm phim được nữa. Ông đã đuổi hết gia nhân đi và đuổi cả bạn thân nhất, đồng thời cũng làm ông bầu cho Terrill, 1 người nào đó tên là Jonathan Rex. Rồi ông ngưng không trả lời thư từ và điện thoại nữa. Ông tự nhốt mình vào lâu đài, cùng với các xác ướp của mình. Và thế là mọi người bắt đầu quên lãng ông.
 - Ngày hôm đó, người ta tìm thấy 1 chiếc xe bị tai nạn ở 50 kilômét ở phía bắc Hollywood. Xe bị rớt từ đỉnh vách đá. gần như xuống biển.
 - Có liên quan gì đến Stephen Terrill? Peter hỏi.

- Xe là của ông ấy. Đúng ra người ta không tìm thấy xác ông ấy, nhưng không có gì lạ cả: xác đã bị biển cuốn đi lúc thủy triều lớn.

- Ý cậu nói Terrill đã tự tử hả?

- Lúc đầu, người ta không chắc chắn. Khi ấy cảnh sát đến lâu đài. Cổng mở, nhà trống không. Trên bàn thư viện, có bức thư Thư viết thế này.

Bob xem lại ghi chép.

Thế giới sẽ không còn gặp lại tôi còn sống, nhưng linh hồn của tôi sẽ không ngừng ám ảnh nơi này. Lâu đài này sẽ mãi mãi bị nguyên rủa.

Ký tên: Stephen Terrill

Peter huýt sáo dài:

- Mình biết được càng nhiều về cái nhà tồi tàn cũ kỹ ấy, mình càng không muốn bận tâm đến nó - Peter nhận xét.

- Mình, thì mình thấy càng lúc càng thú vị - Hannibal đáp. Bob, tiếp tục đi.

- Toàn bộ ngôi nhà bị lục soát, nhưng không tìm thấy vết tích Terrill. Sau đó người ta mới biết là nhà đã bị cầm cố, nghĩa là nhà là vật đảm bảo đối với 1 ngân hàng đã cho Terrill vay tiền. Vì Terrill không trả nợ được, ngân hàng có thể lấy lâu đài và tất cả những đồ đạc chứa trong nhà. Thế là ngân hàng cho người đến lấy bàn ghế đi. Nhưng các công nhân lại nhanh chóng bị 1 mối kinh hoàng chiếm lấy và không chịu kết thúc công việc. Dường như họ có nghe và thấy những chuyện rất kỳ lạ, họ không thể nói đó là gì. Cuối cùng ngân hàng thử bán toàn bộ lâu đài y như thế, nhưng không tìm ra người mua.

Nhân viên hãng bắt động sản quyết định ở lại cả 1 đêm bên trong để chứng minh rằng những mối sợ hãi là do tưởng tượng. Nhưng đến 12 giờ khuya, ông ấy tháo chạy, khiếp sợ đến nỗi xuống vực hẻm bằng cách chạy bộ!

Hannibal có vẻ thích thú. Peter khó khăn nuốt nước bọt.

- Tiếp đi - Hannibal nói. Còn hay hơn là mình mong nữa.

- Những người khác có thử ở qua đêm ở lâu đài. Đặc biệt có 1 cô diễn viên quen muốn tự quảng cáo cho mình. Cô đã trở ra ngoài trước 12 giờ khuya. Rằng cô đánh đập cập đến nỗi cô hầu như không nói chuyện được. Tuy nhiên cô đáp ứng được vài câu nói về 1 “con ma xanh” và về “sương mù kinh hoàng”.

- Chỉ có thể thôi à? - Peter hỏi. Có thể còn có những kỳ sĩ không đầu, những con ma với dây xích kêu cọt kẹt, những...

- Nếu cậu không ngắt lời suốt, bọn mình sẽ kết thúc sớm hơn - Hannibal nhận xét. Còn gì nữa không, hả Bob?

- Còn vài sự cố đại loại như vậy. Một gia đình 5 người, được ngân hàng tặng cho 1 năm thuê nhà miễn phí, đã biến mất ngay từ đêm đầu tiên v.v...

- Người ta có thấy những hiện tượng nào đó như thở dài, kêu rên, tiếng ừ ừ, bóng ma không? Hannibal hỏi.

- Lúc đầu thì không. Sau đó thì có nhiều. Kêu rên không cầu âm rõ, 1 bóng tối mờ mờ bước lên cầu thang, đôi khi có tiếng thở dài. thỉnh thoảng từ tầng hầm có tiếng la nhỏ... Nhiều người đã nghe thấy tiếng nhạc, dường như phát ra từ cây đàn organ của lâu đài. Một số người có thấy 1 bóng hình không rõ màu xanh, đang cúi mình xuống cây đàn. Đó là con ma nhạc sĩ mà người ta đặt tên là Ma Xanh.

- Chắc là phải có điều tra khoa học chứ?

- Có 2 nhà bác học đến, nhưng học chẳng nghe chẳng thấy được gì. Chỉ có điều là họ cảm thấy sợ hãi, khó chịu và lo sợ. Sau khi họ đi, ngân hàng từ bỏ không bán lâu đài và chỉ chắn ngang con đường dẫn đến lâu đài.

Từ 20 năm nay, không có 1 ai đến ở trọn 1 đêm bên trong. Theo 1 bài báo mà mình đã đọc, những kẻ lang thang có thử dọn đến đó ở, nhưng họ bỏ đi, nhanh hơn là họ đến, và họ đã đồn đi những chuyện về chỗ đó đến nỗi không 1 kẻ lang thang nào khác dám đến.

- Những năm gần đây, người ta không còn nói đến Lâu Đài Kinh Hoàng nữa. Theo mình biết lâu đài vẫn trống không và ngân hàng không bán được nó. Không ai đến đó vì không có lý do để đến đó.

- Người ta nghĩ đúng, Peter nhận xét. Cậu có cho mình 1 triệu mình cũng không đến.

- Mình không cho cậu mà cậu vẫn phải đến đó - Hannibal đáp. Tối nay, cả 3 chúng ta sẽ mang máy ảnh và máy ghi âm đến đó giám sát. Ta sẽ kiểm tra xem lâu đài vẫn còn ma không và ta sẽ thu thập được thông tin dùng làm cơ sở cho những cuộc thăm dò về sau. Mình hy vọng những hiện tượng ấy hoàn toàn có thật và quang cảnh sẽ phù hợp với bộ phim sắp tới của ông Hitchcock.

4. Chương 4

Sau đó Hannibal chăm chú đọc lại mọi ghi chép mà Bob đã lấy từ thư viện về và ấn định giờ khởi hành. Peter tuyên bố thà mình bị treo cổ còn hơn là phải đến Lâu đài kinh hoàng, nhưng đến giờ quy định, cậu cũng sẵn sàng. Cậu mặc quần áo cũ gần như không dùng được nữa và mang theo máy ghi âm xách tay mà cậu đã đổi với 1 bạn học bù bộ sưu tập tem.

Bob có 1 quyển sổ tay với những cây bút chì chuốt nhọn; Hannibal có máy ảnh kèm theo đèn flash. Cha mẹ các cậu đã cho phép 1 chuyến đi dạo ban đêm, vì biết rằng Warrington nổi tiếng là nghiêm túc, cũng cùng tham gia.

Đến lúc khởi hành, Hannibal chỉ 1 bản đồ vùng cho tài xế:

- Đi vực hẻm Đen.

- Được, thưa cậu Hannibal.

Bộ đèn pha lỗi thời nhưng mạnh, đâm thủng màn đêm, chiếc Rolls chạy vào con đường ngoằn ngoèo dẫn lên núi.

- Chỉ thị cuối cùng - Hannibal tuyên bố. Chuyến tham quan này chỉ có mục đích là giám sát nhanh địa điểm. Tuy nhiên nếu thấy bất kỳ điều gì lạ, mình sẽ chụp hình, còn nếu nghe tiếng động, Peter sẽ ghi âm lại.

- Yên tâm! - Peter nói mỉa. Trên băng ghi âm chỉ nghe tiếng răng đánh lập cập mà thôi.

- Bob sẽ chờ mình ngoài xe - Hannibal kết luận.

- Đây đúng là công việc mình thích - Bob trả lời. Nhất là khi trời tối đen như thế này.

Thật vậy, chiếc Rolls đang chạy trong vực hẻm, nơi màn đêm còn đen tối hơn trên cao nguyên.

- Đúng là tên vực hẻm Đen! - Peter nhận xét.

- Ủa! Ta bị kẹt rồi! - Hannibal nói.

Đúng vậy, 1 khối gồm những viên đá và sạn chắn ngang đường đi. Sườn vực hẻm có vẻ trống trải: không có gì có thể ngăn chặn những khối lở, và 1 khối lở đã rơi đúng vào chỗ trước kia có tấm chông chắn ngang lối đi.

Warrington quay sang 3 cậu:

- Chúng ta không thể đi xa hơn - chú tài thông báo. Nhưng theo bản đồ, vực hẻm kết thúc 300 mét sau khúc quẹo này.

- Cảm ơn Warrington. Đi thôi, Peter ơi. Bọn mình sẽ đi bộ phần đường còn lại.

Hai cậu xuống xe.

- 1 tiếng nữa chúng cháu sẽ quay về! - Hannibal nói với Warrington, chú tài đang cẩn thận trở đầu xe.

- Này! - Peter nói khẽ bằng 1 giọng đầy lo âu, chỗ này không thể gọi là đáng tin cậy lắm.

Ngồi xổm trong bóng tối, Hannibal không trả lời. Cậu đang cẩn thận xem xét cảnh quan trải dài trước mắt mình. Dưới đáy vực hẹp và tối, có thể nhìn thấy nét viền mờ hồ của 1 toà nhà quái dị. Chỉ có 1 cái tháp tròn có mái nhọn nổi lên rõ ràng trên bầu trời đầy sao; phần còn lại của Lâu Đài Kinh Hoàng hầu như không nhìn thấy được, bởi vì nó lún vào vách sườn núi thẳng đứng.

- Mình - Peter nói, mình nghĩ ta nên đến ban ngày. Như vậy sẽ thấy được nơi mình đặt chân.

Hannibal lắc đầu.

- Ban ngày không bao giờ có gì xảy ra cả. Trong lâu đài, người ta sợ điên lên chính là vào ban đêm.

- Mình không muốn bị sợ điên lên - Peter phản đối. Mà mình cũng sợ điên lên 1 nửa rồi đây.

- Mình cũng không cảm thấy dễ chịu lắm - Hannibal công nhận.

- Ồ! Vậy thì ta có thể về được rồi! Buổi tối đầu tiên ta làm như thế là đủ lắm rồi. Ta hãy về bộ chỉ huy và nghiên cứu thêm về vấn đề này.

- Vấn đề đã được nghiên cứu xong rồi, Hannibal đáp lại và vươn thẳng thân hình ngắn cụt kết luận: chúng ta phải ở lại 1 tiếng trong Lâu Đài Kinh Hoàng, ngay tối nay.

Cậu bật đèn pin lên và tiến về lâu đài, cẩn thận không đặt chân lên những khối đá lăn từ trên đỉnh dốc xuống nên đường bị nứt nẻ. Peter phân vân 1 hồi, rồi chạy theo xếp.

- Phải chi mình biết trước sẽ như thế này, mình sẽ không bao giờ trở thành thám tử - Peter lầm bầm.

- Sẽ đỡ hơn khi nào ta làm rõ được sự bí ẩn - Hannibal trấn an bạn. Cậu hãy nghĩ đến sự khởi tiến như sét đánh của hãng chúng ta!

- Phải, nhưng giả sử ta gặp ma, hay bóng Ma Xanh, hay 1 con quỷ hút máu nào đó trong cái nhà cũ kỹ kia?

- Đó chính là điều mình đang mong - Hannibal vừa trả lời vừa vỗ cái máy ảnh đang đeo trên vai. Nếu ta chụp được hình con ma, ta sẽ danh tiếng!

- Nếu ma không chụp hình ta...

- Suyt!

Hannibal vừa mới chĩa máy ảnh vào bóng tối. Peter nín ngay và lắng nghe.

1 ai đó - hoặc có thể là 1 cái gì đó - đang đi xuống dốc, đâm thẳng về hướng 2 cậu.

Peter ngồi chồm hổm trong bóng tối. Hannibal lên phim.

Tiếng động - đá lăn trên dốc - tiếng gần lại thật nhanh. Hannibal bật đèn flash. 2 con mắt đỏ sáng chói lên. 1 vật có lông nhảy vào chân Peter rồi biến mất phía sau cậu, trong khi vài viên đá còn lăn trên đường.

- Chỉ là con thỏ! - Hannibal thật vọng la lên. Bọn mình đã làm nó sợ.

- Còn nó làm gì mình, cậu không quan tâm à?

- Nó tác động lên cậu giống như 1 tiếng động và 1 di chuyển không giải thích được tác động vào 1 thần kinh đang nhạy cảm, nhất là vào ban đêm. Tiến lên. Không cần phải trốn nữa. Nếu có ma, thì đèn flash đã báo động cho ma rồi.

Hannibal nắm lấy cánh tay Peter và ép bạn phải bước đi.

- Ta có thể hát? Peter bước theo và đề nghị. Nếu bọn mình hát thật lớn tiếng "Youpi ai ai! Youpi youpi ai!" có thể bọn mình sẽ không nghe con ma rên rỉ và khóc lóc.

- Peter ạ, bộ cậu quên rằng bọn mình đến đây chính là để nghe tiếng rên rỉ, khóc lóc, than thở, thét, tiếng dây xích kêu cọt kẹt và nhiều hiện tượng khác nhau thường kèm theo sự hiện diện siêu tự nhiên?

Peter định trả lời là cậu thà không nghe gì cả. Nhưng khi Hannibal đã quyết định 1 cái gì đó trong đầu, không thể nào làm cho cậu đổi ý.

2 cậu càng tiến tới, lâu đài càng có vẻ to lớn và rùng rợn, và người ta càng không muốn đi dạo vào bên trong ngôi nhà cũ kỹ bắt đầu đổ nát này. Peter cố gắng quên đi những gì Bob kể về nơi này...

Sau khi đi dọc theo 1 bức tường đá cao nhưng sụp đổ, 2 cậu vượt qua cổng đang mở của Lâu Đài Kinh Hoàng và bước vào sân.

- Ta vào rồi - Hannibal nói và dừng lại.

1 cái tháp chìa lên trời, cao hơn 2 kẻ lạ đột nhập vào đó nhiều. 1 cái tháp khác, mập lùn hơn, dường như đang hìn 2 bạn và nhú 2 lang cang có lỗ ném trông giống như đôi chân mày. 2 cửa sổ phản chiếu lại ánh sao trông giống như đôi mắt mù.

Bỗng nhiên, 1 cái gì đó bay trên đầu 2 cậu.

- Con dơi! - Peter la lên và né.

- Dơi không ăn thịt người đâu.

- Lỡ con này muốn thay đổi chế độ ăn uống. Không nên mạo hiểm.

Hannibal chỉ cánh cửa cao bằng gỗ chạm dẫn vào bên trong lâu đài.

- Ta chỉ còn việc đẩy cửa và bước vào.

- 2 cái chân mình không nghĩ thế - Peter phản đối. 2 chân mình nghĩ là bọn mình nên trở về nhà hơn.

- Chân mình cũng nghĩ thế - Hannibal thú nhận, nhưng chân mình có thói quen tuân lệnh mình. Tiến lên!

Thế là cậu mập lại tiếp tục đi. Vì không thể để cho bạn phiêu lưu 1 mình tại 1 nơi nguy hiểm như Lâu Đài Kinh Hoàng, Peter bước theo. 2 cậu thám tử trẻ bước lên bậc thềm bằng đá hoa cương và băng qua sân hiên có lát đan. Hannibal định nắm lấy tay cầm cánh cửa, thì Peter cầm tay bạn lại.

- Khoan đã. Cậu có nghe nhạc ma không?

2 bạn căng tai nghe. 1 lúc, 2 bạn có cảm giác nghe được vài nốt nhạc kỳ lạ, có vẻ vang lên cách đây hàng triệu kilômét. Sau đó chỉ nghe tiếng kêu của những con bọ sát và tiếng của 1 viên đá lăn xuống vực hẻm.

- Có lẽ bọn mình đã tưởng tượng ra cái âm thanh ấy - Hannibal nói, nhưng cậu có vẻ không tin chắc lắm - Hay là 1 cái đài đang phát trong vực hẻm bên cạnh, và bọn mình đã nghe được 1 hiện tượng âm học.

- Chính cậu mới là hiện tượng âm học! Peter đáp. Minh, thì mình nghĩ rằng đó là con Ma Xanh đang chơi đàn orgue.

- Vậy càng có lý do để ta bước vào.

Hannibal nắm lấy tay cầm và kéo ra. Cánh cửa mở ra, với 1 tiếng kêu cọt kẹt khiến Peter ớn lạnh. Không chờ đợi lòng can đảm từ bỏ mình, 2 cậu bước vào, tay cầm đèn pin.

1 hành lang dài, có cửa 2 bên hông, đang trải dài trước mắt. 2 cậu bước từ đầu này đến hết đầu kia hành lang; những cánh cửa bên hông dường như thổi vào 2 bạn 1 không khí đầy bóng tối và bụi bặm...

Sau hành lang là 1 căn phòng to rộng, cao bằng 2 tầng. Hannibal đứng lại.

- Ta đến rồi - Hannibal tuyên bố. Ta sẽ ở lại 1 giờ trong căn phòng này. Sau đó, ta sẽ cút khỏi đây.

Khi đó, 1 giọng nói trầm bí ẩn thì thầm vào tai cậu:

- Cút - khỏi - đây...

5. Chương 5

- Cậu nghe không? - Peter la lên. Con ma bảo ta cút đi. Không lẽ cậu bắt nó phải nói lại lần nữa.

Hannibal nắm lấy tay bạn:

- Khoan đã!

Thế là giọng nói lặp lại: “Khoan đã!”

- Đúng y như mình nghĩ: tiếng vang, - Hannibal nói khẽ. Cậu có thấy là căn phòng này rất cao và lại hình tròn nữa. Tường tròn phản chiếu lại âm thanh. Phòng này đã được ông Terrill xây với mục đích ấy. Nó tên là phòng Tiếng Vang.

- Mình nói đùa, - Peter trả lời và nghe giọng nói của phòng Tiếng Vang nói theo. Ngay từ đầu mình đã biết đó là tiếng vang.

Và để chứng tỏ, cậu phá lên cười.

Ngay tức khắc căn phòng vang đầy tiếng cười kỳ lạ. Ha, ha, ha, ha! Hô, hô, hô, hô! Đường như chính các bức tường cũng cười. Sự hoà âm kết thúc bằng tiếng khúc khích siêu hạ giới.

- Mình đã phát động nên tất cả cái đó à? - Peter thì thầm.

- Đúng. Nhưng mình van cậu, cậu đừng làm nữa.

- Có đổi lấy tất cả vàng trên thế giới mình cũng không làm nữa.

- Đi hướng này. Ta có thể yên tâm nói chuyện.

Hannibal kéo bạn sang 1 bên:

- Tiếng vang chỉ trả lời nếu ta đứng đúng ngay chính giữa phòng. Mình định kiểm tra xem hiện tượng này có thể là nguồn gốc của các biểu hiện kỳ lạ mà các nhà quan sát nêu hay không.

- Đáng lẽ cậu phải báo trước cho mình.

- Thì đáng lẽ cậu phải chăm chú đọc các ghi chép của Bob, ở đó nói rất rõ về phòng Tiếng Vang.

- Mình đọc kỹ nhất là cái phiếu nói về gia đình 5 người biến mất hoàn toàn sau khi ở qua tối ở đây.

- Có lẽ gia đình đó trở về quê Tuy nhiên, dường như chưa ai có thể qua trọn 1 đêm trong cái nhà này 20 năm vừa qua. Nhiệm vụ của ta là tìm ra cái gì làm cho những người thử qua đêm ở đây sợ. Nếu là con ma thật, ý mình nói là nếu chủ cũ, Stephen Terrill, thật sự có mặt ở đây, 1 cách siêu tự nhiên nào đó, thì bọn mình sẽ thực hiện 1 phát minh khoa học quan trọng.

- Chứ ai khác có thể ở đây?

Vừa nói, Peter vừa dùng đèn pin quét lên những bức tượng bằng đá. Một cầu thang dẫn lên lầu trên xuất hiện, và Peter hoàn toàn không muốn leo lên cầu thang! Trên tường đá có những bức thảm treo tường bị hư hỏng nhiều; ở dưới có những băng ghế bằng gỗ chạm khắc trải dài. Trong các hốc tường, có những bộ áo giáp nguyên vẹn.

Ở 1 số nơi có treo những bức tranh lớn. Từng cái 1, Peter cho nổi lên trong bóng tối. Các bức tranh đều vẽ cùng 1 người mặc những bộ y phục khác nhau. Đây thì ông mặc đồ của nhà quý tộc Anh, kia thì ông bị gù, xa hơn thì mặc đồ chú hề, phía cuối mặc đồ hải tặc chột mắt.

Peter nghĩ rằng người đó chắc là Stephen Terrill, ông đã cho vẽ tranh mình trong bộ y phục của các vai diễn khác nhau.

- Mình vừa mới kiểm tra tình trạng hệ thần kinh của mình - Hannibal nói. Hiện thì mình không sợ. Mình chỉ thấy hơi căng thẳng.

- Mình cũng thế - Peter nói. Từ khi cái tiếng vang kia không giỡn trò ngu ngốc nữa, ta có thể nghĩ mình đang ở trong 1 cái nhà cũ kỹ y như những nhà cũ bình thường khác.

- Cậu hãy lưu ý rằng trong phần lớn các trường hợp, những điều kinh hoàng đầy ắp lâu đài thường không tác động ngay tức thì. Ban đầu, nghe nói mình chỉ cảm thấy hơi lo sợ 1 chút. Sau đó rất căng thẳng. Và cuối cùng là hốt hoảng!

Peter hầu như không nghe nữa. Cậu ta dùng vòng tròn sáng của ánh đèn pin cho diễu hành lại 1 lần nữa tất cả bức tranh, khi bỗng nhiên cậu nhìn thấy 1 cái gì đó khiến lúc đầu cậu cảm thấy hơi lo sợ và sau đó rất căng thẳng!

Con mắt độc nhất của tên hải tặc đang nhìn cậu chăm chăm. Con mắt kia bị vải bọc kín mắt che kín, nhưng con mắt còn tốt, mở lớn, lẫn máu, gần như sáng, rõ ràng là đang nhìn Peter, và thậm chí nó vừa mới chớp.

- Babal... Bức tranh ấy... Nó nhìn bọn mình!

Peter thì thầm, giọng nói không bình thường.

- Bức tranh nào?

- Bức tranh này.

Peter chìa đèn hướng vào tên hải tặc.

- Mình thấy mà. Nó liếc trộm bọn mình bằng 1 con mắt.

- ảo thị - Hannibal tuyên bố. Hoa. sĩ chỉ cần vẽ mắt người mẫu nhìn thẳng trước mặt là ta có cảm giác ta bị nhân vật trong tranh nhìn, dù ta đứng ở đâu đi nữa.

- Đó không phải là con mắt vẽ - Peter phản đối. Đó là con mắt thật ở giữa bức tranh.

- Chắc cậu nhầm lẫn. Mình tin chắc là con mắt vẽ. Ta lại gần đi.

Hannibal đi ra chỗ bức tranh, còn Peter, sau khi phân vân 1 hồi, cũng đi theo. Hai cái đèn chìa vào tên hải tặc cho thấy Hannibal nói đúng. Con mắt độc nhất được vẽ rất giống thật nhưng nó không được cái ánh sáng hơi ướt của con mắt tự nhiên.

- Chắc mình nhầm, Peter công nhận. Tuy nhiên, hình như mình thấy nó chớp... ?! Hannibal ơi! Cậu có cảm thấy giống mình không?

- Mình, thì mình cảm thấy lạnh 1 cách kỳ cục. Chắc là bọn mình bước vào 1 vùng nhiệt độ thấp. Mấy vùng như vậy cũng thường có trong mấy nhà có ma.

- Vậy thì còn gì phải nghi ngờ nữa, nhà này đúng là có ma rồi - Peter trả lời, rằng đánh lập cập. Mình sợ quá! Mình sợ quá!

Peter đứng, cố gắng không run. Nhưng luồng gió lạnh ngắt, không từ đâu đến cả, đang thổi qua người cậu. Sau đó Peter nhìn thấy những cuộn sương mù, gần như vô hình, hình thành trong không khí, y như có 1 thần linh nào đó đang hình thành. Cùng lúc đó, sự khó chịu mà cậu đang phải chịu, lúc đầu chỉ là căng thẳng cực độ, biến thành hoảng hốt.

Cậu quay gót. Cậu không muốn, nhưng gót cậu ép buộc cậu. 2 phút sau, cậu đã ra khỏi lâu đài và đang phi nước đại trong lối đi với vận tốc phi nước đại thông thường của ngựa đua.

Bên cạnh cậu, Hannibal đang chạy. Đây là lần đầu tiên trong đời mình, Peter nhìn thấy Hannibal chạy trốn với 1 tốc độ như thế này.

- Mình tưởng đôi chân cậu có thói quen tuân lệnh cậu!

Peter thở hổn hển.

- Tất nhiên. Và mình đã ra lệnh cho chúng chạy!

Hannibal đáp cùng giọng điệu.

Cũng không phải vì nói chuyện mà 2 cậu chạy chậm lại. Đèn pin của 2 cậu vạch những đường ngoằn ngoèo trong bóng đêm.

Phía sau lưng 2 người, là khối Lâu Đài Kinh Hoàng đầy đe dọa, 1 nguồn bí ẩn gây nên hốt hoảng chưa lý giải được.

6. Chương 6

Chân Peter dài hơn chân Hannibal nhiều, nhưng nhiều lần cậu xém bị Hannibal bỏ xạ Bỗng nhiên, tim Peter muốn rụng ra khỏi lồng ngực: cậu vừa mới nghe thấy tiếng đuổi theo.

- Bước... bước chạy... sau ta, - cậu nói, đứt hơi.

Hannibal vẫn chạy, lắc đầu trả lời:

- Tiếng vang... bước chân bọn mình... dội trên tường...

Peter không đồng ý với ý kiến này : cái tiếng mà cậu nghe không giống tiếng vang? cũng không giống tiếng người chạy. Nhưng vì ngay sau khi hai cậu chạy qua khỏi bức tường, im lặng trở lại, một lần nữa đành phải công nhận rằng Hannibal có lý.

Tiếng vang...

Nhưng chắc chắn? không phải tiếng vang gây nên nỗi hoảng hốt không nén được chiếm lấy hai bạn trong căn phòng hình tròn ở lâu đài kinh hoàng: không có nghi ngờ gì về chuyện này.

Hannibal và Peter chạy chậm lại để vòng qua những khối đá to sụm lở biến lối đi thành con đường mòn. Nhưng chạy chậm lại không có nghĩa là? dừng lại. Hai cậu thám tử vẫn đang chạy.

Sau khúc quẹo, khối lâu đài đen tối biến mất. Tuốt ở dưới thung lũng, những ánh đèn lấp lánh của? Los Angeles xuất hiện. Và gần hơn nhiều, cách đó ít hơn một trăm mét, chiếc Rolls với Warrington ở tay lái đang chờ đợi.

Peter và Hannibal, an tâm khi nhìn thấy chiếc xe, chỉ còn chạy lon ton, khi bỗng nhiên phía sau lưng, một tiếng thét kéo dài vang lên. Thậm chí trong tiếng thét ấy còn có tiếng òng ọc, y như tiếng người thét lên... à, không được đâu, không nên nghĩ đến những chi tiết rùng rợn, Peter thầm nghĩ.

Lại tăng tốc nữa, hai cậu đến được chiếc xe, những bộ trang trí vàng của xe ánh đỏ lên dưới ánh sao. Không ai bận tâm để biết ai mở cửa xe. Peter ngồi sụp xuống yên sau, Hannibal cạnh cậu.

- Warrington ơi!- thám tử trưởng la lên. Chở chúng tôi về nhà.

- Được thưa cậu Hannibal - Tài xế đáp, vẫn phớt tỉnh ăng lê.

Động cơ kêu vù vù, rồi xe chạy nhanh trên con đường, qua hết khúc quẹo này đến chỗ quẹo khác.

- Chuyện gì thế ? Bob hỏi, trong khi hai bạn cố thở đều lại, ngồi ngả trên nệm da - Ai la như thế ?

- Mình không biết - Hannibal đáp.

- Còn mình thì không muốn biết - Peter nói thêm. Nếu có ai biết, thì hy vọng người ấy đừng nói cho mình.

- Hai cậu đã gặp con Ma xanh hả ? - Bob hỏi.

Hannibal gật đầu.

- Bọn mình không gặp gì cả. Nhưng dù sao bọn mình đã? bị một trận sợ hết hồn? hết vía. Sợ xém mất luôn cả lý trí!

Không thể mất được nữa - Peter can thiệp vào, chúng ta đã bị mất rồi.

- Vậy là lâu đài có ma, đúng không? - Bob la lên. Tất cả những gì người ta kể là sự thật à?

- Mình- Peter nói, mình nghĩ lâu đài là trụ sở Công đoàn của các loại ma liên kết với nhau.

Từ lúc xe Rolls chạy nhanh, Peter thở dễ dàng hơn.

- Cậu cứ tin chắc rằng đây là một nơi mà? bọn mình sẽ không bao giờ đặt chân trở lại, phải không hả Babal?

Peter quay sang sắp mình, sắp đang dùng ngón tay trở và ngón tay cái kẹp chặt môi dưới và có vẻ suy ngẫm? sâu sắc.

- ề Babal ơi! Bọn mình sẽ không bao giờ đặt chân trở lại đó nữa nhé? - Peter nói lại, hy vọng nhiều hơn là tin chắc.

Khi xe dừng lại trước hiệu đồ cũ của gia đình Jones, Hannibal cảm ơn Warrington :

- Tôi sẽ điện toại đến công ty khi nào cần xe nữa, cậu nói thêm.

- Lần sau ta sẽ may mắn hơn cậu Hannibal ạ - chú tài xế trả lời. Tôi có thể mạn phép nói rõ là tôi đã rất thích cuộc đi chơi này? Tôi chỉ thường chở các bà già? và các ông chủ ngân hàng giàu có, những chuyến đi này mang lại sự phong phú trong công việc nhàm chán của tôi.

Hannibal và hai bạn bước vào Thiên đường Đồ Cổ. Chú Titus và thím Mathilda Jones đang ở nhà, qua cửa sổ căn nhà chú thím ở, có thể nhìn thấy chú thím đang xem tivi.

- Chúng ta về sớm hơn là mình tưởng - Peter đáp, mặt vẫn còn hơi xanh.

Hannibal cũng không được hồng hào lắm, nhưng cậu không thấy lý do gì phải nói nhiều về cơn hoảng hốt của mình.

- Peter ạ? Hannibal nghiêm khắc nói. Mình hy vọng là cậu đã thấu bằng lại tiếng thét mà chúng ta đã nghe. Chúng ta sẽ nghe lại và cố gắng nhận dạng nó.

- Sao - Peter gầm lên. Cậu dám hy vọng là mình đã thấu? lại tiếng thét à? Đây! Lúc này mình đang chạy chứ? không phải đang thấu. Có thể cậu không để ý thấy?

- Mình đã chỉ thị là mọi tiếng động đặc biệt là phải được thấu lại - sắp nói thêm. Tuy nhiên do tình huống, mình không khiển trách cậu.

Lần này, 3 cậu đi qua “Tiện nghi số 3” là cánh cửa thuận tiện nhất để vào “Bộ chỉ huy”. Đó là 1 cánh cửa lớn bằng gỗ sồi, có khung, dường như chỉ tựa vào đồng đá xây tường.

Hannibal rút 1 chiếc chìa khoá lớn bị rỉ từ 1 cái hộp sắt vụn, nơi không ai nghĩ tìm chìa khoá trong đó, mở cửa ra, và bước vào cùng 2 bạn.

Sau khi đi qua 1 cái nồi hơi to tướng xuất xứ từ cái máy hơi nước, và sau khi chịu khó cong người làm 2 để trở ra, 3 bạn chui vào cái lỗ thông hơi tròn và vào được bộ chỉ huy.

Hannibal bật đèn lên và ngồi sau bàn làm việc của mình.

- Bây giờ - Hannibal nói - ta hãy xem xét thật kỹ những gì đã xảy ra. Peter ơi, ai đã khiến cậu rời lâu đài 1 cách hấp tấp như thế?

- Không có ai cả - Peter trả lời. Mình bỏ đi, bởi vì mình muốn bỏ đi. 1 cách hấp tấp, bởi vì mình đang rất vội.

- Mình sẽ đặt câu hỏi kiểu khác. Ai đã làm cho cậu muốn bỏ đi?

- Hừm... trước tiên, trong phòng Tiếng Vang, mình bắt đầu cảm thấy lo sợ. 1 tí thôi. Rồi sau đó càng lúc càng căng thẳng hơn. Bỗng nhiên sự căng thẳng biến thành nỗi hốt hoảng và mình buộc phải vắt giò lên cổ chạy.

- Kinh nghiệm của cậu, Hannibal vừa nói vừa kẹp chặt môi dưới, giống với mình từng điểm 1. Lo sợ. Căng thẳng. Hoảng hốt. Tuy nhiên, nếu nói về hiện tượng tự nhiên, thì đã có gì nào? Vài tiếng vang, 1 luồng gió lạnh ngắt...

- Cậu quên cái bức tranh đã nhìn mình bằng con mắt sống.

- Mình nghĩ là ảo giác. Sự việc là chúng ta không nghe thấy gì có thể khiến ta phải sợ, mà ta vẫn sợ. Tại sao?

- Thế nào cậu hỏi tại sao? Bất kỳ ngôi nhà cũ kỹ nào cũng đã là khá đáng sợ rồi. Mà ngôi nhà này, thì 1 tiểu đội mà cũng phải sợ nó.

- Phải chăng đây là câu trả lời? Có thể - Hannibal nói. Chúng ta chỉ còn việc quay trở lại Lâu Đài Kinh Hoàng và ta...

Đúng lúc đó, điện thoại reng.

Ba cậu há miệng nhìn điện thoại.

Đây là lần đầu tiên điện thoại này reng. Hannibal đã cho lắp điện thoại cách đây chưa đầy 1 tuần, khi cậu quyết định thành lập nhóm. Cậu dự định trả tiền điện thoại bằng số tiền kiếm được khi sửa chữa ít đồ dùng

cũ cho chú mình. Số điện thoại đã được Công ty điện thoại đăng ký và cấp cho Hannibal, nhưng, tất nhiên, nó chưa được đăng trong danh bạ. Không 1 ai, ngoại trừ 3 cậu, biết số điện thoại. Thế mà điện thoại lại reng!

- Phải trả lời... - Peter nói khẽ và nuốt nước bọt khó khăn.

- Chính là việc mình định làm.

Hannibal nhắc máy.

- Alô! - Cậu nói - Alô!...

Cậu cầm ống nghe sát cạnh 1 cái micro nối liền với cái loa, cả micro và loa lấy từ cái radio cũ và cho phép 2 trợ lý nghe được cuộc nói chuyện điện thoại. Nhưng hiện thì 3 bạn chỉ nghe tiếng vù vù kỳ lạ, rất xa xôi.

- Alô! - Hannibal nói lại.

Không ai trả lời. Cậu gác máy lại.

- Chắc là lộn số... - cậu nói. Mình đang nói là...

Chuông điện thoại reng lần nữa.

Hannibal cầm lấy ống nghe 1 cách căng thẳng đến nỗi xem làm rớt máy.

- Alô!

Lại tiếng vù vù, nghe rất xa, dường như bị cô lập giữa những khoảng không gian vô tận. Sau đó có 1 giọng run lên không rõ ràng, như giọng nói của 1 kẻ chưa phát âm từ hàng thế kỷ nay và nay đang cố nói 1 cái gì đó.

- Hãy...

Sau khi cố gắng khùng khiếp, 1 nỗi cố gắng vượt mọi trí tưởng tượng, giọng nói xong:

... từ bỏ...

Giọng nói tắt hẳn sau khi thở hổn hển kéo dài và chỉ còn tiếng kêu vù vù kỳ lạ như lúc đầu.

- Từ bỏ cái gì? - Hannibal hỏi.

Điện thoại không thể trả lời được. Nó chỉ có thể kêu vù vù.

Hannibal gác máy lại. 1 hồi lâu, không đứa nào nói cả. Cuối cùng Peter đứng dậy:

- Mình phải đi về - cậu tuyên bố. Mình vừa mới nhớ lại là mình có việc ở nhà.

- Mình cũng thế, - Bob nói. Mình đi với cậu.

- Chắc chắn thím Mathilda có việc nhờ mình, Hannibal la lên rồi cũng đứng dậy. Cả 3 vội vàng rời khỏi bộ chỉ huy đến nỗi chen nhau ra cửa.

Có lẽ giọng nói qua điện thoại chưa nói hết câu. Nhưng không có nghi ngờ gì về cái mà người - hay vật - ấy định nói:

"Hãy từ bỏ Lâu Đài Kinh Hoàng".

7. Chương 7

- Một vấn đề được đặt ra! - Hannibal nói.

Peter và Hannibal đang ngồi trong bộ chỉ huy. Còn Bob làm việc ở thư viện.

- Thật ra - Hannibal nhíu mày lại nói tiếp và nhìn tờ giấy đặt trước mặt - có 2 vấn đề được đặt ra.

- Mình biết cách giải quyết mấy vấn đề ấy - Peter nói. Cậu nhấc máy điện thoại, cậu gọi cho Hitchcock và cậu nói với ông ấy là bọn mình quyết định không tìm nhà có ma cho ông ấy nữa. Cậu nói thêm là mỗi khi bọn mình tìm được 1 cái, bọn mình bị nổi da gà khắp người và chân bọn mình tự chúng bỏ chạy.

Hannibal không hề quan tâm đến lời đề nghị kia.

- Vấn đề thứ nhất - Cậu nói tiếp: xác định ai đã gọi điện thoại cho chúng ta ngày hôm qua.

- Ai, hoặc cái gì - Peter chỉnh lại. Ma, ma chó sói, hồn ma hay chỉ là 1 linh hồn thoát xác.

- Theo mình biết, linh hồn thoát xác không dùng điện thoại, cũng giống như ma, ma chó sói, hồn ma.

- Thời xưa chúng không dùng. Chúng cũng có thể hiện đại hóa lên vậy. Bộ cậu thấy giọng nói hôm qua giống giọng người ta à?

Toàn bộ khuôn mặt quay tròn của Hannibal biểu hiện vẻ lúng túng.

- Không - Hannibal công nhận. Dĩ nhiên, điều kinh ngạc nhất là ngoài Warrington và chính chúng ta, không 1 vật thể sống nào biết về mục đích chuyến đi của chúng ta.

- Có những vật thể không sống - Peter lưu ý.

- Nếu Lâu Đài Kinh Hoàng thật sự có ma, chúng ta phải chứng minh. Ta phải tìm thông tin về Stephen Terrill. Bởi vì chính ông ấy đã nguyên rửa lâu đài, và ta có thể giả thuyết là hồn ma của ông ấy đang ở trong lâu đài.

- Có vẻ logic.

- Nói cách khác, ta phải tìm 1 người có quen với Stephen Terrill thời ông ấy còn diễn, và có thể kể cho ta về ông ấy.

- Cậu điên rồi sao! Thời điện ảnh cam nằm đâu gần thời tiền sử.

- Hoàn toàn không phải, Chúng ta có cảm giác là xa xôi bởi vì chúng ta còn trẻ. Ở Hollywood chắc phải có hàng tá người đã quen rất nhiều với Stephen Terrill.

- Cậu kể tên đi.

- Mình nghĩ tốt nhất là đến gặp ông bầu của Terrill - Kẻ Thì Thầm.

- Kẻ Thì Thầm à! Tên lạ quá!

- Đó là bí danh người ta đặt cho ông ấy. Tên thật ông là Jonothan Rex. Chân dung ông ấy đây.

Hannibal đưa cho Peter bản sao của 1 trang báo, bản photo do Bob thực hiện ở thư viện. Trên đó thấy 1 người đàn ông cao lớn, đầu cạo trọc, cổ bị 1 vết sẹo xấu xí cắt ngang, đang bắt tay 1 người nhỏ bé về mặt tươi cười hơi u sầu. Hốc mắt của người thứ nhất nằm xiên và cặp mắt có 1 nét dữ dằn đáng chú ý.

- à! Peter la lên. Đây là mặt của Terrill! Ông ấy đầu cạo trọc nhiều để làm người ta sợ.

- Cậu lầm người rồi. Ông Terrill là người nhỏ hơn. Người mà rõ ràng có vẻ hiền như bột.

- Hả? Chính người này, có vẻ dễ thương, lại đóng vai quái vật và ma cà rồng sao?

- Ông ấy có khuôn mặt hoàn toàn bình thường, nhưng ông ấy có thể gán cho khuôn mặt mình những biểu hiện quỷ quái nhất. Nếu cậu chưa đọc, thì bài báo có nói...

- Mình đọc những khúc nói về ma nhiều hơn - Peter thú nhận.

- Bài báo nói rằng, trong thành phố, Stephen Terrill quá nhút nhát, do bị tật khi phát âm, đến nỗi ông ta gần như không dám nói chuyện với mọi người. Nên ông thuê ông bầu là Kẻ Thì Thầm khủng khiếp, kẻ dễ dàng áp đặt những điều kiện của riêng mình với các nhà sản xuất phim khi thảo luận.

- Mình thấy không có gì lạ. Ông ta có vẻ như sẽ lấy dao đâm mình nếu mình từ chối.

- Chỉ cần tìm lại người này. Chắc chắn ông ta sẽ kể cho bọn mình nghe tất cả những gì mình cần biết.

- Chỉ cần, chỉ cần! Cậu có ý nào không?

- Có. Danh bạ điện thoại. Có thể Kể Thì Thầm còn ở trong vùng.

Chính Peter tìm thấy tên.

- Đây rồi! Jonathan Rex. 915. Valley Road. Ta điện thoại cho ông ấy hả?

- Mình nghĩ nên đến đại nhà ông ấy mà không báo trước. Nhưng mình sẽ điện thoại để xin xe.

- Cậu thật có ý hay khi trúng thưởng được chiếc Rolls ấy. Không biết bọn mình sẽ làm gì khi hết 30 ngày.

- Ta sẽ suy nghĩ. Mà mình đã có kế hoạch. Nhưng bây giờ, việc khẩn cấp nhất là báo thím Mathilda rằng chúng ta sẽ về trễ giờ ăn tối.

Bà Jones không phản đối gì. Nhưng khi chiếc Rolls to tướng, bóng láng dừng trước cổng Thiên Đường, người đàn bà tốt bụng gật đầu:

- Babal ơi! Babal à! Con lại bày ra chuyện gì nữa đây hả? Ngồi trong chiếc xe dành cho 1 tiểu vương ả Rập nào đó! Con hãy tin kinh nghiệm già của thím: con sẽ chết sạt nghiệp!

Không sợ gì lời tiên đoán của người phụ nữ tốt bụng, Hannibal ngã lưng trên nệm da.

Sau khi chú đầu nghiên cứu nhiều bản đồ, Warrington thông báo là đã tìm thấy Valley Road rồi. Con đường này nằm trên sườn núi bên kia.

- Có phải 1 lúc sau đó, con đường đi qua cách vực hẻm Đen 1-2 kilômét không? Hannibal hỏi.

- Phải, cậu Hannibal ạ. Ngay đường phân thủy.

- Vậy ta hãy đi vòng qua vực hẻm Đen. Có 1 điểm mình muốn kiểm tra.

Vài phút sau, chiếc Rolls đến cửa vào vực hẻm, nới tới hôm qua 2 cậu đã thám hiểm và đã vội vã rời khỏi. Khi dừng xe lại nơi có tấm chông và đồng đá chắn ngang đường đi, Warrington thốt lên:

- Nhìn kìa! - Ông nói. Có những vết bánh xe sau những vết mà ta đã để lại hồi hôm qua. Lúc đó tôi không chắc, nên không nói, nhưng thưa cậu Hannibal, tôi có cảm giác rõ ràng là có ai theo chúng ta.

- Theo? Peter và Hannibal ngạc nhiên nhìn nhau.

- Một bí mật khác phải giải mã - Hannibal tuyên bố. Nhưng việc nào giờ này. Bây giờ mình muốn nhìn xung quanh lâu đài.

- Tốt! Peter tán thành. Phần mình, nếu là xung quanh thôi, thì mình đồng ý.

Ban ngày chỉ cần vài phút để leo lên con đường chật hẹp, đầy khối đá sứt lở, dẫn đến lâu đài.

- Nghĩa là bọn mình đã đến nơi này ban đêm! Peter la lên. Bọn mình phải dừng cảm lắm đấy!

Hannibal và Peter đi vòng bên ngoài cái nhà dễ sợ, ra phần sau lưng lâu đài và thậm chí còn ra xa đến chỗ những khối đá dốc đứng cao hơn lâu đài từ phía này. Hannibal giải thích:

- Chúng ta tìm 1 chỉ dẫn nào đó chứng tỏ là lâu đài dùng làm nơi trú ẩn chi người. Vết chân, mẫu thuốc lá... Không thể không có gì được.

Tuy nhiên việc tìm kiếm không làm lộ ra dấu vết nào cả. Cuối cùng, 2 cậu dừng lại nghỉ 1 chút.

- Rõ ràng - Hannibal thích thú nói, không có người nào đến đây cả. Vậy nếu có ai ở lâu đài, thì chỉ có thể là ma thôi. Mà đây chính là điều mà chúng ta muốn chứng minh.

- Cậu nghĩ có ích lợi không? Peter hỏi. Mình sẵn sàng tin lời cậu.

Đúng lúc đó, những tiếng la, không có gì là giống ma cả, vang lên ngay cạnh cửa chính vào lâu đài, và 2 bóng người đang la hét và hươ tay múa chân, chạy ra khỏi cửa lớn. 1 trong 2 kẻ lạ vấp và té nằm dài xuống đất. 1 vật sáng rớt ra khỏi tay hắn. Không chú ý đến, kẻ chạy trốn ngồi dậy và bỏ chạy theo bạn hắn.

- Hai tên này, - Peter nói sau khi qua cơn ngạc nhiên ban đầu, chắc chắn không phải ma rồi. Nhưng chắc chắn chúng vừa mới gặp phải 1-2 con ma.

- Nhanh lên, Hannibal ra lệnh. Ta phải nhận dạng chúng.

Rồi cậu đuổi theo 2 kẻ lạ mặt đang chạy xuống dốc để ra khỏi vực hẻm. Nhưng không còn thấy chúng nữa.

Hannibal đến chỗ 1 trong 2 tên bị ngã, cúi xuống lượm 1 cái đèn pin, có gắn miếng kim loại trên đó có khắc 3 chữ cái đầu E.S.N.

- E.S.N à? Cậu có nhớ gì không?

- Tất nhiên! Peter la lên. Ernest Skinny Norris. Nhưng không thể được? Sao hắn lại lảng vảng quanh đây làm gì?

- Cậu có nhớ Bob đánh mất 1 danh thiếp của chúng ta và Skinny đã không ngừng đi theo Bob ở thư viện không? Cậu hãy nghĩ đến điều Warrington nói với chúng ta: có lẽ có ai đi theo chúng ta tối hôm qua! Mình nhận ra thằng Skinny. Hắn muốn tìm xem chúng ta đang làm cái gì rồi sau đó làm thay chúng, hay ít nhất cũng ngăn cản không cho chúng ta thành công.

- Phải, Peter công nhận. Skinny dám làm tất cả để được hơn cậu, ít nhất là 1 lần. Nhưng nếu hắn đến xem chuyện gì xảy ra trong Lâu Đài Kinh Hoàng, cùng với 1 người bạn nữa, thì cậu phải công nhận hắn chui ra rất nhanh.

Peter cười, nhưng Hannibal vẫn nghiêm.

- Bọn mình cũng thế, Hannibal vừa nói vừa cho đèn pin vào túi, bọn mình cũng chui ra rất nhanh. Điểm khác nhau là bọn mình quay lại còn Skinny sẽ không bao giờ quay lại. Mà tốt hơn hết là vào xem ngay có chuyện gì.

Peter định phản đối; 1 tiếng gầm gừ khủng khiếp ngăn cản cậu.

Hai cậu ngược mắt lên và thấy 1 khối đá to đang lăn xuống dốc.

Peter định nhảy sang 1 bên để né, nhưng Hannibal nắm lấy tay cậu:

- Đừng động đấy. Nó sẽ hất chúng ta nhiều mét.

Hannibal không lầm. Khối đá lăn qua cách 2 cậu 10 mét và rớt xuống đường, làm bể lớp nhựa đường.

- Nếu nó trúng bọn mình - Peter lầm bầm, sẽ có thêm 2 diễn viên phụ trong đám mấy con ma lâu đài.

- Nhìn kìa, Hannibal nói. Trên đỉnh dốc, sau mấy bụi cây, có người đang trốn. Mình dám cá là Skinny đã leo lên trên đó và cho lăn khối đá này để đè bẹp chúng ta.

- Vậy thì bọn mình sẽ cho hắn 1 bài học! Peter dọa. Đi thôi Babal ơi! Tất cả bọn Skinny trên thế gian này hãy coi chừng đấy!

2 cậu leo dốc vực hẻm, bị cản trở bởi các bụi cây cản đường và những viên đá lăn dưới chân.

Sau khi đi vòng qua 1 mũi đá to, 2 cậu dừng lại 1 hồi để thở. Thẳng trước mặt 2 cậu, 1 kẻ nứt có bờ dốc đứng đâm sâu vào đá, bị mở ra hàng ngàn năm trước đây bởi 1 trận động đất làm vỡ sống lưng của ngọn núi.

2 cậu vừa mới nhìn, thì 1 tiếng cạo tăng dần vang lên ngay trên đầu. 2 cậu nhìn. Có 1 khối lở, gồm đá vụn và viên đá, đang trượt về phía 2 cậu.

Peter cảm thấy rùng rợn chân tay. Nhưng không do dự 1 giây, Hannibal nắm lấy Peter và lao thật sâu vào kẻ nứt, lôi bạn theo mình.

1 giây sau, trong tiếng sấm sét, khối đá lở đi ngang trên chỗ hở hẹp nhỏ. Có những khối đá rơi vào kẻ nứt. Những khối khác chồng chất bên ngoài, tạo thành 1 vách dày, lấp kín chỗ ẩn náu của 2 cậu. Cuối cùng những khối khác lăn xuống đường tạo thành đồng, vài chục mét phía dưới.

8. Chương 8

Sau cái tiếng ầm ầm kinh khủng của khối đá lở, là sự im lặng. Bóng tối đen tuyệt đối, không khí đầy một thứ bụi khô, làm rất cổ hợm.

- Babal ơi, Peter nói giữa hai cơn họ Bọn mình toi rồi. Không thể ra được. Bọn mình sẽ bị ngạt.
- Cậu hãy bắt đầu thở qua cái khăn tay trong khi chờ bụi lắng xuống- Hannibal khuyên và mò mẫm trong bóng tối để đặt tay lên vai bạn. Cậu đừng lo về việc bị ngạt thở. Chúng ta sẽ tha hồ có không khí. Và nhờ Skinny-Norris, chúng ta còn có chiếc đèn chiếu nữa.
- Cũng chính nhờ Skinny Norris mà bọn mình có tất cả mọi vụ đá lở của nước Mỹ! - Peter đáp. Nếu mình tóm được tên này, hẳn sẽ biết tay mình.
- Rất tiếc, Hannibal bác bỏ, ta sẽ không bao giờ chứng minh được là hẳn đã gây nên vụ đá lở.

Hannibal bật đèn pin lên và bắt đầu chiếu sáng vào từng phần khác nhau của nơi trú ẩn một cách có hệ thống. Hai cậu đang ở trong một loại hang động tự nhiên, cao hai mét, rộng hai mét rưỡi. Vào bên trong núi, kẻ nứt nhanh chóng biến thành một đường? nứt bình thường có vẻ sâu nhưng quá chật hẹp để có thể vào được.

ở phía trước, chỗ trước kia hang động vẫn mở ra ngoài trời, một khối đá to đã đến áp sát vào đó. Những khối khác chồng chất phía bên và hai bên; lớp bụi dày đặc lấp đầy các khe hở.

- Lối thoát không phù hợp cho việc sử dụng - Hannibal bình luận.
- Lại từ ngữ từ điển, cả trong tình huống như thế này! Peter phẫn nộ. Sao cậu không thể nói như mọi người: bọn mình bị kẹt, bọn mình không ra được.
- Mình không nói là ra không được bởi vì điều ấy chưa được chứng minh. Cậu hãy giúp mình đẩy những khối đá này. Nếu dịch chuyển được đá...

Nhưng hai cậu không làm được. Sau khi dốc hết sức lực, hai cậu buộc phải dừng lại để thở.

- Thế nào rồi Warrington cũng sẽ đi tìm mình - Peter nói bằng một giọng sầm sập. Nhưng dĩ nhiên chú ấy sẽ không tìm thấy. Khi đó chú ấy sẽ báo cảnh sát và người ta sẽ phải cho bọn mình? ề kíp cứu hộ. Nhưng không ai nghe bọn mình la xuyên qua núi, nếu có tìm ra bọn mình, thì cũng sẽ là vào giữa tuần sau. Từ đây đến đó... ủa cậu làm? gì vậy ?

Hannibal đang quỳ gối: dường như cậu đang tìm cái gì đó dưới đáy kẻ nứt.

- Mình tìm thấy tro, cậu giải thích. Chắc là có người cắm trại đốt lửa ngay nơi này.
- Dùng đèn pin để trợ giúp, Hannibal tiếp tục tìm kiếm, lục lạo trong tro và đất. Cuối cùng cậu lôi ra được 1 cái gậy dài khoảng 1 mét và khá dày. 1 đầu được gọt thành mũi nhọn, nhưng mũi bị gãy.
- Có lẽ người cắm trại dùng cây này để nướng thịt biftek - Hannibal tuyên bố. Chúng ta rất may mắn là tìm thấy được cây này.

Peter nhìn cây với nét mặt hoài nghi. Cũ, yếu, 1 đầu bị cháy, có thể dùng nó như thế nào đây?

- Nếu cậu tưởng là cậu dùng cái này để đẩy được đá, thì cậu làm đấy!
- Mình không có tưởng tượng gì như thế cả - Hannibal đáp.

Khi mà thám tử trưởng có 1 ý nghĩ nào đó, thì cậu thích thực hiện ý trước khi giải thích nội dung. Bởi vậy Peter thấy không nên hỏi, trong khi Hannibal tháo con dao 8 lưỡi mà cậu luôn luôn đeo ở dây nịt, và bắt đầu chuốt nhọn mũi cây.

Khi cây đủ bén, Hannibal quay mặt ra bức tường đá và đất đang chắn ngang lối ra. Sau khi xác định được 1 điểm có vẻ phù hợp cho mục tiêu của mình, nằm giữa 2 khối đá, cậu đâm cây vào. Khi dụng phải chỗ cản, cậu rút cây ra và ấn trở lại sâu hơn 1 chút.

Sau đó, vừa đẩy vừa xoay công cụ bên này bên kia, để tách đá vụn ra, cuối cùng Hannibal đâm thủng được 1 chỗ hở, trong đó cây có thể dịch chuyển dễ dàng. Khi đó Hannibal rút cây ra. Những cục đất rã vụn ra. 1 lỗ ánh sáng tròn xuất hiện ở cuối cái giếng vừa mới đào.

Hannibal lại tiếp tục làm việc, mò mẫm đây đó. Khi cây đụng phải 1 vật chướng, cậu đẩy nó dần dần ra ngoài. Vài phút sau, cậu đã làm rơi được bụi đất đủ để xê dịch 1 khối đá kích thước bằng quả bóng đá, nằm ở phía trên bức tường.

- Bây giờ, Peter ơi, nếu cậu chịu tiếp tay mình đẩy cái khối này từ trái sang phải, thì mình nghĩ mưu mẹo của mình sẽ thành công.

Peter tuân lệnh. Thoạt đầu khối đá chống cự. Sau đó, nó đột ngột chịu thua sức lực của 2 cậu và chạy xuống dốc, kéo theo 1 chục viên đá khác và từ đó tạo nên 1 lỗ hở hình vuông, cạnh khoảng 60 centimét, ở phía trên bức tường.

- Babal ơi! Cậu là thiên tài! - Peter tuyên bố.

- Mình chỉ cố gắng vận dụng tốt trí thông minh mà tạo hóa đã ban cho mình - thiên tài khiêm tốn đáp.

- Tùy cậu, nhưng cậu đã khéo léo làm cho bọn mình thoát được khỏi cảnh gian nan này.

Người này giúp người kia, 2 bạn leo ra ngoài. Nhưng tình trạng 2 cậu thật là thảm hại! Đầy bụi bặm từ đầu đến chân.

- Trông bọn mình tuyệt thật! - Peter la lên.

- Chúng ta sẽ rửa mặt rửa mày ở trạm xăng đầu tiên gặp được trên đường đi. Rồi chúng ta sẽ đến gặp ông Rex.

- Cậu vẫn chưa đổi ý à?

- Trái lại. Bây giờ đã quá trễ để đi tham quan lâu đài ban ngày, nhưng chúng ta còn vừa đủ thời gian để đến làm quen với ông Rex.

Nhảy qua những khối đá rải đầy đường đi, 2 cậu đến chỗ chiếc Rolls đang đậu. Khi nhìn thấy 2 cậu, Warrington, đang đi bách bộ, thở phào nhẹ nhõm.

-? Cậu Hannibal! Warrington la lên. Tôi đang lo đây. Cậu có bị chuyện gì không lành không?

- Không có gì nghiêm trọng đâu, Warrington ạ. Đây, chú có thấy hai cậu con trai đi qua đây, cách đây khoảng bốn mươi phút không?

- Cách đây bốn mươi phút nhiều, thưa cậu Hannibal - chú tài xế? vừa chỉnh vừa ngồi vào chỗ. Hai cậu thanh niên, đến từ phần phía trên vực hẻm, thấy tôi và vội vã bỏ chạy. Rõ ràng chúng đã giấu chiếc xe trong bụi cây, mà hai cậu có thể nhìn thấy phía bên này, bởi vì vài phút sau, có một chiếc ô tô kiểu đua màu xanh chạy ra.

Peter và Hannibal nháy mắt với nhau : Skinny Norris có một chiếc xe màu xanh, kiểu xe đua- Sau đó, Warrington nói tiếp, tôi nghe tiếng đá sập lở. Vì không thấy hai cậu về, tôi? lo cho sự an toàn? của? hai cậu quá. Mặc dù không được phép rời bỏ xe, tôi sẽ đi tìm hai cậu nếu hai cậu không về.

- Chú nghe tiếng đá lở sau khi xe đi, hả chú? Hannibal hỏi.

- Phải, thưa cậu Hannibal. Rõ ràng là sau. Bây giờ tôi phải chờ hai cậu đi đâu đây? 915, Valley Road - thám tử trưởng trả lời, vẻ mặt lo âu.

Peter hiểu rõ điều gì khiến bạn mình lo lắng. Nếu Skinny Norris đi trước vụ đá lở, thì ai đã đẩy các khối đá.

- Bí mật vết bánh xe đường như đã làm rõ - Hannibal nói và véo môi. Thủ phạm là Skinny Norris. Nhưng sau khi Skinny đi rồi thì chúng ta đã thoáng nhìn thấy ai trong vực hẻm.

- Có lẽ là? Người Tuyết Ghê Tỏm - Peter trả lời.

- Ít? khả năng.? Dù sao, đó không phải là mụ Warrington ơi, chú làm ơn dừng lại ở trạm xăng đầu tiên mà chú thấy. Chúng tôi muốn làm vệ sinh một chút.

Khi hai thám tử đã phủi bụi và rửa mặt rửa? mày, chiếc Rolls chạy tiếp, vượt qua đường phân thủy và trở xuống thung lũng nằm phía bên kia. Chẳng bao lâu, xe chạy vào Valley Road.

Ban đầu Valley Road là một con đường rộng lớn, dọc theo những ngôi nhà villa sang trọng. Sau đó, khi dần dần trở lên đường phân thủy, đường càng lúc càng chật hẹp hơn, đi ngoằn ngoèo giữa các sườn dốc, dưới chân mỗi sườn dốc có thể có một cái nhà mái hiên nhỏ? hay một kho lúa cũ nào đó.

Đường vẫn đi lên. Đường dừng lại đột ngột, bị một vách đá thẳng đứng chắn ngang. Có một khoảng trống dành sẵn? để xe có thể trở đầu và đi tiếp.

Warrington không tin nổi vào mắt mình.

- Chúng ta đã đến cuối đường rồi - Warrington nói, mà không thấy một cái nhà nào hết.

- Có, cháu nhìn thấy một hòm thư, một mình giữa thiên nhiên. Chắc là phải có nhà đâu đó, Peter nói.

Peter xuống xe cùng Hannibal. Hòm thư, có đề "Rex, 915", đặt tựa vào một bụi cây. Tại nơi này bắt đầu có một con đường mòn đầy đá, chạy giữa những bụi cỏ và những cây con, cho phép leo dốc. Hai cậu đi theo con đường mòn và một hồi sau lên được cao hơn con đường cái nhiều.

Đi vòng qua một đám bụi cỏ, hai cậu nhìn thấy một ngôi nhà mái ngói tựa vào vách đá. Ngay bên cạnh nhà, sát theo đường thẳng đứng của vực hẻm, có những lồng chim to lớn xếp thành tầng, trong đó hàng trăm con két, bay lượn từ sào này sang sào khác, kêu ồm ồm điếc tai.

Hai cậu dừng lại nhìn lồng chim. Có tiếng chân bước vang dội sau lưng hai cậu. Hai cậu quay lại và, hơi lo lắng, nhìn con người đang tiến lại phía mình.

Người này cao lớn, đầu trọc; mặt giấu sau cặp mắt kính đen to; một vết sẹo tái mét vạch đường ngoằn ngoèo trên cổ ông, từ tai đến xương ức.

ông phát âm bằng một giọng nói chỉ phát ra một tiếng thì thầm rùng rợn:

- Các cậu hãy đứng yên tại chỗ. Đừng có nhúc nhích một ly, nghe không ?

Hai cậu đứng sững tại chỗ, còn người đàn ông đang tiến đến, tay vung một cây gươm ngắn, mà lưỡi dao mài bén như lưỡi dao lam sáng bóng lên dưới ánh mặt trời.

9. Chương 9

- Đứng im, đứng im - người đàn ông vừa thì thầm, vừa bước tới. Nếu 2 cậu muốn sống, thì hãy đứng im.

Thật ra cũng không cần phải dặn Peter đứng yên, nếu như cậu có muốn, cậu cũng không thể động đậy được.

Bỗng nhiên cây gươm ngắn sà xuống giữa Peter và Hannibal, đập xuống đất ngay chân 2 cậu.

- Trật rồi! - người đàn ông có sẹo la lên, rõ ràng ông rất thất vọng.

Sau đó ông tháo mắt kính râm ra. Cặp mắt ông màu xanh và ánh mắt có vẻ thân thiện. Ông chớp mắt với 1 vẻ không có gì là đe dọa cả.

- Có con rắn trong cỏ, các cậu ạ, ngay phía sau các cậu. Do trong vùng có rắn đuôi chuông, tôi muốn thủ tiêu nó. Nhưng tôi đã vội quá.

Ông lau trán bằng 1 cái khăn tọng lớn có ô vuông đỏ và trắng.

- Tôi đang cắt bụi cây - Ông tuyên bố. Hễ có ít bụi cỏ hơi khô là dễ gây nên hỏa hoạn lắm. Nhưng hươu dao nóng quá. Các cậu có muốn uống chút nước chanh không?

Ông vẫn thì thầm bằng cái giọng khàn khàn, nhưng 2 cậu quen rồi. Có lẽ dây thanh của ông Rex đã bị hư hỏng trong tai nạn, gây nên cái sẹo.

Kẻ Thì Thầm dẫn khách vào nhà. Trong 1 căn phòng mở ra hiên, có những chiếc ghế bành xung quanh cái bàn trên đó có cái bình đầy chất lỏng có đá. Phía bên kia hiên là mấy lồng chim lớn, nơi két vẫn gây ồn ào.

- Tôi nuôi kết. Việc này giúp tôi kiếm sống - Ông Rex vừa giải thích vừa rót đầy 3 ly nước chanh.

Ông đưa cho 2 cậu 2 ly, rồi xin lỗi và ra ngoài 1 lúc.

Hannibal uống hớp nước chanh.

- Cậu nghĩ gì về ông Rex? - Hannibal hỏi.

- Mình thấy ông ấy cũng dễ thương đấy chứ, - Peter trả lời. Tất nhiên phải tập làm quen với giọng nói của ông ấy.

- Phải... chắc chắn là ông ấy rất tử tế. Nhưng không biết tại sao ông ấy nói với bọn mình là ông ấy đang cắt bụi cỏ? Tay và cánh tay ông ấy hoàn toàn sạch sẽ. Đáng lẽ ông ấy phải có cọng cỏ khô, mẫu vỏ cây lẫn vào lông tay, nếu thật sự Ông ấy đã chặt cây.

- Chẳng lẽ ông ấy lại bịa đặt ra câu chuyện để đi kể cho 2 thằng nhóc mà ông ấy chưa bao giờ gặp?

Hannibal lắc đầu.

- Mình không biết. Nếu ông làm thợ cắt cỏ cả buổi chiều, thì làm thế nào cậu giải thích được là trên bàn ông ấy có bình nước chanh, có nước đá chưa bắt đầu tan nữa ?

- Ối ! Chắc là có cách trả lời đơn giản thôi.

- Mọi câu trả lời đều đơn giản, một khi ta đã tìm ra.

Ông Rex bước vào phòng trở lại. Ông đã thay áo sơ mi ngắn tay bằng một áo sơ mi thể thao và có quần khăn choàng quanh cổ.

- Nhiều người không thích nhìn thấy vết sẹo của tôi- Ông thì thầm, nên tôi che nó lại khi tiếp khách. Đây là kỷ niệm về một vụ hiếp dâm mà tôi bị dính đến ở Mã Lai, cách đây lâu lắm rồi. à, mà các cậu hãy nói, tại sao các cậu lại đến thăm tôi ?

Hannibal lại chìa một tấm danh thiếp ra.

- A ! Ba cậu thám tử trẻ ! ông Rex nói. Có thể biết các cậu đang điều tra cái gì không ?

Thám tử trưởng giải thích là cậu định hỏi ông Rex vài thông tin về Stephen Terrill, người đàn ông có sẹo lấy mất kính râm mà ông đã bỏ ở góc bàn đặt lên mũi trở lại.

- Tôi không chịu được ánh sáng ban ngày - Ông thì thầm. Tôi chỉ nhìn rõ ban đêm. Vậy có thể cho tôi biết tại sao cậu quan tâm đến người bạn thân đáng thương của tôi không ?

- Chúng cháu đang tự hỏi xem ông Terrill có phải là người có khả năng trở thành, sau khi chết, một thần linh hằn thù ám ảnh ngôi nhà cũ của mình để không cho những người khác đến ở - Hannibal trả lời.

Đằng sau kính màu, ánh nhìn ông Rex dường như trở nên chăm chú hơn, sắc sảo hơn.

- Câu hỏi rất hay, bạn của Stephen Terrill nói. Trước tiên, các cậu phải biết rằng, tuy đóng vai quái vật, hải tặc, quỷ hút máu và ma chó sói, nhưng thật ra Stephen là người rất hiền lành. Cho nên ông ấy cần đến tôi. Ông ấy không bao giờ đủ can đảm để thảo luận với người tạ Tôi làm ông bầu cho ông ấy. Các cậu hãy nhìn.

Ông lấy trên bàn 1 tấm hình lớn có khung. 2 cậu xem xét cẩn thận. Trên hình thấy 2 người đàn ông đang bắt tay nhau qua khung cửa. 1 trong 2 người là Kẻ Thì Thầm. Người kia có vẻ thấp hơn và trẻ hơn. Rõ ràng tấm hình này là bản chính của tấm hình mà 2 cậu đã biết rồi.

2 cậu đọc lời đề tặng: “Tặng người bạn thân J.R.Stephen”.

- Tôi lo mọi công việc cho ông ấy, ông Rex nói tiếp. Tôi biết cách bắt người ta phải nghe tôi. Người ta không thích bắt bẻ tôi. Như vậy Stephen có thể hoàn toàn chuyên tâm vào nghề. Ông ấy coi công việc của mình là quan trọng hơn hết. Ông ấy thích gây cảm xúc mạnh cho khán giả. Khi bộ phim cuối cùng gây nên sự vui cười của toàn thể khán giả, ông đã đau lòng vô cùng. Ông rất ghét bị người ta chế giễu. Tôi nghĩ chắc là các cháu hiểu điều này chứ.

- Dạ phải, thưa chú, Hannibal nói. Cháu hiểu hoàn toàn điều đó. Cháu không thích người ta chế giễu cháu.

- Mấy tuần liền, sau khi bộ phim ra, ông Rex nói tiếp. Stephen không chịu ra ngoài. Ông đuổi các gia nhân. Chính tôi phải đi chợ. Tuy nhiên các bài báo vẫn cứ đến: người ta bỏ lăm ra cười khắp những nơi có chiếu bộ phim. Cuối cùng Stephen nhờ tôi thu hồi tất cả những bản phim khác còn lại. Tôi làm thế, và các cậu hãy tin tôi, tôi làm như vậy đã tốn rất nhiều tiền. Tôi mang đến cho ông ấy và đồng thời tôi buộc phải thông báo cho ông ấy biết ngân hàng đang cầm cố lâu đài ông ấy, đe dọa lấy luôn lâu đài. Thật ra, các chủ ngân hàng là những tên trộm bộm, và họ đòi nhiều tiền hơn là số tiền chúng tôi thiếu. Nhưng chúng tôi không còn tiền gì hết.

- Tôi vẫn còn nhớ cảnh tượng. Chúng tôi đang đứng trong phòng lớn của lâu đài. Stephen nhìn? tôi bằng ánh mắt nầy lửa: “Chúng sẽ không bắt tôi đi được! - Stephen la lên. Dù chuyện gì xảy ra với thân thể tôi đi nữa, linh hồn của tôi sẽ không bao giờ rời ngôi nhà này”.

Giọng nói thì thầm nín đi. Cặp kính đen giống như đôi mắt của 1 con vật kỳ lạ nào đó... Peter phấn chấn lên:

- Nghe chú kể, có thể tưởng là ông ấy thật sự định vào làm việc cùng các bóng ma.

- Phải - Hannibal công nhận - Tuy nhiên, ông Rex ạ, chú nói bản chất của ông Stephen Terrill hiền lành. Chẳng lẽ ông ấy đã trở thành 1 hồn linh ác tâm có khả năng làm cho bất kỳ ai bước vào lâu đài khiếp sợ?

- Ý kiến bắt bẻ của cậu là có lý, cậu ạ - Ông Rex trả lời. Nhưng cậu biết không, cái thể lực vô hình làm khiếp sợ khách đến không nhất thiết là hồn linh người bạn đáng thương của tôi. Nó có thể là của những hồn linh khác, ác tâm hơn nhiều, đang ở lâu đài. ít nhất, tôi cũng nghi ngờ như thế.

- Những hồn linh khác, ác tâm hơn... ? Peter nói lại.

- Phải. Thật ra, có 2 khả năng. Chắc các cậu đều biết là người ta đã tìm thấy xe của Stephen Terrill dưới chân vách đá phải không?

2 cậu ra hiệu là đúng.

- Và chắc các cậu cũng có nghe nói về bức thông điệp mà ông ấy đã để lại nói rằng lâu đài sẽ mãi mãi bị nguyên rủa chứ?

2 cậu lại gật đầu, không rời mắt khỏi Jonathan Rex.

- Cảnh sát tưởng rằng bạn tôi đã cố tình lao xe xuống chân vách đá, - người đàn ông có sẹo nói tiếp. Tôi cũng nghĩ thế. Tôi đã không gặp lại bạn tôi từ lúc có cuộc đối thoại mà tôi vừa mới kể cho các cậu. Ông ấy đã đuổi tôi đi sau khi bắt tôi hứa là không bao giờ được đặt chân trở lại lâu đài. Tôi không biết suy nghĩ của ông ấy như thế nào lúc ông ấy viết bức thông điệp kia. Các cậu hãy nhớ rằng, khi còn sống, công việc của ông ấy là làm cho mọi người sợ, mà bây giờ chính những người này lại chế cười ông ấy. Các cậu không nghĩ rằng ông ấy có thể có ý muốn tiếp tục làm cho mọi người sợ, chỉ để dạy cho họ hiểu rằng không được biến ông ấy thành trò cười?

Dường như người đàn ông chìm vào ngẫm nghĩ, và Hannibal kéo ông ra khỏi dòng suy nghĩ khi nói:

- Thưa chú, chú đã nói đến 2 khả năng. Và nói đến những hồn linh khác nhau, ác tâm hơn.

- Tất nhiên. Khi Stephen xây lâu đài, ông đã cho chở đến từ khắp mọi nơi trên thế giới những vật liệu lấy từ các kiến trúc được coi là có ma.

- Nhật Bản đã cung cấp cho ông ấy sườn của 1 ngôi đền bị trận động đất chôn vùi 1 nửa, cùng với cả 1 gia đình quý tộc Nhật. Anh Quốc thì cung cấp toàn bộ bức tường của 1 lâu đài, nơi 1 thiếu nữ đã thà chịu treo cổ hơn là phải lấy 1 người đàn ông do bố cô chọn. Vòng Rhin thì là những viên đá của 1 lâu đài trong đó có hầm giam kín, nơi 1 nhạc sĩ điên đã bị nhốt nhiều năm liền vì đã sáng tác 1 thứ âm nhạc mà lãnh chúa không ưa thích. Sau khi nhạc sĩ chết, âm nhạc gây nên hình phạt đó được nghe thấy từ phòng nhạc của lâu pháo đài, mặc dù được khoá lại...

- Úi chà! Peter la lên. Nếu bây giờ những người này đang đi dạo trong Lâu Đài Kinh Hoàng thì hèn gì mình cảm thấy khó ở trong đó.

- Mọi chuyện đều có thể có, Jonathan Rex trả lời. Điều tôi biết, là chính những kẻ lang thang cũng tránh đến vùng xung quanh lâu đài. Mỗi tháng 1 lần, tôi đến đó để xem tình trạng ngôi nhà của người bạn đáng thương. Tất nhiên là tôi ở bên ngoài, nhưng tôi chưa bao giờ thấy dấu hiệu là có người.

Hannibal gật đầu. Nhận xét của ông Rex phù hợp với nhận xét của riêng cậu. Còn cáo giác kẻ đã gây nên vụ đá sập lở, thì bây giờ không phải lúc.

- Báo chí còn nói đến Ma Xanh chơi đàn orgue - cậu hỏi thêm.

- Riêng tôi chưa bao giờ thấy Ma Xanh. Tuy nhiên tôi có nhớ là ít thời gian trước khi chết, Stephen có nói với tôi về 1 tiếng nhạc bí ẩn xuất phát từ cây đàn orgue để trong phòng chiếu. Thậm chí ông còn khóa cửa lại và tháo gỡ bộ phận điện cung cấp khí cho đàn orgue. Nhưng âm thanh vẫn không dứt. Nhưng chỉ cần Stephen bước vào phòng là không nghe thấy gì nữa hết.

Peter nuốt nước bọt khó khăn. Ông Rex tháo mắt kính ra và chớp mắt.

- Tôi không dám bảo đảm với các cậu rằng Lâu Đài Kinh Hoàng bị ám ảnh bởi con ma của người bạn đáng thương của tôi hay bởi ma của bất kỳ người nào khác - Ông thì thầm. Nhưng tôi có thể nói rằng nếu cho tôi 10 ngàn đôla để bước qua ngưỡng cửa và qua đêm ở đó, tôi sẽ từ chối.

10. Chương 10

- Hannibal ơi! - Giọng nói hùng hồn của bà Jones vang lên.

- Hannibal ơi, con hãy xếp những thanh sắt này tựa vào hàng đậu. Peter, con hãy giúp Hannibal khiêng chúng. Bob, con hãy ghi lại có bao nhiêu thanh tất cả!

Ngày hôm đó, không phải là chuyện chơi đùa ở Thiên Đường Buôn Bán Đồ Cổ. Bob, ngồi trên cái chậu úp ngược, đang tự hỏi xem bao giờ mới có thể có cuộc họp ở bộ chỉ huy được. 48 tiếng đã trôi qua từ lúc Hannibal và Peter gặp Kẻ Thì Thầm, và 3 thám tử trẻ chưa hội họp được buổi nào. Có thể nói bà Jones không để cho 3 cậu bị thất nghiệp. Ngoài ra, Bob còn có công việc ở thư viện, và Peter còn có việc nhà.

Ông Jones vừa mới thực hiện 1 chuyến đi mua, nên các xe tải đầy ắp vật dụng linh tinh đến liên tục. Cứ theo nhịp độ như vậy, 1 tuần lễ sẽ trôi qua mà 3 thám tử sẽ không có được 1 phút để suy nghĩ về những vấn đề nghiêm trọng đang đặt ra trước mắt.

Lúc đó có tiếng còi xe, và 1 chiếc xe thể thao màu xanh hiện ra.

- Đó là Skinny! - Peter la lên.

- Không biết hắn đến đây làm gì! - Bob nói thêm.

Skinny Norris là 1 thanh niên gầy nhom và dài thòn, có cái mũi cũng gầy và dài. Gia đình Norris chỉ ở Rocky 1 thời gian nhất định trong năm, nhưng như vậy cũng là quá nhiều theo ý Peter, Bob và Hannibal, bởi vì Skinny làm cho 3 cậu hết sức khó chịu. Là đứa duy nhất trong trường có xe ô tô, hắn ra về ta đây hơn mọi người và cố gắng tập hợp quanh hắn toàn bộ nhóm thanh niên trong thành phố. Mà hắn cũng không thành công: phần lớn các bạn trai và bạn gái giả vờ như không biết hắn.

Hắn bước xuống xe, tay cầm 1 cái hộp giày. Sau đó, hắn rút ra khỏi túi cái kính lúp, rồi dùng nó như kính cầm tay, giả vờ kiểm soát hiệu đồ cũ. Không chú ý đến hắn, ông Jones và 2 nhân viên bỏ đi, mang cây đàn orgue theo.

- Rất, rất tốt, Skinny nói bằng 1 giọng kiêu căng. Chắc là chúng ta đã đến nơi rồi. Nhìn theo tình trạng suy tàn của đồng rác rưởi xung quanh, ta chỉ có thể ở nhà anh bạn Jones của ta mà thôi.

- Ha, ha, ha! - 2 đứa bạn của Norris cười lên, cẩn thận ở lại trong xe.

- Cậu muốn gì, hả Skinny - Peter vừa nói vừa nắm chặt tay lại.

Skinny giả vờ như không nghe. Hắn nhìn chòng chọc vào mặt Hannibal qua kính lúp, rồi bỏ kính vào túi trở lại.

- Không có gì nghi ngờ nữa! Hấn la lên. Đúng là tôi bị mất danh dự phải nói chuyện với Hannibal Mac Sherlock, thám tử vô danh lừng lẫy trên khắp thế giới. Tôi mang đến cho anh 1 bí ẩn phải làm sáng tỏ, 1 bí ẩn đã làm thất bại mọi thám tử tài ba nhất Scotland Yard. Tôi tin chắc là anh sẽ không khó khăn tìm ra thủ phạm bí mật của vụ ám sát hèn hạ này.

Vừa nói, Skinny vừa đưa cho Hannibal hộp giày do hấn mang đến. Không thể nghi ngờ gì về cái chứa đựng trong hộp, do mùi mà hộp tỏa ra. Tuy nhiên Hannibal vẫn mở hộp ra. Skinny nhìn cậu mở hộp với 1 nụ cười ranh mãnh. Cái hộp đựng 1 con chuột chết. Chết từ lâu.

- Mac Sherlock có giải được bí mật khủng khiếp này không? Skinny hỏi. Tôi tặng 50 tem sưu tầm cho ai bắt được thủ phạm!

Bạn hấn ôm bụng cười. Hannibal không mất bình tĩnh.

- Skinny ạ - Hannibal nói, mình không hề ngạc nhiên là cậu tìm cách rửa hận cho kẻ quá cố thân thương này. Tất cả cho thấy rằng nó là 1 trong những người bạn thân nhất của cậu...

2 kẻ ngồi trong xe thể thao không cười nữa và 1 màu đỏ đột ngột lan tràn trên 2 má của cậu Norris.

- Thoạt nhìn, Hannibal nói, mình có thể nói là nó đã chết do bị vỡ tung ra khi muốn làm ra vẻ ta đây xin lỗi, chuyện này cũng có thể xảy ra cho những người khác ngoài nó.

- Bộ cậu tưởng cậu thông minh lắm hả? - Skinny hỏi, không tìm được cách đáp nào khác.

- à mình nhớ đến 1 chuyện, Hannibal vẫn bình thản nói. Mình phải trả lại cho cậu 1 vật của cậu.

Hannibal chạy vào nhà và mang ra cái đèn pin mà cậu đã lượm được cách đây 3 ngày.

- Mình đọc thấy chữ cái E.S.N. - Cậu nói. Có thể nghĩa là Ernest Skinny Norris?

- Hay là “Em Sợ Nhiều”? Hay là “Em Sẽ Né”? Peter mỉa mai hỏi. Nghe nói cậu đang luyện cho cuộc chạy trăm mét phải không Skinny?

Norris giật lấy đèn khỏi tay Hannibal và trở lên xe.

- Ba Thám Tử Trẻ! Hấn cười khẩy và rồ máy. Cả thành phố đang cười!

Chiếc xe xanh chạy lui và ra khỏi Thiên Đường.

- Mình biết ngay là Skinny đã chôm danh thiếp mà! Bob la lên. Hấn biết là bọn mình thành lập hăng.

- Càng tốt, Hannibal trả lời. Chúng ta muốn là mọi người biết điều ấy; nhưng chúng ta phải thành công vụ điều tra đầu tiên. Bây giờ, thì ta hãy cố họp trước khi thím Mathilda gọi ăn trưa.

Và Hannibal đi ra đường hầm số 2.

Khi đó, không nhìn nơi đặt chân, cậu trượt phải khúc ống và nặng nề ngã dài xuống đất. Cậu định ngồi dậy nhưng không được. Bob và Peter thấy cậu nghiêng chặt răng và kéo ống quần lên.

- Mình bị bong gân cổ chân - cậu thông báo. Chân đang sưng lên. Chắc là giới y tế phải can thiệp vào rồi!

11. Chương 11

Xui quá !

Hai ngày đã trôi qua từ lúc Hannibal bị té không phải lúc chút nào. Chú Titus đã dẫn cậu đi bệnh viện, nơi cậu phải ở lại cả ngày. Tại đó, người ta đã chụp hình cho cậu, rồi người ta nhúng chân cậu vào một chất lỏng bí ẩn. Cuối cùng người ta cho phép cậu về nhà và thậm chí bác sĩ còn? khuyên cậu nên cho cổ chân vận động thật nhiều.

Tuy nhiên cậu vẫn còn nằm trên giường, với một hai kilômét băng quấn quanh chân. Và trong thời gian đó, không ai biết ông Hitchcock có đang tìm ra, bằng những phương tiện khác ngoài ba thám tử trẻ, cái ngôi nhà có ma mà ông đang cần chưa.

Ngồi bên giường Hannibal, Peter và Bob cảm thấy hết sức nản lòng.

- Cậu có đau không? Peter hỏi khi thấy Hannibal cắn chặt răng mỗi khi cậu cựa quậy.

- Mình xứng đáng bị đau vì mình đã quá bất cẩn như thế - thám tử trưởng trả lời. Các cậu ạ, phải bắt tay vào làm việc thôi. Điểm thứ nhất cần làm sáng tỏ: nguồn gốc cú điện thoại mà chúng ta đã nhận được ngay sau chuyến tham quan thú nhất ở Lâu Đài Kinh Hoàng. Warrington nghĩ rằng chúng ta đã bị theo dõi: dường như là bởi Skinny Norris lấu cá.

- Đúng - Bob nói. Skinny biết rằng bọn mình quan tâm đến lâu đài.

- Skinny không thể nào biến đổi giọng nói như vậy đâu - Peter bác bỏ. Hẳn nói chuyện như con ngựa hí. Giọng nói trong điện thoại nghe đục, vô hồn... hừ hừ!

- Đúng - Hannibal công nhận. Tuy nhiên cậu xê dịch chân và nhấn nhó vì đau đớn, mình nhất định không tin, trừ khi nào có người chứng minh ngược lại rằng ma biết sử dụng điện thoại.

- Thôi cứ bỏ qua - Bob đề nghị. Điểm thứ nhì: ai đã cho lăn đá vào đầu các cậu?

- Nếu mình bắt được tên ấy, nó sẽ biết tay mình - Peter đe dọa.

- Tạm thời, ta cứ bỏ qua - Hannibal nói. Chúng ta biết là không phải Skinny, bởi vì Skinny đã đi rồi, khi sụp lở bắt đầu. Có thể vụ sụp đổ ngẫu nhiên được gây ra do một người đi dạo lơ đãng vô tình đẩy viên đá.

- Vậy thì cái người đi dạo lơ đãng của cậu nhắm hay quá chừng. Peter lẩmbầm.

- Ta hãy để sang một bên đến khi nào có sự kiện mới xuất hiện. Hiện, mình nghĩ đến những lời ngược ý do ông Rex nêu ra. Tại sao ông ấy lại khẳng định rằng ông ấy đang cắt cây trong khi, rõ ràng, ông không cắt? Tại sao ông ấy đã chuẩn bị nước chanh y như là đang chờ chúng ta đến?

-Ta càng tiến đến, ta càng ít hiểu - Peter trịnh trọng nói và gỡ đầu.

Đúng lúc ấy, bà Jones bước vào phòng, nói chuyện như sấm vang.

- Babal ơi, thím quên kể con nghe! Hôm qua có một chuyện buồn cười xảy ra, ngay trước khi con từ bệnh viện trở về. Thím cảm động quá đến nỗi quên mất? tiêu.

- Một chuyện buồn cười à?- Hannibal hỏi và lắng tai, cũng như hai bạn.

- Phải. Một cụ già Bôhem đến gõ cửa. Bà nói về con. Thím không biết có nên nói lại lời bà ấy không.

- Thím nói đi, thím Mathilda ạ . Con rất muốn biết bà ấy nói gì.

- Tất nhiên là chuyện bậy bạ. Cụ nhỏ xú, gù, và nói chuyện với giọng khùng khiếp lắm. Cụ khẳng định rằng cụ biết tai nạn của con xảy ra như thế nào và cụ phải cảnh cáo con.

Ba cậu không tin tai mình nữa.

- Cụ có xem bài - bà Jones nói tiếp, và ba lần liền bài chỉ như nhau. Con phải đề phòng chữ L.K. Tai nạn của con là do L.K. gây nên và L.K. sẽ còn hại con nhiều nếu con không chịu khó tránh nó. Thím cười cụ ấy và nói cụ nói đúng rồi, bởi vì chắc L.K. có nghĩa là " Liền khí". Cụ tội nghiệp ấy đi rồi, thím nghĩ cụ không bình thường lắm.

Bà Jones đi ra đóng rầm cửa lại; ba cậu nhìn nhau.

- L.K... Bob nói khê bằng một giọng lo lắng. Lâu đài kinh hoàng.

- Có thể Skinny cho tiền bà Bôhem để bà đóng màn kịch ấy? - Hannibal giả thiết, mặt tái xanh hơn thường lệ. Không, hẳn không thể nào có đủ sức tưởng tượng. Hẳn đã làm quá sức hẳn với con chuột chết.

- Ai - hay cái gì đó - Peter nói, muốn bọn mình không được đùa với lâu đài kinh hoàng kia nữa. Bắt đầu là một cú điện thoại, tiếp theo là bà già Bôhem, ai - hay cái gì đó, rất kiên trì. Mình đề nghị biểu quyết để quyết định. Ta có nên từ bỏ cuộc điều tra hay không? ai đồng ý bỏ đưa tay lên.

- Mình đồng ý - Bob nói.

- Mình cũng thế, Peter lalên. Bọn mình được tuyệt đại đa số.
 - Bộ các cậu muốn Skinny Norris có thể có cơ sở để? chê cười chúng ta sao - Hannibal vừa hỏi vừa nhìn hai đồng đội, Hân đang chuẩn bị thông báo rằng hăng thông tin của chúng ta là một sự thất bại. Chúng ta phải nhanh chân hơn. Mà các cậu không thấy rằng những lời cảnh cáo này đưa thêm một bí ẩn? vào vụ của chúng ta sao?
 - Sao? Peter hỏi.
 - Theo chúng ta biết, không có ai nhận được? những lời cảnh cáo giống vậy. Nên phải tin là chúng ta sắp làm sáng tỏ được vụ bí mật này.
 - Nếu chấp nhận thế,- Peter chịu thua , - nhưng rồi sau đó,bọn mình vẫn không ?thể làm gì khi cậu vẫn còn phải nằm giường.
 - Không hoàn toàn đúng, Hannibal bác bỏ. Hôm qua, mình không ngủ được, và mình có thể tha hồ suy nghĩ, nên mình đã quyết định thay đổi cách thức hành động. Chính hai cậu sẽ đi thám hiểm Lâu đài kinh hoàng khỏi căn mình, trong khi mình sẽ tìm kiếm giải pháp cho những vấn đề mà các cậu gặp phải.
 - Mình ấy à? Thám hiểm Lâu đài hả?- Bob thét lên. Mình đã run? lập cập khi đọc bài báo nói về lâu đài.
 - Mình không mong đợi các cậu sẽ tìm ra được gì - sắp nói rõ. Nhưng mình hy vọng các cậu sẽ có được cái cảm giác lo lắng ấy, mà trước tiên biến thành sự căng thẳng, và sau đó thành sự hoảng hốt. Khi các cậu có được những cảm giác ấy, mình muốn các cậu đo giúp mình các cậu cảm nhận đến đâu.
 - Thế nào là đến đâu? - Peter phẫn nộ. Lần cuối cùng, mình cảm nhận từ đỉnh đầu đến ngón chân và từ ngoài vào trong. Bộ cậu tưởng sao? Cậu tưởng rằng tay phải của mình nổi da gà trong khi tay trái không cảm nhận gì cả hả?
 - Ý mình nói: ở khoảng cách nào trong lâu đài, những cảm giác ấy còn rõ rệt - Hannibal nói rõ. Một khi rời khỏi lâu đài, các cậu phải chạy 1 khoảng cách bằng bao nhiêu mới hết sợ.
 - Lần cuối, khoảng 30 kilômét - Peter trả lời. Có 30 kilômét giữa giường mình với lâu đài.
 - Được rồi. Lần này, nếu các cậu lại có cảm giác lo sợ, mình muốn các cậu đi chậm, 1 cách trang nghiêm cho xứng với các cậu. Các cậu sẽ dừng lại dọc đường để xem cảm giác có giảm hay không.
 - Chậm! - Peter cười khẩy. 1 cách trang nghiêm cho xứng...
 - Mà có thể các cậu sẽ không cảm nhận gì cả bởi vì các cậu sẽ đi vào chiều mai. Các cậu sẽ xem xét toàn bộ lâu đài. Vào lúc chiều hôm, nếu thích, các cậu có thể chờ gần cửa vào, để xem cảm giác lo sợ có lan truyền đến đó không.
 - Chỉ có vậy thôi! Peter nói.
- Bob thở phào nhẹ nhõm.
- Ngày mai, - Bob tuyên bố, mình không rảnh. Mình làm việc ở thư viện cả ngày, và cả ngày mốt nữa.
 - Mình cũng bận, Peter khẳng định. Ở nhà cần mình. Rất tiếc cậu ạ, nhưng không được. Xin cậu nhận lời xin lỗi.
- Hannibal Jones véo môi dưới.
- Nếu thế, Hannibal nói, thì chúng ta buộc phải thay đổi kế hoạch.
 - Chính là điều mà 2 đứa mình muốn chứng minh cho cậu thấy, Peter la lên.
 - Các cậu còn vài giờ nữa trước khi mặt trời lặn. Các cậu sẽ ăn tối thật nhanh rồi các cậu sẽ thám hiểm lâu đài ngày hôm nay. Rồi chưa?

12. Chương 12

- Tại sao, Peter thắc mắc, mỗi khi bọn mình tranh luận, thì Babal luôn luôn thắng?

- Có thể nói là cậu ấy thắng ván này mười chọi lại không! - Bob nói quá lên.

Trước mặt 2 cậu, Lâu Đài Kinh Hoàng đứng sừng sững, cao tít trên mỏm đá. Các tháp, các cửa sổ vỡ, lớp cây nho phủ vài chỗ, tất cả hiện lên rõ ràng dưới ánh nắng.

Bob rùng mình.

- Có lẽ nên vào nhà - Bob nói khẽ. 2 tiếng nữa mặt trời lặn. Trời sẽ tối trước khi bọn mình kịp kêu trời.

Peter nhìn lại phía sau. Bị khuất sau khúc quẹo, Warrington đang chờ cùng xe ô tô Warrington có giúp Bob trèo qua những khối đá to nhất, sau đó chú đã buộc phải quay lại coi xe.

- Cậu nghĩ lần này Skinny có theo bọn mình không?

- Không, - Bob trả lời. Mình đã nhìn đường. Mà Babal tin chắc là hắn sẽ không dám trở lại quanh lâu đài.

- Vậy phải nói là bọn mình can đảm hơn hắn! - Peter buồn rầu nói.

Peter vẫn mang máy ghi âm, còn Bob đeo máy ảnh. Ngoài ra, 2 cậu còn trang bị đèn pin gắn ở dây thắt lưng.

2 cậu băng qua sân và hiên. Cửa lớn đóng.

- Kỳ quá, Peter nói. Mình chắc chắn là Skinny bỏ cửa mở lúc hắn chạy ào ra.

- Chắc là gió thổi đóng cửa lại - Bob đáp.

Peter xoay thử tay cầm. Cánh cửa mở ra với tiếng cọt kẹt kéo dài khiến 2 cậu giật mình.

- Bản lề bị sét, Bob nói. Không có gì phải căng thẳng.

- Ai nói mình căng thẳng? - Peter trả lời.

2 cậu bước vào tiền sảnh, để cửa mở. Phía bên hông, có 1 căn phòng rộng lớn, trang bị theo kiểu xưa cổ, có bàn ghế chạm khắc và 1 lò sưởi to tướng. Babal đã ra lệnh thám hiểm và chụp hình, Bob không thấy phòng này có gì đặc biệt lắm, nhưng cậu vẫn chụp hình.

Sau đó, 2 cậu đi qua phòng hình tròn, phòng Tiếng Vang. Trông phòng khá thảm thê, với những bộ áo giáp tròn vện dựng đứng trong các hốc tường và những bức tranh hình Stephen Terrill treo đầy tường. Nhưng 1 tia nắng xuyên qua cửa sổ đầy bụi trên cầu thang mang lại 1 nét làm vững lòng.

- Bọn mình sẽ tưởng tượng là bọn mình đang đi trong viện bảo tàng, Bob đề nghị. Cậu cũng biết trong viện bảo tàng thế nào rồi: không có gì phải sợ cả.

- Đồng ý - Peter nói. Mà nơi này cũng giống viện bảo tàng: cũ kỹ và chết chóc.

- Chết chóc, chết chóc, chóc, chóc... các bức tường đáp lại.

-Ồ, tiếng vang. Mình không thích cái này, - Bob la lên.

- Cái này! cái này! - Tiếng Vang nói theo.

- Đi sang bên này. - Peter khuyên. Tiếng vang chỉ có khi ta đứng ở giữa.

Bob làm theo ngay. Cậu luôn thích đùa với tiếng vang trên núi, nhưng cậu không hề muốn nghịch ngợm với tiếng vang của Lâu Đài Kinh Hoàng.

- Ta hãy xem xét các bức tranh - Bob đề nghị. Bức tranh nào nhìn cậu với con mắt sống động?

- Bức này - Peter trả lời và chỉ vào chân dung của tên hải tặc chột mắt. Bỗng nhiên con mắt sống động đã biến thành con mắt vẽ.

- Ta hãy xem gần hơn - Bob quyết định. Cậu trèo lên cái ghế này đi: có thể cậu sẽ tháo bức tranh xuống được.

Peter đặt chiếc ghế bằng gỗ chạm khắc dưới bức chân dung. Nhưng cả với phần nổi thêm như vậy, cậu cũng không với tới khung nổi.

- Phía trên có 1 hành lang - Bob nói, và các bức tranh đều treo bằng dây cáp qua hành lang ấy. Nếu bọn mình leo lên trên đó, bọn mình có thể kéo khung lên, cậu có nghĩ thế không?

Peter định bước xuống ghế, còn Bob tiến 2 bước về phía cầu thang. Ngay lúc đó, Bob cảm thấy có ai đó chụp lấy sợi dây máy ảnh đang đeo trên vai và nhìn thấy 1 hình bóng vĩ đại đứng dậy trong 1 cái hốc tường ngay bên cạnh cậu. Cậu khiếp sợ hét lên và phóng ra cửa.

Cậu không đi xa được. Dây máy ảnh kéo cậu về phía sau trở lại: cậu bị mất thăng bằng và trượt té xuống nền đất bằng đá hoa cương. Khi té xuống Bob nhìn thấy cái hình bóng vĩ đại nhào xuống chỗ mình. Đó là 1 nhân vật mặc áo giáp từ đầu đến chân và hươu cây kiếm, kiếm sắp chẻ đầu Bob làm đôi.

Bob lăn sang 1 bên. Cây kiếm va vào nền đất, gây tiếng ồn rất lớn, đúng vào chỗ mà Bob nằm 1 khoảng khắc sớm hơn. Đến lượt nó, nhân vật áo giáp cũng sà xuống, gây tiếng ồn như 1 thùng đồ hộp chạy xuống bờ dốc.

Trong thời gian đó máy ảnh tuột ra khỏi vai Bob. Không còn? bị cái gì níu lại nữa. Bob tiếp tục tự trượt trên đá hoa cương đến khi đụng phải bức tường cản dừng lại. Tưởng mình bị rượt đuổi, Bob liếc nhìn đằng sau. Điều Bob thấy khiến cậu dựng tóc gáy.

Cái đầu của người áo giáp đứt rời khỏi thân thể và đang lăn qua căn phòng...

Khi nhìn kỹ hơn, Bob nhận thấy là bộ áo giáp trống rỗng và mũ chiến cũng vậy. Mũ chiến bị rời khỏi áo giáp khi toàn bộ rớt xuống đất.

Bob đứng dậy và phui người cẩn thận. Máy ảnh của cậu đang nằm dưới đất, dây đeo vẫn bị mắc vào các mắc thép của áo giáp. Bob lồm cồm lên và chụp tấm ảnh chớp nhoáng Peter đang đứng trên ghế ôm bụng cười.

- Hình con ma buồn cười, tức hồn ma hờn hờ của Lâu Đài Kinh Hoàng, Bob thuyết minh. Anh bạn Babal của ta chắc chắn sẽ rất thích.

- Xin lỗi nhe Bob - Peter la lên và lau nước mắt. Chính cậu cũng sẽ cười nếu cậu có thể tự thấy cậu đang lôi kéo theo mình cái bộ áo giáp cũ kỹ kia.

Bob chụp hình bộ áo giáp bị sét hết một nửa, vài phút trước đây bộ áo giáp đứng trên cái ghế nhỏ trong hốc tường, còn giờ thì chỉ là những bộ phận rời. Sau đó cậu chụp hình bức chân dung tên hải tặc và nhiều bức tranh khác.

- Khi nào cậu cười xong rồi, có thể cậu sẽ nhận thấy là ở đây có một cánh cửa mà bọn mình không để ý - cuối cùng Bob nói. Có cả tấm bảng trên đó, có đề - cậu phải lé mắt để đọc ra phần chữ khắc trên tấm bảng đồng-“Phòng chiếu”.

Peter đến xem.

- Ba kể rằng thời trung cổ mọi ngôi sao điện ảnh đều có phòng chiếu riêng - Peter giải thích. Như thế họ có thể chiếu phim của mình cho bạn bè xem. Cậu muốn vào không?

Bob kéo tay cầm. Cửa mở ra khó khăn y như bị ai giữ lại ở phía bên kia. Một luồng khí ẩm, hôi mốc, thoát ra. Trong phòng tối đen, tối đen như trong ruột của con cá sấu.

Peter bật đèn pin lên. Trong chòm sáng hẹp, hai cậu có thể nhìn thấy rằng phòng chiếu có kích thước rất lớn. Khoảng một trăm chiếc ghế bọc nhung xếp thành hàng. Cuối phòng có cái khối mờ nhạt của cây đàn organ vĩ đại.

- Y như rạp chiếu phim thật, Peter nói. Cậu nhìn cây đàn organ kia! Nó lớn hơn đàn của ông Jones mua gấp mười lần. Ta đến xem đi.

Bob cũng thử bật đèn pin, nhưng có lẽ cậu đã làm vỡ đèn khi té bởi vì đèn không sáng nữa. May thay, đèn của Peter đủ sáng. Hai cậu qua phòng chiếu, hướng về cây đàn orgue của Stephen Terrill.

Hai cậu không hề cảm thấy lo lắng. Sự cố bộ áo giáp đã làm cho cả hai thư giãn.

Cây đàn orgue cũ kỹ, với mấy ống tube vĩ đại lên đến tận trần nhà, bị phủ đầy bụi bặm và màn nhện. Hai cậu chụp tấm hình cho Hannibal.

Peter và Bob đi vòng căn phòng. Ghế nhung lông bị hư hỏng nhiều. Ở chỗ màn ảnh chỉ còn tro bụi và vài khúc vải trắng. Ở trong phòng càng lâu, hai cậu cảm thấy không khí càng ẩm hơn, và mùi mốc nồng hơn.

- Ở đây không còn gì để xem cả- Peter nhận xét. Ta hãy lên lầu.

Hai cậu rời phòng chiếu và trở về phòng Tiếng vang. Tại đó, 2 cậu leo lên thang lầu dọc tường, hình vòng cung. Giữa đường, nơi mặt trời xuyên qua cửa sổ đầy bụi, 2 cậu dừng lại để nhìn ra ngoài. Sườn dốc thẳng đứng của vực hẻm đen dưng dưng ngay bên cạnh.

- Trước mắt bọn mình chỉ còn 2 giờ ánh sáng ban ngày, hay gần 2 giờ - Bob nói. Nhiều thời gian hơn bọn mình cần để thám hiểm lâu dài.

- Vậy ta hãy xem bức tranh - Bob đề nghị. Bọn mình hãy nâng nó lên để xem có kỹ xảo gì không.

Khi đến hành lang, 2 cậu nhận thấy rằng các bức tranh được treo trên một thanh chạy dọc theo bờ dưới của lan can. Hai cậu nắm lấy dây cáp và kéo lên. Tuy trọng lượng của khung khá nặng, 2 cậu nâng bức tranh lên? được đủ để đèn pin có thể chiếu thẳng vào tranh.

Đó là một bức tranh như mọi bức khác, hơi sáng hơn một chút vì sơn dầu. Và Bob cho rằng cảm giác buổi tối ban đầu của Peter chính là do ánh sáng này, nhưng Peter có vẻ không tin.

- Con mắt sự thật có vẻ sống động. Thôi cứ cho là mình lầm. Ta hãy cho bức tranh về chỗ cũ.

Hai cậu thả dây cáp xuống và leo thang lầu tiếp. Cả 2 đã quyết định tham quan lâu đài một cách có phương pháp, bắt đầu từ trên.

Tầng này đến tầng khác, cuối cùng 2 cậu đến 1 cái tháp nhỏ hình tròn, dựng thẳng trên đỉnh toà nhà. Cửa sổ hẹp như lỗ châu mai, nhưng có kính. Hai cậu nhìn ra ngoài. Từ chỗ đó, 2 cậu đứng cao hơn vực hẻm Đen và chỉ nhìn thấy núi trùng trùng điệp điệp. Bỗng nhiên Peter la lên:

- Nhìn kia! ăng ten truyền? hình !

Peter nói đúng. Một ăng ten truyền hình đâm nhọn ngay phía trên ngọn sườn gần nhất. Có lẽ 1 người dân vực hẻm đặt nó ở đó để nhận các buổi hình rõ hơn.

- Như vậy là có 1 vực hẻm khác gần sát đây- Peter nói. Nơi này không hoang vắng như vẻ ban đầu.

- Trong vùng có hàng chục vực hẻm có người ở- Bob trả lời. Cậu nhìn xem các sườn dốc như thế nào kia. Chỉ có sơn dương mới leo lên đó được. Mà sơn dương chưa chắc gì leo nổi. Bất kỳ ai cũng phải đánh vòng.

- Cậu nói đúng- Peter công nhận. Ta hãy đi xuống và tìm 1 cái gì đó sẽ làm cho Hannibal quan tâm.

ở tầng dưới, 2 cậu tìm thấy thư viện. Hàng trăm quyển sách chất đầy kệ. Có lẽ chính tại đây Stephen đã để lại bức thông điệp. Có những bức? chân dung giống như trong phòng Tiếng vang, nhưng kích thước nhỏ hơn, trang trí trên tường.

- Ta hãy nhìn gần hơn, Peter nói.

Mỗi bức tranh vẽ Stephen Terrill trong một vai? diễn nào đó. Hải tặc, tên cướp, ma chó sói, ma cà rồng, quái vật biển, nhìn vai này đến vai diễn khác hầu như không nhận ra ông.

- Người ta gọi ông là người có Triệu Bộ Mặt - Bob nhắc lại cho Peter. Mình rất muốn xem 1 bộ phim của ông ấy, Peter ạ. ủa cái này là cái gì?

Có 1 cái quách nằm dài trong hốc tường. Nấp quách đóng lại và có 1 tấm bảng nhỏ bằng bạc. Peter chiếu sáng vào tấm bảng và Bob cúi xuống để đọc.

Ông Hugh Wilson

Di tặng lại

Phần chứa đựng trong cái quách

này cho ông Stephen Terrill

Người đã giúp ông có được

những giây phút vui thích!

- Ủi chà! - Peter la lên. Cậu nghĩ cái gì trong đây?

- Có thể có 1 cái gì đó quý giá?

2 cậu mở nắp ra, nắp khá nặng. Khi mở được 1 nữa, Peter la lên và thả nắp ra. Nắp rơi xuống gây tiếng đục.

- Cậu có nhìn thấy giống mình không?

- Có - Bob nói. 1 bộ xương.

- 1 bộ xương trắng bóc, bóng nhẵn, sáng lên và đang nhún nhảy với bọn mình.

- Chắc là cha Wilson để lại bộ xương của ông cho Terrill để cảm ơn về những giây phút thích thú? ý nghĩ kỳ lạ quá. Phải mở hộp ra lại để chụp hình.

Peter không hứng thú lắm. Bob phải nhắc lại cho cậu rằng bộ xương không thể hại ai cả. Thế là 2 cậu mở nắp ra lại và Bob chụp hình. Bob tin chắc là Hannibal sẽ hài lòng.

Trong khi Bob cho quay cuốn phim về và lắp bóng đèn flash khác, Peter đến gần cửa sổ.

- Đây - cậu nói, trời sắp tối rồi.

- Chắc là mặt trời không nhìn đồng hồ.

Bob chạy ra cửa sổ, Peter nói đúng. Mặt trời đang biến mất sau ngọn núi. Trời đang tối dần.

- Mình quên - Bob la lên. Trong vực hẻm, trời luôn tối sớm hơn.

- Ta chuẩn thôi - Peter trả lời. Mình không muốn ở lại đây trong bóng tối chút nào.

2 cậu bước ra thư viện, ra ngoài hành lang. Ở mỗi hành lang, có 1 cầu thang. 2 cậu không nhớ mình lên từ cầu thang nào.

- Đi cầu thang này đi - Peter đề nghị.

2 cậu xuống 1 tầng lầu. Trời tối đi nhanh chóng. Cầu thang không xuống tiếp nữa. 2 cậu chạy bên này bên kia. Cuối cùng 2 cậu tìm ra 1 cánh cửa, mở ra thấy 1 cầu thang xoáy tròn ốc nhỏ.

- Bọn mình không phải lên từ ngã này - Bob la lên, có lẽ nên trở lên tầng 1 lại.

- Cầu thang này đi xuống, bọn mình cũng thế, Peter đáp. Phải nhanh lên

Ngay khi 2 cậu vừa mới thả cánh cửa, nó tự đóng lại tức thì dưới tác động của 1 lò xo 2 cậu ở lại trong bóng tối tuyệt đối.

- Lên trở lại đi - Bob thấy hơi khó chịu, quyết định. Mình không thích bóng tối như thế này. Mình không nhìn thấy cậu.

- Mình cũng thế. Không phải là thiệt thòi gì lớn lắm... nhưng thôi ta cứ trở lên đi.

2 cậu mò đường trở lên. Bob nắm lấy tay cầm cánh cửa và thử xoay.

Cánh cửa kẹt cứng.

- Chắc là cửa tự động đóng lại từ phía bên này. Bob nói và cố gắng giữ bình tĩnh. Dù có thích hay không, bọn mình phải đi xuống.

- Phải chi có chút ánh sáng, Peter đáp. à, mà đầu óc mình để đâu vậy? Có đèn pin mà!
- Vậy thì bật lên đi. Mình có cảm giác màu đen càng lúc càng đen hơn.
- Mình nhầm rồi, Peter nói bằng 1 giọng không vững tâm. Mình không có đèn pin. Chắc là mình để quên trên cái quách rồi.
- May quá! - Bob nói mỉa. Còn mình thì làm vỡ đèn lúc cái bộ áo giáp kia lao xuống đầu mình!
- Cậu có chắc nó bị vỡ không? - đưa mình xem nào.

Suốt 1 phút, Peter nện 1 trận đòn dữ dội cho cái đèn pin. Cuối cùng nó phát được ánh sáng yếu ớt.

- Công tắc xấu - Peter bình luận. Nó không sáng hơn đèn cây. Còn hơn là không có. Đi thôi.

2 cậu đi xuống cầu thang nhanh hơn.

Peter rọi đường bằng cây đèn pin không chiếu sáng được bao nhiêu. Đến lúc không còn bậc thềm nữa, 2 cậu nghĩ rằng có lẽ đã xuống đến tầng trệt rồi. 2 cậu đang ở trong 1 căn phòng vuông nhỏ, có 2 cánh cửa. Sẽ mở thử cửa nào đây? 2 cậu vẫn còn đang phân vân, thì Peter nắm lấy cánh tay Bob.

- Nghe này. Cậu có nghe thấy không?

Bob lắng nghe.

Đâu đó có tiếng cây đàn orgue.

Tiếng orgue rất kỳ lạ, rên rĩ và hỗn hển... có lẽ là cây đàn orgue trong phòng chiếu! Bob nhận thấy mình đã đạt đến tình trạng hết sức căng thẳng mà Hannibal đã nói đến.

- Tiếng nhạc từ chỗ này - Peter thì thầm và chỉ 1 trong 2 cánh cửa.
- Vậy thì ta hãy chuẩn ngã này - Bob trả lời và chỉ cánh cửa kia.
- Không - Peter đáp. Vì cây đàn Orgue nằm trong phòng chiếu và phòng chiếu gần cửa ra. Nếu bọn mình đi hướng khác, bọn mình có thể bị lạc đường hoàn toàn. Thà vậy còn hơn là bị lạc.

Peter cương quyết mở cánh cửa do cậu chọn và bước vào 1 chỗ giống như tiền sảnh tối tăm. Bob đi theo nắm tay bạn.

2 cậu càng tiến tới, càng nghe tiếng nhạc rõ hơn, tuy nhiên tiếng nhạc vẫn kỳ lạ như thế, đầy tiếng than khóc và kêu rên.

Bob bước lên vì Peter kéo cậu về phía trước, nhưng cậu càng lại gần tiếng nhạc, sự căng thẳng của cậu càng gia tăng. Cuối cùng, Peter đẩy 1 cánh cửa và 2 thám tử vào trong phòng chiếu.

ánh sáng yếu ớt của đèn pin cho phép nhìn được lưng tựa xửa ghế. Ở cuối phòng, phía cây đàn orgue, 1 cái gì đó giống như bong bóng màu xanh đang lơ lững giữa không khí và hơi óng ánh 1 chút, trong khi cây đàn orgue phát ra tiếng thở dài cọt kẹt của nó.

- Ma Xanh! - Bob thở hỗn hển nói.

Khi đó sự căng thẳng cực độ của cậu biến thành cơn hoảng loạn thuần túy, y như Hannibal đã mong đợi.

2 thám tử phi nước đại qua căn phòng, về hướng cửa ra. Peter đẩy cánh cửa. 2 cậu ra phòng Tiếng Vang. Không phân vân 1 giây, 2 cậu lao ra cửa lớn, vẫn còn mở, và chạy ra sân hiên.

Nhưng do có dụng cụ chỉnh hình đeo ở chân. Bob vẫn còn hơi lê chân. Ngón chân cậu đụng phải 1 tấm đan hơi nhô lên, rồi cậu nằm dài trên 1 đồng lá khô do gió tích tụ lại ở 1 góc sân hiên. Cậu tìm cách ẩn núp ngay vào đám lá. Tuy nhiên, Peter không nhìn thấy gì cả và vẫn tiếp tục chạy trốn.

Dưới đồng lá, Bob thở hỗn hển như 1 cái máy hơi, còn tìm cậu đập mạnh hơn cả 1 cái máy nén. Khi cậu phát hiện về tiếng ồn mà cậu gây ra, cậu nín thở, rồi trong sự im lặng tiếp theo sau, cậu nghe tiếng con Ma Xanh đi tìm cậu, bằng những bước chân lén lút, bằng cách lướt gần hầu như không thể nhận thấy được. Và con Ma ấy, nó cũng thở! Nó thở hỗn hển không đều, nghe ran và rùng rợn.

13. Chương 13

- Rồi chuyện gì xảy ra sau khi con Ma Xanh chạm vào vai cậu, hả Bob?

Chính Hannibal vừa đặt ra câu hỏi này. Sau 3 ngày, lần đầu tiên, 3 cậu mới tập hợp lại được ở bộ chỉ huy. Thật vậy, Peter đã cùng cha mẹ đi thăm lâu đài mấy người em họ Ở San Francisco Bob đã bị quá tải công việc, vì 1 phụ tá thư viện khác bị bệnh, còn Hannibal đã dành thời gian chữa cho cái chân và đọc sách.

- Sao, Hannibal hỏi lại, chuyện gì xảy ra?

Dường như Bob không muốn kể tiếp câu chuyện lắm.

- ý cậu nói: chuyện gì xảy ra sau khi mình la lên hả?

- Phải.

- Sao cậu không hỏi Peter đi Cậu ấy cũng có mặt ở đó.

- Được, Peter ời, chuyện gì xảy ra?

- Khi nhận thấy rằng Bob không còn chạy theo mình nữa, mình quay lại tìm Bob. Cậu ấy đang nằm trong đồng lá khô, nên mình nắm lấy vai cậu ấy để đỡ cậu ấy ngồi dậy. Nhưng Bob vẫn tiếp tục giãy giụa và hét: “Ma Xanh, mày hãy quay về nơi từ đâu mày đến, nếu không coi chừng đấy”. Mình phải mất đến 5 phút để trấn an cậu ấy và giải thích cho cậu ấy là chính mình thở mạnh do mình bị mệt vì chạy nhiều. Phải giữ cậu ấy lâu nên mình bị đau cả 2 tay.

- Cậu thì quay trở lại để giúp bạn, còn Bob thì muốn nện 1 trận đòn cho con Ma Xanh. 2 cậu coi vậy cũng dũng cảm lắm đấy chứ - thậm tử trường tuyên bố. Rồi khi 2 cậu ngưng vật lộn với nhau thì 2 cậu phát hiện ra 1 điều: mọi cảm giác hoảng sợ đã biết mất, đúng không?

Peter và Bob thất vọng nhìn nhau. Làm thế nào Babal đoán ra được chuyện này? 2 cậu định thông báo bất ngờ cho Hannibal!

- Phải! Peter công nhận. Không hề hoảng sợ gì nữa.

- Nói cách khác, cảm giác đặc biệt này không lan truyền ra ngoài lâu đài, Hannibal nói vẻ khá hài lòng. Đây là 1 phát hiện khá lý thú.

- Thật sao?

- Thật, Hannibal đáp. Chắc là hình xong rồi đó. Peter ời, cậu làm ơn vào phòng tối lấy hình đi trong khi mình đóng cửa sổ lại? Chú Titus làm ồn quá!

Hannibal đóng cửa sổ thông gió trên nóc bộ chỉ huy lại, và Peter mang đến những tấm hình mà Bob đã chụp ở lâu đài; hình còn hơi ướt nhưng đã rõ.

Hannibal xem xét hình qua kính lúp, rồi chuyển cho 2 phụ tá xem. Cậu có vẻ đặc biệt chú ý đến những tấm chụp trong thư viện của Stephen Terrill và những tấm hình chụp bộ áo giáp mà Bob đã làm rơi.

- Cộng việc tốt lắm, Bob ạ - cuối cùng xếp nói. Trừ 1 điểm. Trong đây mình không thấy con Ma Xanh đang chơi đàn organ.

- Sao! Bộ cậu tưởng mình sẽ chụp con Ma Xanh à? Thừa ngài Ma, ngài làm ơn cho tôi chụp 1 pô, cười lên nào?

- Không ai có thể làm được - Peter nói thêm. Làm sao giải thích cho cậu nhỉ? Không khí đầy hoảng sợ... Cả cậu, nếu ở đó, cũng không thể...

- Có thể - Hannibal công nhận. Khi mình đang sợ, rất khó hành động bình tĩnh. Tuy nhiên, nếu có tấm hình sẽ giúp chúng ta rất nhiều trong việc giải bí ẩn này.

Peter và Bob không trả lời. Trong 3 ngày, Hannibal đã có thời gian suy nghĩ nhiều và cậu chưa trình bày những kết luận mà cậu đã đạt được.

- Các cậu thấy không - cuối cùng Hannibal nói, có 1 chuyện hết sức bất thường trong cuộc phiêu lưu của các cậu. Ma Xanh đã hiện ra trước mắt các cậu vào ban ngày.

- Nhưng bên trong, tối lắm! Peter trả lời.

- Nhưng bên ngoài, mặt trời vẫn chưa lặn. Chưa bao giờ có ai đã nhìn thấy những hiện tượng siêu tự nhiên ở Lâu Đài Kinh Hoàng trước khi trời tối. Bây giờ ta hãy xem hình báo cho chúng ta điều gì. Trước hết, xem tấm này.

Hannibal chỉ tấm hình bộ áo giáp.

- áo giáp có vẻ bóng, hầu như không sét.

- Có nhiều chỗ sứt - Bob lưu ý. Nhưng nhìn chung thì không nhiều.

Bây giờ ta hãy xem những tấm về thư viện ông Terrill. Sách và Tranh gần như không có bụi.

-Ồ! Cũng có ít bụi - Peter trả lời. Không có hàng tấm bụi, nhưng vẫn có.

- Hừm! Rồi bộ xương trong quách. Quả di chúc thật kỳ cục!

Đúng lúc đó, toàn bộ bộ chỉ huy bị rung lên ở móng. 1 cây sắt tựa vào đó rớt xuống.

- Mình tưởng trận động đất! - Peter nói.

- Ta nên bế mạc cuộc họp, lỡ chú Titus đàn bài quốc ca - Hannibal nói. Nhưng trước hết các cậu hãy cầm lấy cái này.

Hannibal đưa cho mỗi bạn 1 viên phấn dài, phấn xanh dương cho Peter và xanh lá cây cho Bob.

- Để làm gì? - Peter hỏi.

- Để nhận dạng vết đường đi của chúng ta qua biểu tượng của 3 Thám Tử Trẻ.

Hannibal lấy 1 viên phấn trắng vẽ 1 dấu chấm hỏi lớn trên tường.

- Cái này có nghĩa, cậu giải thích, rằng 1 trong 3 Thám Tử Trẻ đã đi qua đây. Màu trắng cho chúng ta biết là thám tử trưởng. Dấu chấm hỏi xanh dương chỉ thám? phó, và dấu xanh lá cây chỉ lưu trữ viên của chúng ta. Nếu mình nghĩ ra sớm hơn, thì các cậu đâu có bị lạc trong Lâu Đài Kinh Hoàng. Các cậu đã có thể báo về đường đi của mình bằng những dấu chấm hỏi và tìm đường lối dễ dàng.

- Ừ chà! cậu nói đúng - Peter công nhận.

Peter và Bob hứa sẽ tuân theo chỉ đạo của Hannibal.

- Còn 1 chuyện nhỏ - Hannibal nói. Mình có gọi điện cho ông Alfred Hitchcock. Henrietta báo cho mình biết là sáng mai, ông Hitchcock triệu tập cuộc họp lớn với toàn bộ tham mưu để quyết định xem bộ phim sắp tới sẽ quay ở Anh quốc hay không, trong 1 ngôi nhà xác nhận là có ma thật sự. Điều này có nghĩa là chúng ta phải báo cáo về công tác ngày mai. Nói cách khác...

- Không, không và không! - Peter ngắt lời. Mình sẽ không đi. Mình coi Lâu Đài Kinh Hoàng như có ma và mình không cần xác nhận gì cả.

- Mình đã có thời gian suy nghĩ - Hannibal bình tĩnh nói tiếp, và mình đã đi đến những kết luận cần phải xác minh. Mà các cậu đều biết, chúng ta buộc phải làm việc theo nhịp độ gia tăng; nên các cậu xin phép cha mẹ tối nay về trễ.

- Đúng vậy, tối nay, chúng ta sẽ tấn công lần cuối cùng vào bí mật của Lâu Đài Kinh Hoàng.

14. Chương 14

Toàn bộ khối Lâu Đài Kinh Hoàng dựng sừng trong màn đêm. Không có trăng. Chỉ có vài ngôi sao đêm thủng bóng đêm đang bao quanh Peter và Hannibal.

- Đêm rồi - Hannibal nói. Vào thôi.

Peter nắm chặt hơn cái đèn pin vừa mới mua, mạnh hơn cái bỏ lại thư viện, trên kia.

Hai cậu bước lên cái bậc thềm dẫn lên sân hiên và băng qua hết sân. Hannibal đi còn hơi khập khiễng do chân còn đau và còn băng. Bên cạnh 2 cậu, 1 con thú, hoảng sợ vì nghe tiếng người bước vang dội trong đêm, phóng ra khỏi chỗ ẩn náo của nó.

-Tên này hiểu, nó bỏ đi - Peter bình luận.

Hannibal không trả lời. Cậu kéo tay cầm lên cửa. Cửa không mở.

- Peter ơi, giúp mình với. Có cái gì bị kẹt.

Đến lượt mình, Peter nắm lấy tay cầm to bằng đồng. Tay cầm rút ra ngay và nằm lại trong tay cậu. Hai thám tử ngã ngửa ra phía sau.

- Cậu đề mình!- Peter thở hổn hển. Cậu xê ra nếu không mình bị nghẹt thở mất.

Hannibal to tướng lẫn sang 1 bên, Peter ngồi dậy và sờ nắn thân thể :

- Không bị gãy gì cả - cậu thông báo.

Trong lúc đó, Hannibal đang xem xét tay cầm bằng đèn pin.

- Nhìn này - cậu nói. Đai ốc giữ chặt tay cầm bị mở lỏng.

- Có gì đâu - Peter lầm bầm. Mười ngày nay bọn mình không ngừng quay cái tay cầm này. Chắc chân vít bị mòn rồi.

- Hừm! - Hannibal nói. Mình, thì tự hỏi không biết đai ốc có cố tình bị xiết lỏng ra không.

- Ai lại bài ra trò đùa như thế? Dù sao, điều rõ ràng là bọn mình không thể vào được. Thành ra, tốt nhất là nên về ngay.

- Không đúng: chúng ta không thể đi vào được bằng cửa. Chúng ta sẽ thử vào bằng cửa sổ.

Có khoảng nửa chục cửa sổ lớn nhìn ra sân hiên. Năm cửa sổ đầu tiên bị khoá lại. Cửa sổ thứ 6 hé mở. Sau cửa sổ là bóng tối bí hiểm.

Tuy nhiên, khi đèn của Hannibal chiếu vào, bóng tối cũng đỡ bí hiểm hơn, đèn của Hannibal quét sáng lên 1 cái bàn dài có ghế xung quanh. Cuối bàn nhìn thấy chén đĩa.

- Phòng ăn - Hannibal nói khẽ. Vào đi.

Cả 2 bước vào. Đèn pin của 2 cậu làm hiện lên những cái ghế bằng gỗ chạm, 1 cái bàn đồ sộ bằng gỗ dái ngựa, tủ buffet to tướng. Tường được lát gỗ hoàn toàn.

- Có nhiều cửa - Hannibal lưu ý. Chúng ta sẽ bắt đầu bằng cửa nào đây?

- Mình nghi... á!

Peter vừa mới quay lại và cái cậu nhìn thấy đủ là nguyên nhân của tiếng kêu ghen ngào.

1 người phụ nữ, mặc chiếc áo dài rộng, giống như loại áo người ta hay mặc cách đây 300 năm, đang đứng phía sau 2 cậu và nhìn chăm chăm vào 2 cậu với vẻ mặt buồn bã vô cùng. Có 1 sợi dây đang thắt quanh cổ của cô tựa đầu dây thông xuống đến chân cô. Tay cô giấu trong tay áo.

Peter bám vào áo vét Hannibal.

- Chuyện gì vậy? - thám tử trưởng hỏi.

- Nhìn... nhìn, bọn... bọn mình không có... có 1 mình ở đây... đây. Bọn mình... mình có bạn... bạn, - thám tử phó nói lắp.

Đến lượt Hannibal cũng quay lại và Peter cảm thấy bạn cũng cứng đờ người lại. Điều này chứng tỏ rằng Hannibal cũng nhìn thấy người phụ nữ có sợi dây, tức là cô không phải là hậu quả của sự ảo ảnh... Cô vẫn

nhìn 2 cậu, không cử động, không thở... Peter dễ dàng đoán ra cô là ai: hồn ma của cô gái mà ông Rex kể, cô đã thà treo cổ hơn là phải lấy người mình không yêu.

1 thời gian lâu, 2 cậu đứng chờ ra. Ma hiện hình vẫn im lặng và đứng yên.

- Cậu sẽ chìa đèn vào cô ấy khi mình nói đến 3 - Hannibal nói khẽ. 1,2,3!

2 đèn pin chiếu vào con ma, ma biết mất ngay, 1 cách im lặng như đã đến. Ở chỗ trước kia người phụ nữ treo cổ đứng, giờ chỉ nhìn thấy 1 tấm gương vĩ đại, gương phản chiếu lại ánh sáng đèn pin của 2 cậu thám tử.

- Tấm gương! - Peter la lên. Vậy là cô ấy ở phía sau bọn mình.

Cậu quay ngoắt lại, dùng đèn quét căn phòng. Nhưng phòng trống không.

- Cô ấy đi rồi, thám tử nhận thấy. Và mình cũng đi luôn.

- Khoan đã! Thám tử trưởng trả lời và nắm lấy cổ tay bạn. Rõ ràng chúng ta đã nhìn thấy 1 con ma hiện hình trong tấm gương. Nhưng có thể chúng ta lầm. Chúng ta đã sai lầm khi hành động vội vã như vậy. Đáng lẽ chúng ta phải dành thời gian nhiều hơn để nghiên cứu hiện tượng.

- Thời gian nhiều hơn hả? Peter la lên. Vậy sao cậu không chụp hình hiện tượng của cậu? Cậu cầm máy ảnh mà. Chính cậu mới là 1 hiện tượng!

- Cậu nói đúng. Hannibal bực tức công nhận. Mình quên chụp hình.

- Để làm gì? Cậu có biết người ta chưa phát minh ra phim ảnh nhạy cảm với ma không?

- Mình còn biết là ma không phản chiếu lại trong gương. Mà con ma này có, trừ phi chính nó nằm trong gương. Mình rất muốn xem nó hiện hình lần thứ 2.

- Mình thì không muốn - Peter đáp. Cậu cần gì nữa? Bọn mình đã chứng minh được rằng Lâu Đài Kinh Hoàng có ma! Cậu gọi điện cho ông Hitchcock rồi bọn mình hãy đi chơi bóng chày.

- Cuộc điều tra của chúng ta chỉ mới bắt đầu - sếp nói. Chúng ta còn rất nhiều thứ phải phát hiện ra. Chúng ta hãy tiếp tục thám hiểm. Lần này mình sẽ không quên sử dụng máy ảnh. Mình rất muốn có tấm ảnh con Ma Xanh đang chơi trên cây đàn organ cũ kỹ hư hỏng.

Sự bình tĩnh của Hannibal làm cho Peter bình tĩnh trở lại và Peter nhún vai:

- Thôi được rồi. Nhưng sao cậu không đánh dấu lộ trình của bọn mình bằng phấn?

- Phải! - Hannibal la lên. Thêm 1 chi tiết mình quên nữa. Mình sẽ chỉnh sự sợ hãi này ngay tức khắc.

Hannibal vẽ dấu chấm hỏi lớn trên trụ vòm cửa sổ nơi 2 cậu đã vào. Cậu vẽ thêm dấu khắc trên bàn, cẩn thận không làm trầy bản, và 1 dấu thứ 3 trên tấm gương.

- Như vậy - cậu giải thích, nếu Bob và Warrington đi tìm chúng ta, 2 người sẽ chú ý đến những điểm đánh dấu này.

Để cho phấn in lên gương được, Hannibal ấn vào bằng toàn bộ sức lực của các ngón tay.

- Đây! - Peter la lên. Warrington và Bob chỉ đi tìm bọn mình nếu như bọn mình biến mất hoàn toàn mà!

Hannibal không trả lời.

Dưới sức ấn của bàn tay cậu, tấm gương đang im lặng xoay, như 1 cánh cửa. Phía sau, có 1 hành lang đâm sâu vào lòng Lâu Đài Kinh Hoàng.

15. Chương 15

2 cậu mở cửa mắt ra.

- Ủi chà! - Peter nói. Lối đi bí mật.

- Giấu sau tấm gương - Hannibal nhú mào la lên. Ta thám hiểm đi.

Trước khi Peter kịp phản đối, Hannibal đã bước qua ngưỡng cửa vào và đang dùng đèn pin chiếu vào độ sâu hành lang. Tường xây bằng những khối đá mài thô sộ Cuối hành lang, chỉ có 1 cửa duy nhất.

- Đi thôi - thám tử trưởng nói. Phải xem hành lang này dẫn đến đâu.

Peter phân vân. Cậu hoàn toàn không muốn bước vào lối đi bí mật, nhưng cũng không hề muốn ở lại phía sau 1 mình. Cậu quyết định đi cùng Hannibal. Hannibal đang tỉ mỉ xem xét tường đá. Sau đó cậu kiểm tra gương - cửa. Nó có vẻ giống như 1 tấm gương bình thường lắp trên 1 cánh cửa gỗ bình thường, không có tay cầm, không có chốt.

- Kỳ quá. Phải có cách vô hình nào đó để mở cửa này ra - Hannibal nói khẽ.

Cậu bắt đầu đóng cửa lại. Nghe tiếng cắc. 2 cậu bị mắc vào bẫy.

- Rồi! Peter la lên. Cậu nhốt bọn mình rồi!

- Hừm!

Hannibal tìm kiếm 1 chỗ bám vào đó để có thể kéo cửa về phía mình. Cậu không tìm thấy. Gỗ bóng láng và khít đến nỗi giữa cánh cửa và khung cửa khó có thể nhét đầu móng tay vào.

- Đúng như mình nghĩ, không thấy ổ khoá - Hannibal nói. Không biết làm thế nào lúc này mình mở được cửa này ra dễ dàng.

- Vậy bây giờ cậu hãy thử mở nó ra dễ dàng đi - Peter trả lời. Đó là điều mình quan tâm. Mình muốn đi ra.

- Nếu ta thật sự cần ra - sắp đáp, mình nghĩ ta có thể đập vỡ gỗ, rồi đập vỡ gương. Nhưng mình thấy không cần thiết, bởi vì ta muốn thám hiểm hướng kia mà.

Peter định trả lời cái từ “ta” ấy chắc chắn không áp dụng cho cậu, nhưng Hannibal đã bước lên phía trước và dùng các ngón tay vỗ vào tường.

- Tiếng kêu rỗng - Hannibal để ý thấy - Nghe này.

Hannibal gõ nữa, Peter lắng nghe. Và cậu nghe thấy 1 cái gì đó...

Cây đàn organ cũ kỹ bắt đầu đàn tiếng nhạc cổ âm. Tiếng thở dài và tiếng khóc lóc lấp đầy hành lang chật hẹp. Có thể tưởng là những tiếng ấy xuất phát từ mọi hướng cùng 1 lúc.

- Cậu nghe không? - Peter nói. Ma Xanh đang biểu diễn độc tấu.

Hannibal áp tai vào tường.

- Mình có cảm giác nhạc xuyên qua vách - cậu nói. Có lẽ chúng ta đang ở phía sau đàn organ.

- Ý cậu nói con Ma Xanh đang ở phía bên kia bức tường hả?

- Mình hy vọng thế. Dù sao, mục đích chuyến đi của chúng ta hôm nay là nhìn thấy được con ma, chụp hình nó, và nếu được, phỏng vấn nó.

- Phỏng vấn nó? Cái gì? Nói chuyện với nó hay sao?

- Phải, nói chuyện với nó, nếu chúng ta bắt được nó.

- Còn lỡ nó bắt được bọn mình?

- Mình phải nói lại cho cậu bao nhiêu lần - Hannibal la lên bằng 1 giọng nghiêm khắc, rằng theo các dữ liệu mà chúng ta đã thu thập được, Ma Xanh chưa bao giờ hại ai cả. Chiến lược của mình hoàn toàn dựa vào điểm này.

- Còn nếu lỡ không đúng! Lỡ con Ma Xanh quyết định cho chúng mình hội nhập vào công đoàn của nó!

- Khi đó mình sẽ công nhận là mình sai - thám tử trưởng kiêu ngạo nói. Nhưng còn bây giờ, mình sẽ tiên đoán cho cậu 1 điều. Trong vài giây nữa, cậu sẽ có 1 cảm giác hoảng sợ cực độ.

- Trong vài giây nữa hả? Bộ cậu tưởng bây giờ mình đang cảm giác cái gì đây?
- Chỉ là 1 sự căng thẳng nhất định. Sự hoảng sợ sẽ đến sau, cậu đừng lo.
- Đừng lo! Cậu nói buồn cười quá. Đi thôi, ta hãy đập vỡ gương và đi ra.
- Chờ đã - Hannibal nói và nắm lấy cổ tay Peter. Cậu hãy nhớ rằng căng thẳng và hoảng sợ chỉ là những cảm giác. Cậu sẽ rất sợ nhưng cậu sẽ không bị nguy hiểm gì cả, mình bảo đảm với cậu.

Peter chưa nghĩ ra câu trả lời thích hợp, thì cậu nhận thấy có sự thay đổi kỳ lạ trong hành lang. Những túm sương mù vừa mới xuất hiện trong không khí. Có sương mù khắp nơi, dọc theo tường, dưới đất, trên trần.

Thám tử pho chiếu sáng những túm sương mù bằng đèn pin và nhìn thấy chúng cuộn vào nhau và mở ra thành vòng tròn và thành xoáy, rồi tạo thành những hình dáng kỳ lạ đầy đe dọa.

- Nhìn kìa, Peter run rẩy nói. Mình thấy những bộ mặt... 1 con rồng... 1 con cạp... 1 tên hải tặc lớn...
- Bình tĩnh nào - Hannibal đáp. Mình cũng thấy những thứ kỳ lạ, nhưng chúng do trí tưởng tượng của chúng ta sinh ra. Khi cậu nhìn mây bay qua, cậu cũng nghĩ ra những hình thù mà thật ra không có. Sương mù này hoàn toàn vô hại. Nhưng coi chừng: sắp bắt đầu hoảng sợ.

2 cậu nắm tay nhau.

Hannibal nói đúng. Bỗng nhiên Peter cảm thấy như có chân nhện chạy khắp thân thể cậu, từ đầu đến ngón chân. Cậu rất muốn quay lui và đến động vào cánh cửa bí mật. Chỉ có ý nghĩ rằng Hannibal cũng cảm giác giống như cậu mà không nhúc nhích như khối đá, mới ngăn cản được cậu.

Cùng với sự gia tăng của cơn hoảng sợ, sương mù cũng tăng lên, dày đặc lên, lấp đầy hành lang.

- Sương mù khiếp sợ - Hannibal nói.
- Giọng nói cậu hơi run, nhưng cậu thực hiện 1 bước về phía trước.
- Đã nhận thấy 1 lần rồi, cách đây vài năm. “Cái nhất đời” của Lâu Đài Kinh Hoàng. Bây giờ ta hãy thử tóm bắt con Ma Xanh trong khi hắc tướng bọn mình bị tê liệt vì sợ.
- Mình không thể nhúc nhích được - Peter thì thầm cắn chặt răng lại. Mình thật sự bị tê liệt vì khiếp sợ. Chân mình không hoạt động được nữa.

Hannibal dừng lại.

- Đã đến lúc, Hannibal nói, mình trình bày suy luận của mình cho cậu nghe. Mình đã kết luận rằng Lâu Đài Kinh Hoàng thật sự có ma...
- Đó là điều mình không ngừng nói với cậu.
- ... Nhưng không phải con mathật. Mà là một con người sống như cậu, như mình thôi. Nếu mình không lầm, thì con ma Lâu đài kinh hoàng chínhnh là Stephen Terrill, ngôi sao điện ảnh danh tiếng.

- Hả ?

Peter ngạc nhiên đến nỗi cậu quên mất là cậu đang sợ.

- Ông Terrill còn sống và suốt thời gian đó ông ở đây sao ?
- Đúng . Ông ấy làm ma cho mọi người khiếp sợ, để có thể giữ lại ngôi nhà mình.
- Làm thế nào được? Bọn mình biết là không có dấu vết đi lại trong lâu đài. Con ma sống của cậu, nó cũng phải mua đồ ăn chứ !
- Mình công nhận rằng ở đây còn một điểm phải làm sáng tỏ. Mình sẽ hỏi đích thân ông Terrill. Bây giờ thì cậu hiểu là chính ông ấy? cố làm cho chúng ta sợ, nhưng thật ra không muốn hại chúng ta Sao,cậu cảm thấy đỡ hơn chứ ?
- Phải, Peter nói. Chân mình vẫn còn muốn đi nơi khác, nhưng mình thì đỡ hơn rồi.

- Nếu vậy, thì chúng ta hãy tiếp tục tìm kiếm và vạch mặt con ma.

Hannibal đi đến cuối hành lang; Peter đi theo. Rõ ràng, cậu cảm thấy dễ hơn. Khi Hannibal đã giải thích tất cả, chuyện có vẻ hợp lý: Stephen Terrill, chuyên gia về kinh dị, đã không rời khỏi lâu đài và ông tiếp tục làm khiếp sợ mọi người. Trước sự ngạc nhiên của 2 cậu thám tử, cửa ở cuối hành lang mở ra dễ dàng. 2 cậu bước sang phòng khác, rộng hơn, nếu đánh giá theo tiếng vang dội của tiếng nhạc đàn organ, và hoàn toàn tối tăm.

- Phòng chiếu, Hannibal nói khẽ. Cậu đừng bật đèn pin. Chúng ta muốn bắt quả tang con Ma Xanh mà.

2 thám tử lướt sát bên nhau dọc theo tường, vòng quanh 1 góc tường.

Sau khi đi vòng qua góc tường thứ nhì, 2 thám tử nhìn thấy lơ lửng trong không khí trên cây đàn organ cũ kỹ, 1 quả bóng xanh xanh hơi óng ánh. Cậu dừng lại. Peter đoán là bạn mình đang chuẩn bị máy ảnh.

- Chúng mình sẽ lên sau nó để chụp hình, Hannibal nói khẽ.

Peter vẫn nhìn ánh sáng xanh xanh run rẩy và bỗng nhiên, cậu thấy tội nghiệp ông Terrill. Sau khi sống nhiều năm đơn độc trong ngôi nhà cũ kỹ rùng rợn này, thì cuối cùng bị 2 cậu thanh niên vạch mặt!

- Cậu không nghĩ bọn mình sẽ làm cho chú Terrill đáng thương khiếp sợ à? Thám tử phớt lờ. Có nên gọi chú ấy để báo rằng chúng ta đang ở đây và không muốn hại chú ấy không?

- Ý kiến hay. Chúng ta sẽ chậm chậm tiến lại gần và mình sẽ gọi ông ấy.

2 cậu tiến lên vài bước, đến chỗ quả bóng đang nổi lên bên và nơi dường như phát ra tiếng nhạc kỳ lạ.

- Ông Terrill ơi, Hannibal đột ngột la lên. Ông Terrill ơi, chúng cháu muốn xin nói chuyện với ông. Chúng cháu đến với mục đích thân thiện.

Vô hiệu quả. Tiếng nhạc tiếp tục rên rỉ và than khóc; quả bóng xanh tiếp tục óng ánh buồn bã. 2 cậu tiến thêm nữa.

- Chú Terrill ạ, cháu tên là Hannibal Jones. còn đây là Peter Crench, bạn cháu. Chúng cháu muốn nói vài lời với chú.

Khi ấy tiếng nhạc dừng lại.

Và quả bóng xanh bắt đầu chuyển động. Bằng 1 động tác duyên dáng và yêu kiều, nó bay lên trần nhà và lơ lửng trên đó luôn.

Hannibal và Peter sửng sốt há hốc! 2 cậu không nghĩ Ma Xanh sẽ rút lui theo kiểu này. Cùng lúc đó, 2 cậu cảm giác rằng có 1 ai đó đang đứng bên cạnh trong bóng tối. Hannibal kinh ngạc, tay cầm máy ảnh. Nhưng Peter nhanh trí bật đèn pin lên.

Đèn chiếu sáng vào 2 tên ả Rập, 1 có vóc dáng trung bình, 1 rất thấp, cả 2 đều mặc áo choàng burnous và đang vút 1 cái gì đó màu trắng lên trời.

1 cái lưới lớn sà xuống đầu Peter. Đèn pin của cậu lặn xuống đất. Lưới bao bọc lấy Peter đến chân.

Cậu định chạy trốn, nhưng bị vướng chân vào mắc lưới, ngã xuống thảm dưới đất, cậu đã bị bắt như 1 con cá trong vớt bắt cá. Càng giãy giụa, mắt lưới càng xiết chặt lại quanh cậu.

- Babal ơi! Peter la lên. Cứu mình với!

Hannibal không trả lời. Không có gì đáng ngạc nhiên cả. Khi lặn sang bên hông 1 lần nữa, Peter nhìn thấy sếp cũng bị mắc lưới như mình. 2 người đàn ông đã nắm lấy Hannibal ở vai và chân và đang mang cậu đi. Chúng có vẻ hơi bị vướng víu bởi trọng lượng của Hannibal to tướng...

Peter hầu như không cử động được trong cái lưới đang xiết chặt cậu và nằm ngửa lưng. Cậu chỉ nhìn thấy cái ánh sáng xanh xanh đang óng ánh trên trần.

16. Chương 16

Chẳng bao lâu con Ma Xanh biến mất. Bóng tối bao lấy Peter như một tấm chăn màu đen. Peter cố vịn vịn người một lần nữa để tự giải thoát nhưng chỉ làm cho lưới xiết chặt thêm.

Tình thế thật là kỳ quặc. Peter nghĩ. Thay vì tóm được 1 ông già vô hại chơi trò giả ma, chính 2 cậu thám tử đã bị tóm. Mà không có gì phải? nghi ngờ, 2 kẻ đã tóm các cậu là 2 tên gan lì, những tên gan lì đã phục kích 2 cậu.

Peter nghĩ đến Warrington và Bob, đang chờ trong vực hẻm. Cậu sẽ được gặp lại 2 người không? Cậu sẽ được gặp lại cha mẹ cậu không?

Peter đang cảm thấy bất hạnh hơn bao giờ hết, thì 1 ánh sáng nhỏ xuất hiện trong căn phòng. Nó xuất phát từ 1 cái đèn pin nằm trong tay 1 gã đàn ông cao lớn, mặc áo dài bằng lụa, kiểu thái tử phương Đông. Thái tử phương Đông đang đi đến chỗ Peter.

Đến ngang tầm Peter, hắn dừng lại và cúi xuống Peter. Cậu nhìn thấy nét vẻ độc ác loé lên trong ánh mắt và trong khoé miệng răng vàng của tên ngoại quốc.

- Đồ nhóc con ngu ngốc! Gã đàn ông nói. Sao bọn bây không đủ khôn ngoan mà ở nhà? Bây giờ lại phải lo cho cái thân hèn mọn của bọn bây nữa.

Bằng 1 cử chỉ hùng hồn, hắn đưa ngón tay trở qua cổ và phát ra 1 tiếng rất giống tiếng “ồ ồ”. Peter cảm thấy máu đọng lại trong tim mạch.

- Ông là ai? - Peter nói hơi cà lăm.

- Ha! Gã đàn ông la lên. Vào hầm giam!

Hắn nắm lấy Peter qua cái lưới, rồi vớt cậu lên vai, bước mạnh đi.

Trong tư thế không thoải mái này, Peter không nhìn thấy được gì nhiều. Có cánh cửa, rồi hành lang, sau đó là 1 cầu thang dài quay vòng đâm sâu vào phần hầm của lâu đài. Trong hành lang ẩm và lạnh. Nhiều cánh cửa khác. Cuối cùng là 1 căn phòng nhỏ có vẻ như một xà lim. Có những khoen rỉ với dây xích thông xuống gắn vào tường.

Một vật to trắng, trông giống như 1 con kén khổng lồ, đang nằm trong góc. Tên ả Rập nhỏ nhất đang ngồi bên cạnh và đang mài 1 con dao to.

- Abdoul đâu rồi? - Thái tử phương Đông hỏi và ném Peter xuống đất, cạnh con kén.

Con kén hoá ra là Hannibal, vẫn bị lưới bao bọc.

- Đi tìm Zelda, tên ả rập trả lời bằng giọng nói trầm có âm yết hầu. Zelda và bà Kathy Bôhem đang giấu ngọc trai. Chúng ta phải biểu quyết xem phải làm gì với 2 thằng điên con này.

-Tôi, tên phương Đông nói, tôi đề nghị đừng làm gì cả. Bỏ chúng tại trong phòng khách ẩm cúng này, khoá lại, và sau đó lâu đài sẽ thật sự có ma.

- ý kiến hay, tên ả rập tán thành. Nhưng cũng có thể bắt đầu chọc tiết chúng 1 tí. Như vậy chắc ăn hơn.

Hắn thử lưỡi dao trên ngón tay cái và Peter, đang quan sát hắn, nuốt nước bọt khó khăn. Peter thử thì thầm vài lời vào tai Hannibal, nhưng không có hồi âm. Phải chăng sắp bị thương?

- Tôi đi tìm Zelda đây, tên ả rập vừa nói vừa cho dao vào bao trở lại. Anh đi cùng tôi để giúp tôi xoá dấu vết. Hai con cá này sẽ không chui ra khỏi lưới một mình được đâu.

- Anh nói đúng. Chúng ta đang vội mà - Thái tử phương Đông trả lời.

Hắn treo đèn, vẫn còn cháy, vài cái đinh, rồi 2 gã đàn ông bước ra. Peter nghe tiếng bước chân xa dần. Rồi có tiếng cạo, giống như có người đang đẩy khối đá lớn. Sau đó là im lặng.

- Peter ơi, có khoẻ không? Hannibal nói.

- Thế nào là “có khoẻ không”? Peter hỏi. Nếu cậu quan tâm đến sức khoẻ mình, thì khoẻ - thế - còn cậu?

-Mình rất mừng là cậu không bị thương- Hannibal dường như rất xúc động nói. Mình rất tiếc là đã lôi kéo cậu vào chuyện này. Mình không nghĩ là sẽ có nguy hiểm. Mình quá tin chắc vào suy luận của riêng mình.

- ai cũng có thể nghĩ thế - Peter trả lời. Kết luận của cậu có vẻ hợp lý! ai có thể nghĩ rằng bọn mình sẽ đụng phải 1 băng có vũ trang chứ? Nhất là không có dấu vết đi lại bên ngoài.

- Phải, và mình đã tin chắc là ông Terrill là thủ phạm duy nhất - Hannibal nói khẽ. Mình tin chắc đến nỗi mình không nghĩ đến việc xem xét những khả năng khác. Nay, cậu có thể động đậy tay được không?

- Mình có thể động đậy ngón tay út. Có giúp được gì cậu không?

- Mình thì mình may mắn có bàn tay phải cử động được tự do Cậu có thể giúp được mình bằng cách chỉ mình phải cắt mất lưới theo hướng nào.

Peter lặn sang bên hông, Hannibal cũng thế và quay lưng lại với Peter. Khi đó thám tử trưởng phó có thể thấy rằng sếp đã lấy được con dao? bỏ túi, ngoài các lưới lam dao còn có kéo. Hannibal đã cắt được nhiều sợi và định cắt tiếp.

- Cắt về hướng trái - Peter nhắc. Cậu sẽ giải thoát được bàn tay kia.

Kéo rất nhỏ và lưới thì to Tuy nhiên nhờ lời khuyên của Peter, công việc tiến triển được. Chẳng bao lâu, 2 tay của Hannibal được tự do, như vậy cậu có thể cắt thoải mái hơn. Cậu đã mở được 1 lối khá lớn, thì có tiếng chân bước vang lên...

1 lúc, 2 cậu khiếp sợ đến nỗi không thể cử động được. Sau đó, Hannibal bình tĩnh lại nằm ngửa ra để giấu đi phần rách trên lưới. Tim đập thình thịch, 2 thám tử chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Chẳng bao lâu 1 bà già Bôhem lưng còng và gù bước vào hầm giam kín, tay cầm đèn hiệu trên đầu. Mụ mặc quần áo rách rưới màu mè và đeo khoen vàng lớn ở tai.

- Sao mấy cưng, ở có thoải mái không hả? mụ hỏi bằng 1 giọng run run. A! Các cưng không chịu nghe lời mụ Kathy Bôhem đây, mụ đã chịu khó cảnh cáo mấy cưng rồi cơ mà! Và bây giờ mấy cưng thấy chuyện gì xảy ra không. Luôn luôn phải nghe lời những mụ Bôhem, mấy cưng ạ.

Có lẽ cách 2 tù nhân nằm cứng đờ làm cho mụ chú ý, bởi vì mụ vội vàng tiến lại gần.

- Lúc vắng mụ, mấy chú gà con này chơi trò gì nhỉ? - mụ hỏi.

Mụ khéo léo đẩy Hannibal lăn đi và vết rách trên lưới hiện ra.

-Ồ! Xấu quá! chúng định tẩu thoát chứ! - Kathy nói run run.

Mụ cầm cổ tay Hannibal bẻ. Con dao rớt xuống đất. Mụ lượm lên.

- Vậy là cần phải dạy tụi bây biết lễ phép, 2 cưng ạ. Zelda ơi! Zelda ơi! Mang dây lại đây! 2 chú tò mò này định bay đi mất chứ!

Mụ vừa mới nói lớn tiếng lên. 1 tiếng nói khác, mang giọng Anh Quốc, trả lời mụ:

- Em đến đây, chị Kathy ạ, em đến ngay đây.

Vài giây sau, 1 phụ nữ cao lớn, ăn mặc đẹp xuất hiện ở khung cửa. Bà mang đến 1 sợi dây dài.

-Ồ! 2 cưng này khôn quá, tinh ranh quá, mụ Bôhem la lên. Phải trói chúng cho chặt. Em giữ chú này để chị cột dây lại.

Peter không thể làm gì để giúp bạn trong khi 2 người phụ nữ đang xiết chặt Hannibal và trói 2 tay cậu sau lưng, rồi trói chân, rồi buộc tất cả vào 1 khoen bị sét gắn trên tường.

Vì lưới của Peter còn nguyên, 2 bà chỉ cột cậu sơ sài.

- Zelda ơi, giờ chúng sẽ không bỏ đi nữa. Chị đã nói với mấy ông: ta đừng có độc ác! Không bao giờ nên độc ác. Không bao giờ nên có máu. Ta hãy để cho 2 đứa trẻ đáng thương này yên thân. Ta hãy khoá cửa lại và đi. Chúng sẽ không bao giờ kể được cho bất kỳ ai nghe chuyện gì đã xảy ra.

- Chúng có vẻ ngoan, người phụ nữ Anh lưu ý. Bỏ chúng như vậy thì tiếc quá.

- Zelda! Không được tình cảm! Mụ Bôhem nói. Ta đã biểu quyết rồi. Em không thể làm trái với biểu quyết. Ta hãy nhanh xoá vết và đi.

Mụ cầm cái đèn treo trên tường và hấp tấp bước ra. Người phụ nữ Anh chìa cái đèn còn lại vào 2 cậu tội nghiệp.

- Sao các cháu cứng đầu thế? bà hỏi. Tất cả những người khác đã sợ và để cho chúng tôi yên. ít tiếng nhạc trên đàn orgue khiếp sợ và thế là xong! Tại sao các cháu đã trở lại?

- Ba Thám Tử Trẻ không bao giờ từ bỏ nhiệm vụ, - Hannibal trả lời bằng 1 giọng bướng bỉnh.

- Đôi khi từ bỏ là khôn ngoan hơn... Đã đến lúc tôi phải đi. Hy vọng các cháu sẽ không sợ trong bóng tối. Tôi phải đi đây.

- Trước khi bà đi - Hannibal hỏi bằng 1 giọng cứng rắn mà Peter khâm phục, cháu có thể mạn phép hỏi bà và các cộng sự của bà có thuộc tổ chức tội phạm nào không?

- Ôi văn phong hay quá! - bà phụ nữ Anh nói và cười. Chúng tôi buôn lậu, chàng trai trẻ ạ. Chúng tôi đưa vào nước đồ quý từ phương Đông, nhất là ngọc trai. Lâu đài này là tổng hành dinh của chúng tôi. Từ mấy năm nay, chúng tôi ngăn cản không cho người ta vào đây bằng cách làm cho người ta tưởng là có ma. Đây là chỗ ẩn náu tốt nhất có thể tưởng tượng được.

- Nhưng tại sao các bà các ông lại mặc quần áo đặc biệt như thế? Ai nhìn thấy là để ý ngay!

- Không ai nhìn thấy chúng tôi đâu, cậu ạ. Mà tôi không phải trả lời câu hỏi của cháu; nếu không cháu sẽ không còn đề tài để ngẫm nghĩ. Vĩnh biệt. Tôi nghĩ chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau.

Bà lấy đèn, bước ra và đóng rầm cửa lại. Bóng tối ập xuống 2 tù nhân. Peter cảm thấy cổ họng khô đi và lưỡi dính vào vòm miệng.

- Babal ơi, cậu nói gì đi - Peter kêu. Mình muốn nghe giọng nói của cậu.

- à! xin lỗi - Hannibal lơ đãng trả lời. Mình đang suy nghĩ.

- Lúc này mà cậu còn suy nghĩ à?

- Tất nhiên. Cậu có để ý rằng, khi ra khỏi đây, mụ Kathy Bôhem quẹo sang bên phải và ra đi bằng hướng đó không?

- Không để ý. Có quan trọng gì không?

- Mụ đến đây từ hướng trái. Vậy là mụ không quay về lâu đài. Mụ đi sâu hơn trong đường hầm. Điều này khiến mình nghĩ rằng đâu đó có 1 lối ra bí mật, vì vậy mà chúng ta đã không thấy dấu vết đi lại nào cả xung quanh lâu đài.

úi chà! Cả khi bị trói chặt như khúc xúc xích trong đáy hầm giam. Hannibal vẫn không thể ngăn cản chất xám hoạt động.

- Suy nghĩ suốt như vậy, cậu có tình cờ tìm được cách ra khỏi đây không hả? Peter hỏi.

- Không. Mình rất tiếc. Mình không biết làm thế nào chúng ta có thể ra khỏi đây. Mình xin lỗi cậu, Peter ạ. Mình đã sai lầm nặng nề suốt vụ này.

Peter không tìm ra câu trả lời, nên không nói gì cả.

2 cậu nằm dài trong bóng tối, lắng nghe những tiếng động hiếm hoi thỉnh thoảng phá vỡ im lặng: đâu đó có con chuột chạy; đâu đó có những giọt nước rơi từng giọt 1 xuống, đếm những phút sống sót còn lại của 2 tù nhân.

17. Chương 17

Warrington và Bob bắt đầu lo lắng thật sự. Họ đã chờ đợi hơn 1 tiếng trong chiếc Rolls-Royce Hannibal và Peter vẫn chưa quay về. Cứ 5 phút, Bob ra khỏi xe và chăm chú nhìn vực hẻm. Cứ 10 phút, Warrington cũng xuống xe. Vực hẻm trái dài, đen tối và ngoằn ngoèo, y như con rắn!

- Cậu Bob ơi - cuối cùng Warrington nói, có lẽ chúng ta phải đi tìm 2 cậu kia thôi.

- Nhưng, chú Warrington ơi, chú không được phép bỏ xe.

- Cậu Hannibal và cậu Peter quan trọng hơn bất kỳ chiếc xe nào. Tôi sẽ đi tìm 2 cậu.

Tài xế lại ra khỏi xe 1 lần nữa và mở cốp sau, lấy cái đèn pin lớn ra.

- Cháu đi cùng chú, chú Warrington ạ - Bob tuyên bố. Đó là bạn của cháu mà.

- Tốt ta sẽ cùng đi.

Warrington còn cẩn thận mang theo cái búa lớn, phòng trường hợp sẽ cần vũ khí. Rồi 2 chú cháu lên đường. Máy chỉnh hình đeo ở chân hơi vướng Bob khi bước, nhất là khi muốn bước nhanh bằng Warrington, chân chú ấy rất dài, nhưng chú tài giúp Bob trèo qua những khối đá sứt lở, chẳng bao lâu 2 chú cháu đến cửa vào Lâu đài kinh hoàng.

Hai chú cháu nhận thấy ngay rằng cửa chính không có tay cầm và do đó không thể mở ra? từ bên ngoài được. Warrington nhìn thấy tay cầm bỏ rơi dưới nền đất lót đan.

- Vậy là 2 cậu không vào ngã này - Warrington nói. Ta hãy tìm chỗ khác.

Hai chú cháu đi dọc theo mặt trước của lâu đài, dùng đèn pin quét lên những cửa sổ lớn. Chính Bob tìm ra dấu chấm hỏi lớn gần cửa sổ? lớn? hé mở.

- Hai bạn vào ngã này!- Bob la lên.

Rồi Bob giải thích cho Warrington về hệ thống dấu vết của 3 cậu thám tử trẻ.

Chú tài đẩy cửa và bước vào, Bob theo cùng. Đèn pin mạnh của Warrington chiếu sáng 1 phòng ăn rộng lớn.

- Nhiều cửa quá. Không có cửa nào đánh dấu cả. Hai cậu đi ngã nào nhỉ? - Warrington? hỏi.

Bob chỉ vào dấu chấm hỏi vẽ trên tấm gương.

- Chẳng lẽ 2 cậu đi xuyên qua gương, Warrington thắc mắc nói. Xem nào...

Chú nắm lấy khung gương và ngạc nhiên thấy nó xoay? như một cánh cửa.? Phía sau là 1 hành lang hẹp kéo dài ra.

- Cánh cửa bí? mật! Chắc là 2 cậu đi ngã này. Chúng ta hãy làm theo.

Bob không tin chắc là mình sẽ có đủ can đảm 1 mình chui vào hành lang tối như hũ nút??? này, nhưng Warrington không do dự 1 giây và Bob đành phải đi theo.

Cuối hành lang có 1 cánh cửa và trên cánh cửa là dấu chấm hỏi màu trắng của thám tử trưởng. Hai chú cháu bước vào và rơi vào phòng chiếu. Warrington chiếu sáng lên những tấm rèm nhung, những cái ghế nhung lông, cây đàn orgue đầy bụi bậm, tất cả trong tình trạng rất suy tàn. Nhưng không thấy dấu vết Hannibal và Peter.

Bỗng nhiên Bob nhìn thấy ánh sáng dưới 1 cái ghế. Cậu cúi xuống và lượm 1 cái đèn pin lên.

Chú Warrington? ơi! Đèn của Peter, Đèn mới!

- Chắc chắn cậu Peter không quên nó ở đây đâu - chú tài la lên. Ở đây chắc là có chuyện gì xảy ra. Ta hãy tìm kiếm cẩn thận.

Hai chú cháu bò xuống trong lối đi chính giữa hàng ghế; Warrington chiếu sáng sát gần thảm.

- Cậu xem này, chú nói. Bụi được quét trên 1 diện tích lớn.

Warrington nói đúng. Ngay chính giữa diện tích được quét sạch như thế, có 1 dấu chấm hỏi gần như không nhận ra được... Warrington có vẻ lo lắng nhưng chú không nói ra những gì chú e sợ. Chú đứng dậy và tiếp tục tìm kiếm. Cuối cùng chú tìm thấy trong lớp bụi những dấu chân đi vòng qua ghế, đi qua phía sau màn ảnh? mục nát và dẫn đến 1 cánh cửa. Phía sau cánh cửa có 1 tiền sảnh. Một cầu thang đi xuống đậm sâu vào bóng tối. Phải leo lên thang lầu hay bước vào độ sâu của tiền sảnh?

Chú tài còn đang phân vân, thì chú nhìn thấy 1 dấu chấm hỏi vẽ yếu ớt trên bậc thềm trên cầu thang.

- Cậu Hannibal rất tài tình. Cậu đã cung cấp cho chúng ta tất cả mọi chỉ dẫn cần thiết? để tìm lại được cậu ấy.

- Chú Warrington ơi, chú nghĩ chuyện gì đã xảy ra với 2 cậu? - Bob vừa hỏi vừa lon ton chạy theo chú tài.

Cầu thang xoay quanh chính nó: Bob chóng mặt vì bước xuống cầu thang.

- Chúng ta chỉ có thể thử đoán mà thôi, Warrington nói và dừng lại để xem xét vết phấn mới trên thềm nghỉ. Nếu cậu Hannibal đang đi thì cậu ấy đã vẽ tín hiệu ngang tầm người. Tôi kết luận là có ai đó đang mang cậu ấy đi và khi người khuân vác này đặt cậu xuống đất để nghỉ 1 lúc, cậu Hannibal lợi dụng để lại dấu vết trên đường đi.

- Ai lại nghĩ ra trò đùa vác Hannibal mập vào tầng hầm này? Bob hỏi. Mà có phải là tầng hầm không? Đường như là đường hầm? thì đúng hơn.

Rất giống đường hầm của 1 lâu đài Anh quốc cũ nơi tôi đã phục vụ, - Warrington khẽ nói. Đó là 1 nơi không hấp dẫn lắm... còn về tên tuổi của kẻ khuân vác, chúng ta chỉ có thể đưa ra giả thuyết mà thôi.

Hai chú cháu đến cuối cầu thang. Ba hành lang, cái nào cũng tối tăm, đi theo 3 đường khác nhau. Và không có vết phấn nào cả.

- Ta hãy tắt đèn và lắng nghe, - chú tài quyết định. Trong bóng tối thường nghe rõ hơn.

Hai chú cháu lắng tai nghe, hít thở không khí ẩm ướt hôi mốc.

Bỗng nhiên có tiếng cạo: tiếng 1 khối đá cạ vào khối đá khác. Có ánh sáng ở hành lang chính giữa.

- Cậu Hannibal ơi, có phải cậu không? - Warrington la lên.

Trong khoảnh khắc, 1 phụ nữ cầm cái đèn sáng xuất hiện ở cuối hành lang. Rồi đèn tắt đi. Có tiếng các khối đá kêu rít lên lẫn lẫn. Sau đó chỉ có im lặng và bóng tối.

- Đi theo bà ấy! - Warrington la lên.

Chú tài lao vào hành lang, Bob khập khiễng bước theo. Khi cậu bắt kịp chú tài, chú đang động tay không vào bức tường bê tông hoàn toàn bằng phẳng.

- Bà ấy qua ngã này - Warrington nói. Tôi tin chắc chúng ta sẽ áp dụng biện pháp hà khắc.

Chú lấy cái búa đang đeo ở thắt lưng và bắt đầu đập vào tường. Chú sớm tìm ra 1 chỗ nghe rỗng.

Khi đó chú dùng hết sức đập búa vào, và dưới những cú đập, xi măng bắt đầu rã ra. Phần tường này thật ra là 1 cánh cửa mật, làm bằng bê tông không dày - khoảng 15 centimet - trên 1 khung sườn bằng sợi vát. Khi Warrington có được chỗ bám, chú nắm lấy cánh cửa và lắc lư theo mọi hướng, kéo ra rồi đẩy vào. Đến lần kéo thứ tư, cửa đứt ra để lộ 1 hành lang mới không xây bằng xi măng mà đục trong đá.

- Những kẻ bắt 2 cậu đã tẩu thoát ngã này, Warrington la lên. Chắc người phụ nữ kia cũng thuộc bọn chúng. Phải đuổi theo bà ấy.

Thế là 2 vị cứu tinh bước vào đường hầm. Hai chú cháu vừa đi được vài mét, thì lối đi trở nên hẹp và thấp đến nỗi phải quỳ gối mới tiến tới được. Khi cúi xuống, đèn của Warrington va vào tường. Đèn rớt ra khỏi tay chú và tắt đi. Bob đang mò mẫm tìm đèn. Đúng lúc đó, Bob nghe tiếng cánh vỗ và 1 tiếng kêu. Một vật mềm đập vào ngực Bob trong bóng tối và dội lại. Một vật khác - mềm mại và có lông - trúng vào đầu Bob.

- Dối! Bob thét lên. Chú Warrington? Ơi! Chúng ta bị dối khổng lồ tấn công!

- Bình tĩnh nào, Warrington đáp. Không nên hốt hoảng.

Vẫn quỳ gối, Warrington còn đang tìm cái đèn. Bob lấy tay che đầu lại. Những con vật lớn đang tung hoành xung quanh Bob. Một con trong chúng định đậu lên đầu cậu. Bob la lên và dùng nắm đấm đẩy nó ra.

- Chú Warrington ơi! Chúng ta bằng chim bồ câu! Đó là những con dơi hút máu!

- Tôi nghĩ không phải đâu, cậu Bob ạ - chú tài nói.

Chú vừa mới tìm thấy đèn và bật lên. Chú hướng thẳng chùm sáng lên? trên cao và chiếu sáng vào hàng chục con vật có cánh đang quay xung quanh 2 chú cháu. Nhưng đó là những con chim, chứ không? phải dơi: khi thấy ánh sáng, tất cả chúng tập trung về ánh sáng.

Warrington tắt đèn.

- ánh sáng thu hút chúng, - chú la lên. Chúng ta sẽ quay trở lại trong bóng tối. Cậu đưa tay cho tôi.

Bob nắm lấy bàn tay rắn chắc của chú tài xế, chú? đang mò mẫm quay trở lại. Những con chim đã biến mất: trong bóng tối chúng đã bình tĩnh lại và 2 vị cứu tinh không khó khăn trở về tầng hầm của lâu đài.

- Không cần tiếp tục đi hướng này, Warrington giải thích. Người phụ nữ mà chúng ta đuổi theo đã đi trước quá xa để chúng ta có thể bắt kịp, mà lối đi cũng quá chật hẹp để 2 tù nhân có thể được đem đi bằng con đường đó. Mà chúng ta cũng không nhìn thấy vết phần nào ở phía ấy.

Chú tài xế vừa giải thích xong là có tiếng la vang lên. Không còn nghi ngờ gì nữa: đó là giọng nói của Hannibal, sau đó có tiếng của Peter kèm theo ngay.

Đi theo những tiếng kêu ấy, chú tài xế và Bob trở vào hành lang mà 2 chú cháu đã vào trước đó, khi đuổi theo người phụ nữ thoáng nhìn thấy. Trong lúc vội vàng, 2 chú cháu không nhìn thấy 1 cánh cửa bên hông, và giờ 2 chú cháu dễ dàng mở cửa ra.

Cửa này dẫn vào 1 xà lim thật sự, có những khoen sắt gắn trên tường. Peter và Hannibal nằm dưới đất, bị cột chặt như những khúc xúc xích. Thay vì cảm ơn những vị cứu tinh của mình, 2 cậu phản đối: tại sao không nghe thấy tiếng kêu của 2 cậu sớm hơn?

Trong khi cắt dây trói, Warrington giải thích rằng tiếng ồn mà chú đã gây nên khi đập phá cánh cửa bê tông đã át tiếng kêu của 2 tù nhân.

- Phải ra ngay khỏi đây và báo cảnh sát - chú tài xế kết luận trong khi Hannibal và Peter, đang phủ áo quần, lại được tự do và trong tư thế thẳng đứng - những người này nguy hiểm. Chúng bỏ các cậu vào phòng giam này để cho các cậu chết luôn trong đó.

Hannibal không chú ý đến lời nói của chú. Cậu đang lắng nghe Bob kể chuyện về cuộc chiến đấu với những con chim.

- Loại chim gì? Thám tử trưởng hỏi.

- Loại chim gì hả? Bob tức giận nói lại. Mình không hỏi chúng. Nhưng xét theo cung cách của chúng, thì đó là những con chim săn mồi!

- Thật ra chúng vô hại, Warrington nói tiếp. Chúng chỉ bị thu hút bởi ánh đèn. Thưa cậu Hannibal, dường như là kết.

- Kết!

Hannibal giật nảy mình.

- Vậy thì hãy theo mình, cậu la lên. Phải hành động nhanh!

Rồi cầm lấy cái đèn, cậu bước ra khỏi hầm giam theo nhịp bước chạy đua.

- Có gì mà cậu nổi nóng lên thế? - Peter hỏi Bob.

- Chắc là có ý nghĩ gì mới - Bob nói. Dù gì, bọn mình không thể cậu ấy đi 1 mình, dù cậu ấy có đi đâu đi nữa.

- Chắc chắn rồi, Warrington nói thêm. Ta hãy đi theo, các cậu ơi!

Đó thật sự là cuộc chạy phi nước đại theo Hannibal, tuy chân bị băng nhưng cậu ta đã đi trước được 50 mét rồi. Peter đi theo cậu; Warrington ở lại phía sau để giúp Bob. Khi 2 chú cháu bước vào đường hầm, họ nhìn thấy đèn của 2 cậu kia rất xa ở phía trước, đang nhảy nhót trong bóng tối.

Không chú ý đến những con kết bay xung quanh, 3 cậu thám tử và chú tài xế mạnh ai nấy chạy, leo bò. Cuối cùng Warrington và Bob đến 1 khúc đường hầm thẳng, ở cuối có 2 ánh đèn đi trước đang dừng lại. Hai chú cháu nhanh chân lên, bước qua cánh cửa mở và vào 1 cái lồng chim rộng lớn, đầy kết. Hannibal và Peter đang ở trong đó.

- Chúng ta đang ở trong lồng chim nơi ông Rex nuôi kết, - Hannibal thông báo. Nói cách khác, đầu vực hẻm đen và đầu Valley Road nằm cách nhau 30 mét, chỉ bị phân chia bởi 1 sườn núi không thể nào vượt qua được. Vì vực hẻm và thung lũng có đầu ra cách nhau hàng chục cây số, mình không nghĩ đầu vào có thể gần nhau đến thế.

Sau khi đưa ra lời giải thích đầu tiên này, thám tử trưởng đẩy cổng sắt đóng lồng chim và phóng ra ngoài, cùng tất cả các bạn đồng hành. Khi đó mọi người đang đứng trước cửa nhà ông Rex. Qua cửa sổ, có thể nhìn thấy chính ông Rex đang thản nhiên chơi bài với 1 người vóc dáng nhỏ và tóc bù xù.

- Tắt hết ánh sáng! - Hannibal ra lệnh. Chúng ta sẽ gây bất ngờ cho Kẻ Thì Thầm.

Mỗi người tắt đèn pin đi. Hannibal đi vòng qua ngôi nhà và bấm chuông ở cửa vào. Vài giây sau, cánh cửa mở ra. Ông Rex, vẻ mặt dữ tợn, xuất hiện trên thềm. Lần đầu tiên, Bob có thể chính mình nhận thấy cụ ông bầu có vẻ hung dữ như thế nào, với cái đầu cạo trọc và vết sẹo khủng khiếp ở cổ.

- Sao? Chuyện gì vậy? Người đàn ông thì thầm, nét mặt không thân thiện.

- Chúng tôi muốn xin được nói vài lời cùng ông, thưa ông Rex, Hannibal giải thích.

- Thế nếu tôi trả lời là tôi không thích bị quấy rầy bất kỳ giờ nào ban ngày và ban đêm?

- Nếu thế, thì chúng tôi sẽ buộc phải yêu cầu cảnh sát can thiệp - Warrington nói.

- Không cần, không cần, Rex thì thầm lo sợ. Xin mời vào.

4 vị khách bước vào phòng, nơi 1 người đàn ông khác - rất nhỏ, chỉ cao hơn 1 mét rưỡi 1 chút - vẫn còn đang ngồi trước bàn chơi.

- Bạn thân của tôi, Charles Grant, Rex giới thiệu. Charles ơi, đây là những cậu quan tâm đến Lâu Đài Kinh Hoàng. Sao các cháu đã tìm thấy ma chưa?

- Dạ, rồi ạ - Hannibal trả lời bằng 1 giọng cương quyết. Chúng tôi đã giải được bí ẩn lâu đài.

Cậu có vẻ tự tin đến nỗi Peter và Bob kinh ngạc nhìn bạn. Phải chăng các cậu đã giải được 1 cái gì đó? Nếu có, thì Peter và Bob đã giải mà không hề hay biết.

- Thế à! Kẻ Thì Thầm nói. Vậy thì bí mật ấy là gì?

- Thế này. Chính ông và ông Grant là những con ma của lâu đài làm cho mọi người sợ. Ngoài ra, cách đây vài phút, các chú đã trói Peter Crentch và cháu, và các chú đã bỏ túi cháu trong hầm kín.

1 nét hung dữ thoáng qua trên gương mặt của Kẻ Thì Thầm, hung dữ đến nỗi Warrington nắm chặt hơn tay cầm của cái búa.

- Cậu đưa ra 1 lời tố cáo rất nghiêm trọng, cậu ạ - Rex thì thầm. Và tôi dám cá cậu không đưa ra bằng chứng được.

Đó chính là điều Peter đang nghĩ. Phải chăng Hannibal đã mất trí? 1 người phụ nữ Anh và 1 bà già Bôhem đã trói 2 tù nhân lại mà, có phải không?

- Các chú hãy nhìn xuống đôi giày mình, Hannibal đáp. Cháu đã đánh dấu hiệu của túi cháu vào đó, trong khi các chú trói túi cháu lại.

Tất cả mọi ánh mắt nhìn hướng xuống chân 2 người đàn ông.

Trên 4 chiếc giày, ngay chỗ ngón chân cái, có dấu chấm hỏi vẽ bằng phấn.

18. Chương 18

Mọi người kinh ngạc.

- Nhưng... Peter bắt đầu nói.

- Đơn giản, các vị này mặc quần áo và tóc giả của phụ nữ - Hannibal nói. Mình đã đoán ra khi nhìn thấy giày đàn ông. Mình suy luận rằng 5 nhân vật bảo là bắt chúng ta thật ra chỉ có 2.

- 2 tên ả Rập thái tử phương Đông, và 2 người phụ nữ đều là ông Rex và ông Grant sao? Peter sửng sốt hỏi.

- Cậu ấy nói đúng - Ông Rex, có vẻ chịu hết nỗi sự căng thẳng, thì thầm. Chúng tôi muốn giả danh 1 băng nhóm đồng người để làm cho các cậu khiếp sợ. áo dài và áo đầm cởi ra mặc vào nhanh chóng như trở bàn tay. Nhưng tôi không muốn các cậu nghĩ rằng chúng tôi thật sự có ý định bỏ các cậu chết trong hầm giam kia. Tôi định giải thoát cho các cậu, thì bạn của các cậu đã nhìn thấy tôi.

- Chúng tôi không phải là kẻ sát nhân - Ông Grant can thiệp vào. Chúng tôi cũng không phải là những tên buôn lậu. Chúng tôi là ma.

Ông cười ngẩn, nhưng ông Rex xó vẻ nghiêm trang.

- Tôi, ông nói, thì tôi là kẻ sát nhân. Tôi đã giết chết Stephen Terrill.

-Ồ! rất đúng - Ông kia nói, y như đó là 1 chi tiết nhỏ mà ông đã quên mất. Anh đã giải quyết số phận ông ấy; nhưng thật ra cũng không quan trọng lắm.

- Tôi không tin rằng cảnh sát sẽ có cùng ý kiến như ông - Warrington trả lời. Các cậu ạ, tôi nghĩ đã đến lúc phải báo cảnh sát.

- Khoan đã! Kẻ Thì Thầm yêu cầu. Chờ 1 chút, và các người sẽ được nói chuyện với chính Stepehn Terrill.

- ý chú nói với ma của ông ấy? Peter lo lắng hỏi.

- Phải. Với ma của ông ấy, ma sẽ giải thích tại sao tôi đạ giết ông ấy...

Trước khi có ai kịp giữ ông lại, ông Rex đã sang phòng bên cạnh.

- Quý vị đừng lo - Ông Grant la lên. Anh ấy sẽ không tẩu thoát đâu. 1 phút nữa, anh ấy sẽ trở lại. à, cậu Jones ơi, dao của cậu đây.

- Cám ơn, Hannibal trả lời và lấy lại con dao tám lưỡi mà cậu rất quý.

60 giây vừa mới trôi qua thì cửa lại mở ra lần nữa. 1 người đàn ông bước vào, nhưng không phải là Kẻ Thì Thầm. Ông ta thấp hơn, trông trẻ hơn, và có bộ tóc nâu chải cẩn thận.

- Xin chào - Ông nói với 1 nụ cười thân thiện. Tôi là Stephen Terrill. Các cậu muốn nói chuyện gì với tôi phải không?

Tất cả mở căng mắt ra và không nói nên lời. Kể cả Hannibal.

Cuối cùng ông Grant phát biểu:

- Ông ta nói sự thật. Ông ta đúng là Stephen Terrill.

Hannibal, vẻ bực tức, la lên:

- Và ông cũng chính là Jonathan Rex, Kẻ Thì Thầm, đúng không, hả ông Terrill?

- Ông ấy là Kẻ Thì Thầm sao? - Peter ngạc nhiên. Nhưng ông ấy thấp hơn, ông ấy có tóc và...

Bằng 1 động tác nhanh nhẹn, ông tháo bộ tóc giả ra để lộ 1 cái đầu cạo trọc hoàn toàn. Đồng thời, ông đứng thẳng người dậy, neho mắt lại, trề miệng ra nói với 1 giọng hung dữ:

- Đừng nhúc nhích 1 ly, nếu các cậu muốn sống!

Giọng nói nghe thật đến nỗi mọi người giật mình. Kể Thì Thầm và diễn viên mà người ta tưởng đã chết từ lâu chỉ là 1. Đó là tất cả những gì mà Peter và Bob hiểu ra trong chuyện này.

Ông Terrill rút ra khỏi túi áo 1 vật? kỳ lạ bằng nhựa; đó là cái sẹo giả của ông.

- Dán cái này vào cổ, bỏ tóc giả ra, mang giày đế cao, và thế là xong, ông giải thích. Stephen Terrill biến mất. Tôi chỉ cần biến đổi giọng nói bằng cách thì thầm để trở thành Jonathan Rex.

Ông đeo tóc giả vào và trở thành chính mình.

Mọi người bắt đầu đặt câu hỏi. Ông Terrill đưa tay lên để xin im lặng.

- Ta hãy ngồi xuống - Ông nói và tôi sẽ giải thích. Quý vị có thấy tấm hình này không?

Ông chỉ? vào tấm hình đóng khung chụp Stephen Terrill đang bắt tay Kể Thì Thầm.

- Tất nhiên đó là hình giả, ông nói rõ. Tôi đã làm tấm hình này để tuyên truyền rằng Terrill và Rex là 2 người hoàn toàn khác nhau. Quý vị biết không, cách đây rất lâu, khi tôi đã trở thành ngôi sao điện ảnh, tôi đã nhận ra rằng tật phát âm và tính rụt rè tự nhiên của tôi gây trở ngại rất nhiều cho tôi để xử lý công việc cho phù hợp với ý tôi. Tôi ghét phải nói chuyện với mọi người và tôi không thể bảo vệ quyền lợi của mình.

"Nên tôi đã bịa đặt ra cho mình 1 ông bầu, Kể Thì Thầm. Khi tôi thì thầm, người ta không nghe được rằng tôi bị nói dối. Và tôi tự tạo cho mình 1 bộ mặt hung dữ đến nỗi tôi dễ dàng đòi được những gì tôi có quyền được hưởng. Không 1 ai trên thế giới, ngoại trừ Chales Grant, bạn tôi, biết sự thật. Phải nói rằng Chales là người hóa trang cho tôi và anh ấy giúp tôi giả làm Kể Thì Thầm.

Mọi việc xảy ra tốt đẹp đến ngày tôi quay bộ phim nói đầu tiên. Tiếng cười bùng nổ, tôi rất đau khổ và tôi lui về lâu đài. Khi tôi được báo rằng người ta đòi lấy lại lâu đài của tôi, tôi đâm ra tuyệt vọng.

Lúc xây lâu đài, công nhân đã phát hiện 1 phay tự nhiên giữa các khối đá, đi từ vực hẻm này sang vực hẻm kia. Tôi chính thức cho bịt kín các loại đường hầm ấy; tôi không chính thức cho lắp 1 cánh cửa bí mật. Rồi dưới tên Jonathan Rex, tôi mua miếng đất ở đầu bên kia đường hầm và xây nhà. Như thế tôi có thể ra vào lâu đài mà không ai hay biết.

Lúc ấy tôi tuyệt vọng và thường hay đi dạo 1 mình bằng xe ô tô, trên sườn treo nhìn xuống biển. Chính ở đó tôi nảy ra ý nghĩ về vụ tai nạn giả mạo.

- Và ông đã đẩy xe từ trên cao vách đá xuống? - Hannibal hỏi.

- Đúng, Terrill nói. Tôi bắt đầu viết 1 bức thư mà tôi đã để lại 1 nơi mà tôi tin chắc là sẽ có người tìm thấy. Rồi, vào 1 đêm giông bão, tôi giả bộ vụ tai nạn. Tất nhiên, là tôi không còn trong xe lúc nó rơi xuống. Ngày hôm đó, trong mắt thế gian và trong mắt của chính tôi, Stephen Terrill đã chết rồi. Tôi muốn ông ấy chết và được chôn luôn. Tôi cũng muốn giữ lâu đài của mình. Tôi không thể nào chịu nổi ý nghĩ là 1 người khác ngự trị trong lâu đài thay tôi.

Mặc dù, bây giờ, lâu đài trống không, tôi vẫn có thể vào tùy thích bằng đường hầm tự nhiên. Nên tôi có mặt lúc cảnh sát khám soát và tôi đảm bảo với các cậu là các thanh tra đã rút đi rất nhanh! Quý vị biết không, khi tôi xây lâu đài, tôi đã cho lắp đặt nhiều hệ thống để gây cảm xúc mạnh cho bạn bè. Sau này những thiết bị đó đã rất có ích cho tôi để gây cảm giác cho công chúng rằng lâu đài có ma.

Khi ngân hàng gửi công nhân đến lấy bàn ghế của tôi, 1 lần nữa tôi lại can thiệp 1 cách siêu tự nhiên, còn cẩn thận hơn lần đầu nữa. Chẳng bao lâu, gần như không cần phải làm gì cả để làm cho những người vào lâu đài khiếp sợ: chính trí tưởng tượng của họ làm công việc ấy. Tuy nhiên, tôi vẫn chăm lo sao cho nơi ấy có tiếng là hung dữ, và để làm cho đường đến đó gian nan hơn, tôi đã gây vài vụ đá sứt lở chắn kín con đường lại.

Mưu mẹo của tôi thành công. Không ai muốn mua lâu đài. Trong thời gian đó, tôi để dành tiền để tự mình mua lại lâu đài. Việc chăn nuôi kết đã mang lại đủ số tiền để tôi có thể trả tiền lâu đài mà không vay tín dụng... Rồi đúng lúc đó, các cậu ạ, các cậu đã đến xen vào chuyện của tôi.

Diễn viên thở dài.

- Các cậu đã kiên trì hơn bất kỳ 1 ai - Ông nói thêm.
 - Thưa ông Terrill - Hannibal hỏi sau khi đã hết sức chăm chú lắng nghe, có phải chú đã giả giọng ma để điện thoại đến chúng cháu vào buổi tối đầu tiên khi chúng cháu đến gặp chú không ạ?
 - Tôi hy vọng như thế sẽ làm cho các cậu từ bỏ cuộc điều tra, Stephen nghiêng đầu trả lời.
 - Nhưng làm thế nào chú biết trước rằng chúng cháu sẽ đến tối hôm đó? Và làm thế nào chú biết chúng cháu là ai?
- Diễn viên mỉm cười.
- Anh bạn Chales của tôi làm lính canh cho tôi - Ông giải thích, và người đàn ông nhỏ xác nhận câu trả lời bằng dấu hiệu gật đầu.
 - Ở cửa vào vực hẻm Đen, có ngôi nhà gỗ nhỏ gần như không thể nhìn thấy được; đó là nhà của anh Charles. Nhà có trang bị 1 tế bào quang điện, giống như những cái cầu thang làm cho cầu thang cuốn chạy trong tàu điện ngầm. Khi 1 người hoặc 1 xe vào vực hẻm, Charles biết được và điện? thoại báo cho tôi. Khi đó tôi nhanh chóng qua đường hầm và... tôi tiếp khách.
 - Charles đã nhìn thấy chiếc Rolls của các cậu chạy trở lên vực hẻm và mô tả cho tôi. Tôi đã? nhận ra xe, vì tôi có đọc bài mô tả xe trong báo, bài báo cũng cho biết tên của người may mắn được trúng thưởng.
 - Tối hôm đó, các cậu đã hơi hấp tấp rời khỏi lâu đài. Xin các cậu đừng có vì thế mà xấu hổ: những người khác còn rời nhanh hơn nữa. Tôi đã về nhà và tìm tên cậu trong danh bạ điện thoại. Tôi không thấy, nên tôi gọi đài thông tin, họ đã cung cấp số điện thoại của cậu cho tôi.
 - Ồ! - Hannibal chỉ kêu lên.
- Còn Peter thì gãi đầu. Như có 1 ngày thám tử trưởng nhận xét, tất cả những bí mật đều đơn giản, một khi ta biết chúng.
- Thế là Skinny Norris và bạn hắn, tức là 2 bạn đến trước chúng cháu ngày thứ nhì, đã chạy nhanh trở ra, bởi vì chú đã chuẩn bị tiếp đón theo kiểu chú phải không ạ? Hannibal hỏi.
 - Đúng, ông Terrill trả lời. Điều khiến chúng tôi, anh Charles và tôi, bất ngờ là đến lượt 2 cậu đến, trong khi 2 cậu kia vừa mới đi khỏi.
- Ông Grant có vẻ lúng túng.
- Ở đây, có 1 điểm tôi muốn giải thích, các cậu ạ - Ông nói. Khi các cậu đi ngang trước nhà tôi, tôi không còn thời gian báo cho Stephen, bởi vì anh ấy đang ở trong lâu đài chờ Skinny và bạn cậu ấy. Khi ấy, muốn xem các cậu định làm gì, tôi đã trở lên hẻm qua 1 con đường mòn ở nửa dốc, tôi chứng kiến Skinny chạy trốn và tôi thấy các cháu chạy theo cậu ấy. Đúng lúc đó, hoàn toàn do sợ hãi, tôi đã đẩy 1 viên đá, đá lăn xuống. Các cháu đã ngược mắt lên và phát hiện thấy tôi.
 - Vậy chú chính là người chúng cháu định bắt và chính chú đã tặng cho chúng cháu vụ sục lở đá ấy! Cảm ơn chú nhiều! Peter la lên
 - Tôi thành thật rất hối hận - Ông Grant nói, nhưng đó cũng là bất trắc. Ở đó có 1 đồng đá chuẩn bị sẵn trong trường hợp có người muốn mua lâu đài đến: chúng tôi sẽ cho người mua chứng kiến 1 vụ đá sục lở để làm cho người ấy nản lòng. Tôi đã thử núp sau đồng đá ấy và do sợ hãi tôi đã làm cho đá rớt ra. Đến lượt chúng, những khối đá ấy đã kéo theo những khối khác. Tôi hết sức lo lắng cho các cháu và tôi đang tự hỏi làm cách nào có thể cứu được các cháu thì tôi thấy các cháu bước ra an toàn vô sự.
- Peter không thấy còn câu hỏi nào để hỏi nữa. Mưu mẹo của 2 người đàn ông hết sức rõ ràng. Nhưng Hannibal không phải loại người dễ thỏa? mãn.
- Cháu hiểu ra nét tổng quát của kế hoạch các chú - Hannibal chấp nhận, nhưng? vẫn còn vài điểm tối tăm.
 - Cậu muốn hỏi gì thì cứ hỏi- Terrill nói. Cậu đã dành được quyền được biết.
 - Ngày chúng cháu đến gặp chú ở đây, chú có sẵn bình nước chanh, y như chú đang chờ chúng cháu đến. Mà chú lại nói là đang cắt bụi cây, điều đó không đúng.

- Khi các cậu từ khe nứt trở ra, các cậu không để ý rằng anh bạn Chales của tôi theo dõi các cậu. Anh ấy đã nghe các cậu nói địa chỉ của tôi cho chú tài xế. Ngay sau khi các cháu đi, anh ấy đã gọi điện cho tôi.

Nên tôi chuẩn bị để đón tiếp các cháu. Từ cửa sổ nhà tôi, có thể nhìn thấy con đường và chiếc Rolls vàng rất dễ nhận ra của các cháu. Ngay khi thấy xe, tôi đã chuẩn bị ít nước chanh và tôi đã lên vào các bụi cây để quan sát các cháu đến. Cây gươm ngắn là để viện cớ với các cậu về việc tôi đang làm.

Phải nói thêm là lúc ấy tôi vẫn chưa quyết định sẽ tiếp đón các cậu như thế nào: tốt hay xấu. Cuối cùng tôi chọn thái độ thân thiện cho phép tôi kể các cậu nghe những chuyện rùng rợn nhất về lâu đài. Nếu trí nhớ các cậu tốt, các cậu sẽ nhận thấy rằng tôi hầu như không hề nói láo các cậu, ngoại trừ lúc tôi nói Stephen Terrill đã chết. Theo 1 nghĩa nào đó, thì ông ấy cũng chết thật rồi.

- Đặt biệt là tôi không nói láo khi tôi khẳng định chưa bao giờ bước qua cổng lâu đài từ lúc chính tôi biến mất: đó là sự thật, bởi vì tôi qua bằng đường hầm, như các cậu biết, lối vào của đường hầm nằm trong lồng chim nhà tôi. Ngày hôm nay, tôi xúc động đến nỗi, lần đầu tiên tôi quên đóng cửa, nên mấy con kết đi dạo vào trong đường hầm.

Hannibal véo môi dưới:

- Thưa chú Terrill, còn cái mũ Bôhem đến gặp thím cháu, chính là ông Grant hóa trang, phải không ạ?

- Đúng, cậu ạ. Khi tôi hiểu rằng các cậu là thám tử nghiệp dư, tôi đã nghĩ rằng có thể các cháu sẽ kiên trì. Tôi hy vọng 1 lời cảnh cáo thứ nhì sẽ hiệu quả hơn.

- Thật ra nó chỉ làm tăng thêm sự tò mò của cháu - Hannibal trả lời. Chưa bao giờ có ai bị cảnh cáo: chúng cháu là người duy nhất. Ngoài ra, thường ma không chịu khó cảnh cáo người. Cháu suy ra rằng 1 người còn sống muốn làm chúng cháu sợ.

- Rồi, khi xem xét những tấm hình do Bob chụp, cháu nhận thấy rằng bộ áo giáp trong phòng Tiếng Vang không bị rỉ lắm và trong thư viện không có nhiều bụi lắm. Như vậy là có ai đó chăm sóc cho bộ đồ gỗ.

Mà, lâu đài có giá trị nhiều nhất đối với Stephen Terrill. Thưa chú, cháu nghĩ rằng chú còn sống. Cháu phải thú nhận là chú đã làm cho cháu bị mất hướng với cái ý nghĩ đưa ra 1 băng buôn lậu quốc tế. Nếu cháu không lầm, thì chính chú đã đóng vai 1 tên ả Rập, thái tử phương Đông và người phụ nữ Anh Quốc, còn ông Grant đóng vai tên ả Rập kia và mũ Bôhem.

- Đúng, Terrill nói với vẻ mặt rõ ràng là rất thích thú. Tôi có 1 bộ sưu tập tóc giả và y phục rất đa dạng. Vì những phương tiện siêu tự nhiên không làm cho các cậu sợ, tôi định thử phương tiện tự nhiên. Có thể, vì sợ bị 1 băng nhóm lớn trả thù, các cháu sẽ từ bỏ cuộc tìm kiếm? Đây, có lẽ tôi đã khai báo tất cả cho các cậu nghe rồi đi. Có còn chuyện gì các cậu muốn biết không?

- Hàng tá chuyện! Peter nhớ lại tất cả và la lên. Trước hết là con mắt nhìn cháu buổi tối đầu tiên?

- Đó là con mắt của tôi, Stephen Terrill nói. Có 1 lối đi bí mật sau bức tường và trên bức tranh có đục 1 cái lỗ.

- Nhưng tội cháu, Bob và cháu, đã xem xét bức tranh, không có lỗ nào cả!

- Bởi vì tôi đã thay thế bức tranh có lỗ bằng 1 bức khác, giống y nhưng nguyên vẹn, phòng trường hợp các cháu muốn xem bức tranh gần hơn.

- Dạ được. Còn con Ma Xanh? Còn cái đàn orgue cũ kỹ và tiếng nhạc quỷ quái của nó? còn sương mù khiếp sợ? còn bóng ma trong tấm gương? còn luồng khí lạnh ngắt trong phòng Tiếng Vang?

- Trả lời cho cậu nghe sẽ làm cho tôi rất phiền, - diễn viên nói khẽ. Tôi cảm giác như 1 nhà ảo thuật buộc phải giải thích những trò ảo thuật của mình. Như thế sẽ làm cho tính chất thần tiên của sự việc biến mất. Nhưng nếu các cậu nhất định muốn biết...

- Cháu nghĩ là cháu đã xác định 1 số phương pháp của chú, thưa chú, - Hannibal can thiệp. Luồng khí lạnh có được bằng cách đặt 1 khối nước đá đang tan trước cái quạt máy sau 1 cái lỗ trong tường. Tiếng nhạc ma quái phát ra từ cái đĩa hát cho quay lui và truyền lại qua trung gian bộ khuếch âm. Con Ma Xanh là 1 quả

bóng nhẹ hơn không khí và sơn 1 lớp sơn phát lân quang. Sương mù khiếp sợ được làm ra bằng hóa học và chui vào lối đi qua 1 hệ thống quạt gió nào đó.

- Cậu nói đúng, cậu ạ, Stephen Terrill đáp. Vì cậu biết rằng những hiện tượng này không phải là siêu tự nhiên, nên cậu không khó khăn gì trong việc hiểu ra nguyên nhân của chúng.

- Dạ phải, thưa chú. Còn bóng ma trong gương, chắc là hình chiếu của cái ảo ảnh. Tuy nhiên còn có 1 điểm cháu vẫn chưa hiểu ra: làm thế nào chú gây được cảm giác khiếp sợ tăng dần đặt biệt ấy?

- Cậu đừng ép tôi phải nói ra tất cả! Ông diễn viên van xin. Hãy để cho tôi giữ lại 1 vài bí quyết. Các cậu đã làm tiêu tan những kế hoạch của tôi rồi. Khoan đã, tôi muốn cho các cậu xem cái này.

Ông đứng dậy và mở cánh cửa mà lúc nãy ông đã đi ra và trở vào. Phòng bên cạnh là 1 kho quần áo. Có đủ loại y phục treo trên tường; những bộ tóc giả đặt trên những cái giá đặt biệt và, trong 1 góc, có 1 chồng to tướng những cái hộp tròn bằng thiếc, giống như những hộp để cất phim điện ảnh.

- Ở đây, trong căn phòng này, - diễn viên nói, quý vị sẽ thấy được Stephen Terrill thật. Những bộ y phục này. Những bộ tóc giả này. Những cuốn phim này. Chúng là cái tôi thật của tôi. Stephen Terrill chỉ là 1 công cụ dùng để biến đổi những bộ y phục và tóc giả này thành những nhân vật làm cho toàn thế giới khiếp sợ 1 cách thích thú.

Trong suốt nhiều năm liền, Lâu Đài kinh Hoàng đã là thành công cuối cùng của tôi. Ở đó, tôi làm cho người ta sợ và người ta không chê cười tôi nữa. Đồng thời, tôi luyện giọng nói. Như quý vị có thể thấy, tôi đã chữa khỏi tật nói đót và tôi đã nói được những âm trầm. Tôi có thể giả giọng 1 người ả Rập, 1 người Hoa, 1 con ma, 1 phụ nữ và hàng chục giọng khác. Tôi luôn mơ ước được xuất hiện trên màn ảnh trở lại.

Bây giờ thì đã quá trễ rồi. Không còn ai quan tâm đến phim kinh dị nữa. Tôi không thể làm con ma trong lâu đài của chính mình nữa. Tôi sẽ bị mất cả lâu đài luôn. Tôi sẽ chỉ còn là Kẻ Thì Thầm... Tôi không biết tôi sẽ làm gì đây.

Ông dừng lại để lấy lại bình tĩnh. Khi đó, Hannibal, không ngừng véo môi, can thiệp vào:

- Thưa ông Terrill, vậy là những cái hộp này chứa tất cả những bộ phim kinh dị tuyệt vời mà ông quay cách đây lâu lắm, mà từ đó, không có ai được xem lại phải không ạ?

Diễn viên ra hiệu là đúng.

- Cậu nghĩ đến chuyện gì thế? - Ông hỏi.

- Cháu nghĩ, Hannibal chậm chạp nói, rằng chú có thể lấy lại chủ quyền lâu đài và tiếp tục làm cho người ta khiếp sợ. ý cháu thế này... Cũng như thường lệ, Hannibal Jones vừa mới nảy ra 1 ý nghĩ hết sức xuất sắc!

19. Chương 19

Ngày hôm sau, ngồi trong chiếc Rolls chở đến Hollywood, Hannibal có vẻ không vui. Peter hiểu tại sao, thám tử trưởng giận vì đã không đoán ra được rằng Stephen Terrill và Kẻ Thì Thầm là cùng 1 người duy nhất.

2 cậu đến gặp ông Hitchcock, Bob không đi cùng vì rất tiếc là cậu phải làm việc ở thư viện cả buổi sáng.

- Ngay khi chú Warrington báo cho chúng ta biết rằng đường hầm có đầy kết, mình đã đoán ra đó là những con kết của ông Rex - Hannibal ngừng suy gẫm nói, và mình cũng đoán ra ngay rằng đường hầm phải dẫn đến lồng chim của ông ấy và ông ấy đã quên đóng cửa lại, nhưng mình không suy ra được rằng ông Rex là ông Terrill.

- Ô! cậu đã suy ra được tất cả phần còn lại - Peter trả lời. Cả việc ông Terrill còn sống. Trong 1 lúc nào đó, cậu đã bị mất hướng: thì có sao đâu nào? Cậu phải tự hào về mình chứ.

Nhưng Hannibal lắc đầu.

Lần này, không có gì khó khăn trong việc qua cổng. Bảo vệ ra hiệu cho Warrington chạy qua và 1 lúc sau, 2 cậu được ông Hitchcock đích thân tiếp.

- Sao các cậu - Ông Hitchcock lẩm bẩm sau khi mời ngồi, 2 cậu có chuyện gì muốn nói với tôi à?
- Dạ phải, thưa bác. Chúng cháu đã tìm được 1 ngôi nhà có ma - Hannibal trả lời.
- Thật sao! Nhà sản xuất phim danh tiếng thốt lên. Ông nhướn mày lên vẻ không tin. Có thể biết được là ma của người không?
- Điều phiền phức chính là ở chỗ đó, thưa bác. Ma là 1 người còn sống, chứ không phải là người đã chết.
- Thế à. Cậu hãy kể chuyện này cho tôi đi! - Ông Hitchcock yêu cầu và ngã lưng vào ghế bành.

Ông chăm chú nghe 2 cậu tường thuật lại. Khi Hannibal nói xong, vĩ nhân nói khẽ:

- Tôi rất mừng được biết rằng Stephen Terrill còn sống. Đó là 1 nghệ sĩ vĩ đại. Nhưng thú thật, tôi rất muốn biết ông ấy làm cách nào để cho khách đến có cảm giác khiếp sợ, mà cảm giác ấy lại mất ngay khi rời khỏi lâu đài.
- Ông ấy không chịu nói cho cháu, bác ạ, nhưng cháu nghĩ rằng cháu đã đoán ra được. Cháu có đọc 1 quyển sách về các đàn orgue để giúp chú của cháu lắp ráp 1 cây đàn mà chú ấy vừa mới mua, và cháu đã biết được rằng những dao động hạ âm - tức là quá thấp để tai người nghe thấy - gây nên những tác động kỳ lạ vào hệ thần kinh của con người.
- Thưa bác, cháu nghĩ rằng cây đàn orgue của ông Terrill, mà chúng ta sai lầm cho rằng đã hư hỏng không dùng được nữa, có nhiều ống có thể phát ra những dao động như thế. Ta càng lại gần nguồn phát dao động, sự căng thẳng mà ta cảm giác lúc ban đầu càng gia tăng và cuối cùng biến thành nỗi hoảng hốt thật sự. Tất nhiên, những tác động ấy không hề có ở ngoài lâu đài: các cộng sự của cháu đã kiểm tra.

Peter tức giận nhìn bạn. Hoá ra đây chính là nguyên nhân tại sao Hannibal đã nhất quyết đòi Bob và chính Peter phải tham quan lâu đài vào ngày hôm đó...

- Cậu ơi - khi ấy ông Hitchcock la lên, nếu tôi hiểu đúng, thì trong toàn bộ câu chuyện này cậu đã xoay sở khá tốt. Nhưng bây giờ thân phận Stephen Terrill sẽ như thế nào đây? Có thể nói là cậu đâu có giúp gì ông ấy khi làm lộ bí mật của ông ấy.

Hannibal có vẻ hơi lúng túng.

- Ông Terrill có ý nghĩ nhỏ - Hannibal trả lời. Thậm chí đó còn là 1 ý nghĩ mà ông ấy rất say mê Ông ấy đã kiếm được nhiều tiền bằng cách nuôi kết và ông ấy có thể hủy bỏ quyền cầm cố trên lâu đài của ông ấy, để không còn mắc nợ ngân hàng đã cho ông vay tiền. Sau đó ông ấy sẽ xuất hiện lại với tên thật Stephen Terrill danh tiếng quay trở về với cuộc sống: Điều này sẽ làm báo chí nói nhiều.
- Tất nhiên - Ông Hitchcock nói và nhìn Hannibal bằng cặp mắt lé. Rồi sau đó?
- Sau đó, ông ấy sẽ dọn trở lại vào lâu đài, ông ấy sẽ mở cửa lâu đài cho công chúng, tất nhiên là vào cửa phải trả tiền. Trong phòng chiếu, ông ấy sẽ cho chiếu những bộ phim kinh dị cũ và, ngoài ra, ông ấy sẽ để cho người ta đi dạo trong lâu đài, lâu đài sẽ được giữ nguyên vẹn hầu như giống y bây giờ. Khách du lịch sẽ rất thích được biết về sương mù khiếp sợ và biết đến mọi hệ thống khác mà ông Terrill đã lắp đặt nhằm gây cảm xúc mạnh vô hại cho người ta.
- Ngoài ra, ông Terrill có thể đích thân biểu diễn lại những vai khác nhau mà ông đã đóng trong phim. Cháu nghĩ sẽ rất thành công.
- Hừm! - Alfred Hitchcock nó và nhìn dò xét thăm tử trường. Anh bạn trẻ ạ, tôi nghĩ đầu óc sáng tạo của cậu đã tham gia nhiều vào việc thiết kế cái kế hoạch mà cậu vừa mới trình bày. Nhưng không quan trọng. Ba cậu Thám Tử Trẻ đã thực hiện 1 cuộc điều tra khá vẻ vang, tuy các cậu không tìm ra được 1 ngôi nhà thật sự có ma chính cống. Phần tôi, tôi sẽ giữ lời hứa, tôi sẽ viết lời tựa cho truyện tường thuật lại cuộc phiêu lưu của các cậu khi nào thảo xong.
- Cảm ơn bác, Hannibal nói. Đó sẽ là quảng cáo rất tốt đối với Ba Thám Tử Trẻ.

- Nếu điều này có thể an ủi các cậu - Ông Hitchcock nói tiếp, thì chưa ai đã thành công trong việc mà các cháu đã thất bại. Cả ngôi nhà ở Anh mà người ta nói với tôi là được lắm cũng không có ma chính cống trong đó. Tôi đành phải từ bỏ kế hoạch quay bộ phim trong 1 ngôi nhà có ma. Nói đến kế hoạch, các cậu hãy kể về kế hoạch của các cậu đi.

Peter rất muốn phát biểu và tuyên bố rằng, sau những phiêu lưu mà các cậu đã sống qua ở Lâu Đài Kinh Hoàng, kế hoạch của các cậu là yên tĩnh tuyệt đối và chơi bóng chày, nhưng Hannibal trả lời trước:

- Thưa bác, chúng cháu là thám tử ạ. Chúng cháu sẽ đi tìm ngay 1 vụ khác.

Ông Hitchcock chăm chú nhìn cậu:

- Hy vọng cậu không có tham vọng bắt tôi phải viết lời giới thiệu cho câu chuyện về cuộc điều tra thứ nhì chứ?

- Dạ không, thưa bác - Hannibal nghiêm trang đáp. Ý định cháu không thế. Tuy nhiên, nếu bác đồng ý viết thì...

- Đừng nói vội thế, anh bạn ạ! - Ông Hitchcock gầm lên. Tôi chưa bao giờ nói điều gì như thế cả.

- Không có, thưa bác, Hannibal khiêm nhường công nhận.

Nhà sản xuất phim im lặng nhìn cậu 1 hồi, rồi nói tiếp:

- Tôi nảy ra ý giới thiệu cậu 1 vụ như sau. 1 bạn thân của tôi, là cựu diễn viên kịch Shakespeare, đã bị mất con kết mà ông rất quý. Cảnh sát không tìm thấy gì cả. Phần các cậu, tôi phải công nhận rằng các cậu đã chứng tỏ 1 sự tài tình nào đó. Có thể các cậu sẽ giúp ông ấy tìm lại con kết? Trừ phi (nói đến đây, ông Hitchcock nhủ mày lại) việc tìm kiếm 1 con kết có vẻ là 1 nhiệm vụ quá tầm thường đối với Ba Thám Tử Trẻ.

- Ô, dạ không đâu ạ, thưa bác Hitchcock! Peter la lên, vì cậu nghĩ rằng nếu phải làm việc, thà tìm kiếm 1 con kết bị lạc hơn là tìm kiếm 1 Lâu Đài Kinh Hoàng mới. Khẩu hiệu của chúng cháu là "Điều tra đủ loại".

- Chúng cháu sẽ rất vui được giúp bạn của bác, thưa bác, Hannibal trả lời đơn giản.

Đạo diễn vĩ đại mỉm cười. Nụ cười này có thể ẩn giấu rất nhiều điều...

- Nếu vậy, - Ông nói, thì tôi sẽ viết lời tựa cho vụ thứ nhì của các cậu.

- Cảm ơn bác - 2 cậu đồng thanh trả lời.

- Tuy nhiên có 1 điều kiện - Ông Hitchcock cương quyết nói rõ. Cuộc điều tra phải đủ thú vị để đáng được kể lại. Rõ ràng là việc đơn giản tìm kiếm 1 con kết. Thậm chí 1 con kết cà lăm, không đáng để dành 1 quyển sách tường thuật lại. Nếu vụ đó hoá ra sơ đẳng quá, tôi không muốn nghe gì về nó cũng như về 3 Thám Tử Trẻ.

- Thưa bác, cháu xin lỗi. Bác nói là con kết cà lăm à? - Hannibal hỏi, mắt sáng rõ.

- Cậu hiểu rất đúng - Ông Hitchcock trả lời. Tôi hy vọng cậu cũng đã hiểu phần còn lại câu nói của tôi.

- Dạ hiểu, thưa bác. Cháu chưa bao giờ nghe nói đến 1 con kết cà lăm! Đi thôi, Peter ơi: chúng ta đã có 1 vụ thứ nhì rồi.

- Khoan nào! - Ông Hitchcock nói. Sau khi dùng 1 hồi:

- Nếu các cậu biết được tên và địa chỉ của anh bạn tôi, thì sẽ giúp 1 ít cho các cậu.

Ông viết nguệch ngoạc 1 cái gì đó vào tờ giấy:

- Đây.

Hannibal cất tờ giấy vào túi.

- Thưa bác, cháu cảm ơn bác rất nhiều ạ. Chúng cháu sẽ báo cáo về chuyến công tác thứ 2 này.

2 cậu chào từ giã và bước ra khỏi văn phòng.

Vĩ nhân nhìn theo 2 cậu, mỉm cười, vẻ mặt bí ẩn...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lau-dai-kinh-hoang>